ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

TABLE OF CONTENTS

SOMMAIRE

Σοβιετολογία

Τόμος V Μάρτιος 1964 Τεῦχος 3 (51)

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ο ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ, Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ

Ὑπὸ Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

1. Τί εἶναι ἀντικομμουνισμός;

«Οἱ κομμουνισταὶ ἀνήκουν εἰς ἄλλον κόσμον... Μὲ τοὺς κομμουνιστὰς εὑρισκόμεθα εἰς θανάσιμον πάλην... Μᾶς χωρίζει ἀγεφύρωτον χάσμα»

Γ. Παπανδρέου

Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ συστηματικός, ἐπίμονος, ἀνοιχτὸς καὶ θαρραλέος ἀγώνας κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἀλλὰ τί εἶναι κομμουνισμός; Εἶναι μία ἄρνησις. Ἡ θεωρητικὴ (μαρξολενινισμὸς) καὶ ἔμπρακτη (σοβιετισμὸς) ἀλλὰ πάντοτε ὁλοκληρωτικὴ ἄρνησις τῆς Δημοκρατίας. Τῆς κάθε δημοκρατίας: πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς. Σ' αὐτὸ δὲν νομίζουμε ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἀντίρρησις γιατὶ κανεὶς δημοκράτης, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἀποχρώσεις καὶ τάσεις, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι στὶς χῶρες τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ ὑπάρχει ἔστω καὶ ἴχνος δημοκρατικότητος, σὲ ὁποιοδήποτε τομέα τῆς ζωῆς. Ἂν ἔλεγε κάτι τέτοιο χωρὶς νὰ πάσχη ἀπὸ ἀσύγγνωστη ἄγνοια, δὲν θὰ ἦταν δημοκράτης. Θὰ ἦταν κομμουνιστής. Δημοκράτης ὅμως καὶ κομμουνιστὴς εἶναι ἔννοιες ἀλληλοαποκλειόμενες. Γιατὶ ἐνῶ ὁ πρῶτος μάχεται γιὰ τὴν διαφύλαξι, βελτίωσι καὶ ὁλοκλήρωσι τῆς Δημοκρατίας, ὁ δεύτερος δρᾶ ἀδίστακτα γιὰ τὴν πλήρη καταστροφή της καὶ τὴν βίαιη ἀντικατάστασί της ἀπὸ τὴν μονοκομματικὴ θεοκρατικὴ δι-

κτατορία τοῦ στρατιωτικοπολιτικοῦ σχηματισμοῦ φανατικῶν νατροπέων ποὺ λέγεται κομμουνιστικὸ κόμμα.

Πραγματικὰ λοιπόν, «οἱ κομμουνισταὶ ἀνήκουν εἰς ἄλλον κόσμον». Στὸν κόσμο τοῦ πιὸ φοβεροῦ ὁλοκληρωτισμοῦ τῆς ἱστορίας. Καὶ πραγματικὰ «μᾶς χωρίζει ἀπὸ αὐτοὺς τὰ μέγα θέμα τῆς ἐλευθερίας». Γιατὶ ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ βέλγος σοσιαλιστὴς ἡγέτης κ. Σπάακ οἱ κομμουνισταὶ ἐργάζονται προγραμματισμένα, συστηματικά, ἐπίμονα, καὶ ὀργανωμένα, ἐφαρμόζοντας μία σοφὰ ἐπεξεργασμένη στρατηγικὴ καὶ μία εὐέλικτη τακτική, διαθέτοντας πρωτοφανῆ μέσα, γιὰ ἕνα σκοπό: τὴν καταστροφὴ τοῦ δυτικοῦ δημοκρατικοῦ οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ἀντικατάστασί του ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ «πολιτισμό» ποὺ βάθρο του εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας. Ὁ κομμουνισμὸς δὲν στρέφεται ἐναντίον μιᾶς κυβερνήσεως, ἑνὸς κόμματος, μιᾶς παρατάξεως. Δὲν στέφεται κἂν ἐναντίον ἑνὸς συγκεκριμένου πολιτικοῦ, οἰκονομικοῦ ἢ κοινωνικοῦ συστήματος. Στρέφεται ἐναντίον τῶν θεμελιωδῶν ἀντιλήψεων καὶ τῆς οὐσίας ἑνὸς πολιτισμοῦ ποὺ χρειασθήκαμε δυόμισυ χιλιάδες χρόνια γιὰ νὰ τὸν διαμορφώσουμε. Στρέφεται ἐναντίον τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτισμοῦ. Γι' αὐτὸ πραγματικὰ «μὲ τοὺς κομμουνιστὰς εὑρισκόμεθα εἰς θανάσιμον πάλην».

Ἡ πάλη αὐτὴ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν κομμουνιστῶν ἐκφράζεται μὲ τὸν ἀντιδημοκρατισμό τους ποὺ δὲν διστάζει μπροστὰ καὶ στὸ πιὸ φοβερὸ ἔγκλημα, στὴν πιὸ μεγάλη παρανομία, στὴν πιὸ κτηνώδη βία. Καὶ αὐτὴν τὴν ἀλήθεια, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τὴν ξέρουμε καὶ ἀπὸ ζωντανή, ἄμεση καὶ ὀδυνηρότατη ἐμπειρία.

Ἀπὸ τὴν δική μας πλευρὰ πῶς ἐκφράζεται αὐτὴ ἡ «θανάσιμος πάλη;» Ἀσφαλῶς μὲ τὸν ἀντικομμουνισμό. Ἀντικομμουνισμὸς λοιπὸν εἶναι ἡ συνείδησις τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς καὶ ὁ συστηματικὸς (ὄχι ἐπεισοδιακὸς) ἀγώνας ἐναντίον της.

Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγώνας ὄχι γιὰ μία συγκεκριμένη μερικώτερη ἰδεολογία, ἀλλὰ γιὰ τὴν διάσωσι τοῦ ἴδιου τοῦ δικαιώματος νὰ ἔχουμε διάφορες ἰδεολογίες.

Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγώνας ὄχι γιὰ ἕνα συγκεκριμένο κοινωνικὸ ἢ οἰκονομικὸ σύστημα ἀλλὰ γιὰ τὴν διάσωσι τῆς ἐλεύθερης κοινωνικῆς ἐξελίξεως, γιὰ τὴν διάσωσι τοῦ δικαιώματος τῶν ἀνθρώπων νὰ διαμορφώνουν ἐλεύθερα τὸ κοινωνικό τους σύστημα καὶ νὰ τὸ μεταβάλλουν. Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγώνας ὄχι γιὰ ἕνα στενὰ καθορισμένο σύστημα διακυβερνήσεως ἀλλὰ γιὰ τὴν διάσωσι τοῦ δικαιώματος τῶν λαῶν νὰ ἐκλέγουν καὶ νὰ μεταβάλλουν τὸ σύστημα διακυβερνήσεώς των ἀνάλογα μὲ τὶς ἑκάστοτε προτιμήσεις, ἀντιλήψεις καὶ ἀνάγκες τους.

Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν διάφοροι ἀντικομμουνισμοὶ ὅπως καὶ διάφοροι ἀντικομμουνισταί. Οὐσία ὅμως τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ εἶναι ὁ ἀδιάλλακτος ἀγώνας γιὰ τὴν προάσπισι τοῦ ἑλληνογεννημένου δημοκρατικοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸν κύριο ἂν ὄχι τὸν μοναδικὸ σημερινὸ ἐχθρό του, τὸν κομμουνιστικὸ ὁλοκληρωτισμό.

2. Χρειάζεται ὁ ἀντικομμουνισμός;

«Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι πυξίδα τῆς πολιτικῆς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου».

(Ἔκκλησις τῆς ΕΕ τῆς ΕΔΑ — 15-2-64).

«Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι τὸ θεωρητικὸ βάθρο τοῦ διμέτωπου ἀγώνα τῆς ἡγεσίας τοῦ Κέντρου».

(«Ν. Κόσμος» ἀρ. 7, 1963).

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μία θαυμάσια τεχνολογία γιὰ τὴν κατάληψι, τὴν διατήρησι καὶ τὴν συνεχῆ ἐπέκτασι τῆς ἐξουσίας. Εἶναι μία πολεμικὴ τεχνικὴ γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Δημοκρατίας. Ἡ τεχνικὴ αὐτὴ εἶναι ἐξοπλισμένη μὲ μία μακρόπνοη στρατηγικὴ καὶ μὲ μία εὐέλικτη τακτικὴ ποὺ ἀναπροσαρμόζεται συνεχῶς, ἀδέσμευτη ἀπὸ κάθε ἠθικὴ ἀρχή. Διαθέτει ἕνα τεράστιο μηχανισμό, μία ἐκπληκτικὴ ὀργάνωσι καὶ κυριολεκτικὰ ἀπεριόριστα μέσα. Ὅλα αὐτὰ καλύπτονται πίσω ἀπὸ τὸ ἀπατηλὸ προπέτασμα μιᾶς φανταχτερῆς ψευδοσοσιαλιστικῆς ὁρολογίας ποὺ συγκροτεῖ ἕνα ἀπατηλὸ προπαγανδιστικὸ μῦθο καὶ δίνει τὴν γοητευτικὴ ψευδαίσθησι μιᾶς «ἰδεολογίας» ποὺ προσελκύει, σαγηνεύει καὶ φανατίζει. Καὶ ἐκδηλώνονται μὲ μία ἀσταμάτητη δρᾶσι, μὲ μία ἀδιάκοπη καταβολὴ ἐνεργείας, μὲ μία συνεχῆ ἐπένδυσι δραστηριότητος.

Πῶς θὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι αὐτὸν τὸν ἐχθρό; Ἀρκοῦν τὰ λόγια καὶ οἱ ἰδέες; Ἀρκεῖ ἡ ὀρθὴ κοινωνικὴ πολιτική; Φθάνουν ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη; Ἡ ἱστορία μᾶς λέει πῶς ὄχι. Ὅλα αὐτὰ χρειάζονται, μὰ δὲν ἐπαρκοῦν. Χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπευθείας ἀντιμετώπισις τοῦ ἐχθροῦ ποὺ πρέπει νὰ τὸν ἀντιπαλεύῃς στῆθος μὲ στῆθος, ἀνοιχτὰ καὶ ἀσυμφιλίωτα. Γι' αὐτὸ ὁ ἀντικομμουνισμός, σὰν ἔκφρασι αὐτῆς τῆς ἀλήθειας καὶ σὰν ὑλοποίησι αὐτῆς τῆς πάλης, εἶναι μία ζωτικὴ ἰδεολογικὴ ἀνάγκη γιὰ τὶς δημοκρατικὲς (καὶ ἄρα ἀντικομμουνιστικὲς) κοινωνίες.

3. Χρειάζονται οἱ ἀντικομμουνισταί;

«...Οἱ θεωρητικοὶ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ στόχο τους ἔχουν τὴ θεωρία τῆς πάλης τῶν τάξεων στὴν ὁποία ἀντιπαρατάσσουν τὴ θεωρία τῆς ταξικῆς εἰρήνης καὶ συνεργασίας ...καὶ τὸ μαρξισμό... Ἕνα ἀπὸ τὰ προσφιλῆ τους θέματα εἶναι τὸ θέμα τῆν ἐλευθερίας.. ἀναπτύσσουν τὴ θεωρία τοῦ λαϊκοῦ καπιταλισμοῦ... διαδίδουν ἀντιδραστικὲς θεωρίες στὴ φιλοσοφία, στὴν κοινωνιολογία, στὴν ἱστορία. Προπαγανδίζουν τὴ θεωρία τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Διαδίδουν ἰδεαλιστικὲς — θεοκρατικὲς ἰδέες... Στὴ λογοτεχνία καὶ τὴν τέχνη καλλιεργοῦν τὴ φυγὴ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα... Διαστρεβλώνουν τὴν ἱστορία μας... διαδίδουν τὴ θεωρία τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ... συκοφαντοῦν τὴν πολιτικὴ τῆς Σ. Ἕνωσης καὶ διαδίδουν... τὴ θεωρία τοῦ ἀπὸ βορρᾶ κινδύνου... Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑποτιμᾶμε τὴ σημασία τῆς πάλης κατὰ τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ»

Λ. Στρίγκου: «ὁρισμένα ζητήματα τῆς ἰδεολογικῆς μας δουλειᾶς» (Ν. Κόσμος», ἀρ. 7, 1963).

Ποιὸς θὰ κάνῃ τὸν ἀγώνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ; Φυσικὰ ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι δημοκρατικοὶ ἄνθρωποι. Καὶ οἱ ἀριστεροί, καὶ οἱ προοδευτικοί, καὶ οἱ σοσιαλισταί, καὶ οἱ κεντρῷοι καὶ οἱ δεξιοί, ἐφ' ὅσον παραδέχονται τὶς θεμελιώδεις κοινὲς ἀρχὲς τοῦ δυτικοῦ, δημοκρατικοῦ τρόπου ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ πάλι αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Οἱ κομμουνισταὶ διαθέτουν στρατιὲς ἀπὸ ἐπαγγελματίες ἐπαναστάτες, ἀνθρώπους μὲ εἰδικὴ ἐκπαίδευσι, πλούσια πεῖρα καὶ εἰδικὸ πνευματικὸ ἐξοπλισμὸ ποὺ ἐργάζονται (συχνὰ καὶ μὲ πλήρη ἀπασχόλησι) γιὰ νὰ ὑπονομεύσουν καὶ τελικὰ νὰ ἀνατρέψουν τὴν Δημοκρατία. Οἱ κομμουνισταὶ διαθέτουν ἀνθρώπους εἰδικευμένους, ἔμπειρους

κατηρτισμένους στὴν προπαγάνδα, στὴν συνωμοσία, στὴν ζύμωσι, στὴν τεχνικὴ τῶν μαζικῶν ἀγώνων. Καὶ ἐνῶ ἔχουν τόσους ἐπαγγελματίες κομμουνιστές, ἡ 4η ὁλομέλεια τοῦ ΚΚΕ (Μάρτιος 1963) ἀπεφάσισε «νὰ ἐπιλεγοῦν καὶ νὰ καταρτισ-τοῦν νέα στελέχη... νὰ ὀργανωθῆ ἡ θεωρητικὴ μόρφωσή τους... νὰ δημιουργηθοῦν (νέα) μόνιμα στελέχη εἰδικευμένα σὲ κάθε τομέα τοῦ ἰδεολογικοῦ μετώπου» («Νέος Κόσμος» Ἰουλίου 1963).

Ποιὸς θὰ ἀντιμετωπίση αὐτοὺς ὅλους τοὺς εἰδικούς; Οἱ ἐρασιτέχνες; Ὄχι βέβαια. Νὰ γιατὶ τὸ δημοκρατικὸ καθεστὼς δὲν θὰ μπορέση νὰ ἐπιβιώση χωρὶς τοὺς εἰδικοὺς τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγώνα, χωρὶς ἐκείνους ποὺ χωρὶς φόβο θὰ ἀφοσιωθοῦν ὁλοκληρωτικά, «ἐπαγγελματικά», σ' αὐτὸν τὸν δύσκολο καὶ ὑπέρτατο ἀγώνα ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ἂν ὁ στρατιωτικὸς πόλεμος χρειάζεται τοὺς μονίμους στρατιωτικούς του γιατὶ δὲν τοὺς χρειάζεται ὁ πολιτικὸς πόλεμος ποὺ σήμερα ὅπως διακήρυξε ὁ ἀείμνηστος Κέννεντυ εἶναι πιὰ καὶ εὐρύτερος καὶ σημαντικώτερος καὶ δυσκολώτερος ἀπὸ τὸν στρατιωτικό; Καὶ ὅταν στὴ χώρα μας δροῦν ἑκατοντάδες μόνιμα σελέχη τοῦ κομμουνισμοῦ τὸ καθεστώς μας πῶς θὰ ἀρνηθῆ τὴν ἀναγκαιότητα τῶν εἰδικευμένων ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ μόνων ἱκανῶν νὰ ἀντιμετωπίσουν αὐτοὺς τοὺς ἀνατροπεῖς; Ἂν σήμερα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ὑπηρετοῦν τὶς κοινὲς σέ ὅλους μας ἀξίες, τὸ κοινὸ καθεστὼς καὶ τὸν κοινὸ πολιτισμό μας, ἄνθρωποι μὲ ὑπερκομματική, καθαρῶς καθεστωτικὴ ἢ «ἀστικὴ» ἂν θέλετε συνείδησι, αὐτοὶ πρῶτοι εἶναι οἱ «ἐκ συστήματος ἀντικομμουνισταί». Αὐτοὶ εἶναι σήμερα οἱ πρωτοπόροι στὴν μάχη γιὰ τὴν προάσπισι τῆς Δημοκρατίας, αὐτοὶ κρατοῦν τὶς προφυλακές, αὐτοὶ δέχονται κατάστηθα τὰ πλήγματα τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὄχι σπάνια πισώπλατα τὰ κτυπήματα τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ἀγωνίζονται νὰ διασώσουν. (Παράδειγμα ὅσα ἔγραψαν «Τὸ Βῆμα», «Τὰ Νέα» καὶ ἡ «Ἀθηναϊκὴ» γιὰ τὸ περιοδικό μας).

4. Ἀντικομμουνισμὸς καὶ Δημοκρατία.

«Ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξη στὸν τομέα τῆς ἰδεολογίας εἶναι ἰδέα πολὺ βλαβερὴ καὶ πρέπει νὰ ἀποκρουστεῖ καὶ καταπολεμηθεῖ ἀποφασιστικά». *Λ. Στρῖγκος («Ν. Κόσμος» ἀρ. 7, 1963)*

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἐνστίκτου αὐτοσυντηρήσεως τῆς Δημοκρατίας. Εἶναι ἡ ἰδεολογικὴ ἔκφρασις καὶ ἔμπρακτη ἐκδήλωσις αὐτοῦ τοῦ ἐνστίκτου. Εἶναι ἡ αὐτοάμυνα τῆς Δημοκρατίας ἐναντίον τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐπιθετισμοῦ. Ὅταν συμπληρώνεται μὲ τὸν ἀντικομμουνισμό, ἡ Δημοκρατία γίνεται μαχομένη. Καὶ σήμερα, ἡ Δημοκρατία θὰ μπορέση νὰ ἐπιζήση μόνον ἂν εἶναι μαχομένη. Ἀλλοιῶς θὰ χαθῆ κάτω ἀπὸ τὰ μεθοδικὰ ὅσο καὶ ἀδυσώπητα πλήγματα τοῦ θανάσιμου ἐχθροῦ της, τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς δὲν χρησιμοποιεῖ τὸν σίγουρο θώρακα τῆς δειλίας ποὺ λέγεται ἀοριστία. Δὲν ἀρέσκεται στὸν στρουθοκαμηλισμό. Εἶναι ἕνα σαφὲς καὶ στεντόρειο κάλεσμα σὲ ἀγῶνα. Ἕνα σαλπιστήριο κάλεσμα ποὺ ἀποτελεῖ ὑπέρτατη ἀναγκαιότητα γιὰ τὴ σύγχρονη Δημοκρατία — γιὰ τὴν διάσωσι καὶ γιὰ τὴν τελείωσί της. Ὁ σύγχρονος δημοκράτης πρέπει νὰ συνδυάζη τὸν δημοκρατισμὸ του μὲ τὸν ἀντικομμουνισμό. Γιατὶ μόνο τότε παλεύει γιὰ τὴν Δημοκρατία. Διαφορετικὰ ἡ πίστι του σ' αὐτὴν εἶναι παθητική, ἀποτελεῖ μιὰ δική του ἀτομικὴ ὑπόθεσι χωρὶς εὐρύτερη κοινωνικὴ ἀξία. Τί μᾶς χρειάζονται οἱ «ἐνάρετοι» ποὺ δὲν χτυποῦν τὴν ἁμαρτία, οἱ «πατριῶτες» ποὺ ἀποφεύγουν τὴν ἐπιστράτευσι σὲ ὧρες κινδύνου, οἱ «σοφοί» ποὺ κρατοῦν τὶς γνώσεις τους γιὰ τὸν στεῖρο ἑαυτό τους; Καὶ τὶ μᾶς

χρειάζονται οἱ «δημοκράτες» ποὺ δὲν προασπίζουν τὴν Δημοκρατία ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ ὁλοκληρωτισμό;

Ἡ ἀπόλυτη ἀναγκαιότητα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ στὴν σύγχρονη Δημοκρατία φαίνεται ἀπὸ τὸ ἑξῆς παράδειγμα: Ὁ Κάστρο ἦταν πατριώτης, ἴσως - ἴσως καὶ δημοκράτης. Δὲν ἦταν ὅμως καὶ ἀντικομμουνιστής. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἀντικειμενικὴ προδοσία τῆς δημοκρατικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ κουβανικοῦ λαοῦ, ἡ παράδοσις τῆς χώρας στὴν τυραννία καὶ στὸν ἰμπεριαλισμὸ τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς ἔγινε ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐθνικοαπελευθερωτικὴ καὶ δημοκρατικὴ ἐπανάστασις συνδυάστηκε μὲ τὸν ἀντικομμουνισμό. Ἔτσι λ.χ. ὁ Μπουργκίμπα οἰκοδομεῖ μία πραγματικὰ ἀνεξάρτητη Τυνησία.

Ἡ Δημοκρατία ἔχει ἰδέες, ἀρχὲς καὶ ἐπιτεύξεις ἀσύγκριτα ἀνώτερες ἀπὸ ἐκεῖνες τοῦ κομμουνισμοῦ. Κινδυνεύει λοιπὸν ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸ ὄχι γιατὶ δὲν ἔχει ἀνώτερα ἰδανικὰ καὶ ἐπιτεύγματα, ἀλλὰ γιατὶ δὲν μάχεται ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὰ ὑπερασπισθῇ ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸ ποὺ θέλει νὰ τὰ ἀφανίσῃ — γιατὶ δὲν «στρατεύεται». Αὐτὴν τὴν «στράτευσι» τῶν ἰδεῶν τῆς Δημοκρατίας τὴν κηρύσσει καὶ τὴν πραγματοποιεῖ ὁ ἀντικομμουνισμός.

5. Ἀντικομμουνισμὸς καὶ ἀντίδρασις.

«Τὰ πυρά μας πρέπει νὰ τὰ κρατᾶμε στραμμένα στοὺς θεωρητικοὺς τῆς ἀντίδρασης».

Λ. Στρῖγκος («Ν. Κόσμος» ἀρ. 7, 1963)

Οἱ κομμουνισταὶ κατόρθωσαν νὰ καλλιεργήσουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία ἀντιδραστικὴ τάσις, μία ἄρνησις, ἕνα «ἀντί», μία ἀντιπροοδευτικὴ ἰδεολογία. Στὴν πραγματικότητα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ὁ ἀντικομμουνισμός, ὅταν βέβαια εἶναι ὄχι μία αὐτόματη ἐνστικτώδης ἀντίδρασις στὴν κομμουνιστικὴ βία ἀλλὰ μία συνειδητὴ τοποθέτησις φωτισμένου καὶ δημοκρατικοῦ (καὶ ἄρα ἀντικομμουνιστοῦ) πολίτη, εἶναι μία τάσις προοδευτικὴ ποὺ συμβάλλει ὄχι μόνο στὴν διάσωσι ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνάπτυξι τῆς Δημοκρατίας.

Ὅπως εἴδαμε, ὁ ἀντικομμουνισμός, ὅπως ἄλλοτε ὁ ἀντιφασισμὸς ἀλλὰ σὲ ἀκόμη μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπὸ αὐτόν, εἶναι ἡ φλογερὴ ἰδεολογία τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν προάσπισι καὶ διάσωσι τοῦ δημοκρατικοῦ μας πολιτισμοῦ. Γιὰ νὰ διασωθῇ ὅμως ἡ δημοκρατία, πρέπει νὰ βελτιώνεται, νὰ ὁλοκληρώνεται καὶ νὰ ἐφαρμόζεται. Γι' αὐτό, κατ' ἀνάγκην, ὁ ἀντικομμουνισμὸς μάχεται ὄχι μόνον ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῶν ἐλαττωμάτων τῆς Δημοκρατίας, γιὰ τὴν ἐξάλειψι τῶν «μελανῶν κηλίδων στὸν ἥλιο τῆς ἐλευθερίας», ποὺ βοηθοῦν τὸν κομμουνισμό. Μάχεται ταυτόχρονα γιὰ τὴν διάσωσι καὶ γιὰ τὴν ἐπέκτασι καὶ ὁλοκλήρωσι τῶν ἀρετῶν της. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ὁ ἀντικομμουνισμὸς μόνο μία «ἀρνητικὴ» ἀνάγκη γιὰ τὴν Δημοκρατία. Εἶναι καὶ μία θετικὴ συμβολὴ στὴν παραπέρα ἐξέλιξί της. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς Δημοκρατίας. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἄρνησις τοῦ κομμουνισμοῦ. Σὰν «ἄρνησις τῆς ἀρνήσεως» δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα μία ἄρνησις. Εἶναι μία θέσις. Ἐκεῖνοι ποὺ φοβοῦνται τὸ «ἀντί» ἀγνοοῦν τὴν ἱστορία. Γιατὶ ἡ διαλεκτικὴ τῆς ἱστορίας μᾶς διδάσκει τὸν τεράστιο θετικὸ ρόλο πολλῶν κινημάτων ποὺ γιὰ συγκεκριμένους ἱστορικοὺς λόγους ἐξέφραζαν τὴν θέσι τους μὲ τὸ «ἀντί». Τὸ πιὸ πρόσφατο ἀπὸ αὐτὰ ὑπῆρξε ὁ ἀντιφασισμὸς καὶ ἡ μεγάλη ἀντιαξονικὴ συμμαχία τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου ἡ ὁποία γέννησε τὸν Χάρτη τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τὸ Καταστατικὸ τοῦ ΟΗΕ. Καὶ ἕνα ἄλλο «ἀντί» ποὺ

ἄλλαξε τὴν ὄψι τοῦ κόσμου εἶναι ὁ ἀντιαποικιακὸς καὶ ἀντιιμπεριαλιστικὸς ἀγῶνας τῶν λαῶν.

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα διαδίδει ἔντεχνα τὴν ἀντίληψι ὅτι δῆθεν ὁ ἀντικομμουνισμὸς ὁδηγεῖ στὸν φασισμό. Καὶ ὄχι λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὸ πιστεύουν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ἀκριβῶς ἀντίθετη. Ὁ φασισμὸς εἶναι ἡ τιμωρία ποὺ μοιραῖα ὑφίστανται οἱ δημοκρατίες ἐκεῖνες ποὺ δείχνουν μεγάλη ἀνοχὴ καὶ παθητικότητα ἀπέναντι στὴν κομμουνιστικὴ ἀπειλή. Οἱ μὴ ἀντικομμουνισταὶ δημοκρατικοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ὁδηγοῦν στὸ τέλος τὴ χώρα τους μπροστὰ στὸ δίλημμα: δικτατορία ἢ κομμουνισμός. Ὅποιος θέλει νὰ μὴ φθάση ποτὲ ἡ χώρα του σὲ ἕνα τέτοιο τραγικὸ δίλημμα ἔχει καθῆκον νὰ καταγγέλη φανερά, μεγαλόφωνα, τὸν κομμουνισμὸ καὶ νὰ τὸν πολεμᾶ. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ δὲν ὁδηγεῖ στὸν φασισμό. Ὁδηγεῖ στὴν ἀφύπνησι καὶ μαχητικοποίησι τῆς Δημοκρατίας, ὁδηγεῖ στὴν διαφύλαξι καὶ βελτίωσί της. Μόνο ποὺ θέλει θάρρος. Καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν τὸ ἔχουν εἶναι πολλοί.

6. Ὁ κακὸς ἀντικομμουνισμός.

«Ὁ κ. Παπανδρέου, στὴ θέση τοῦ χονδροειδοῦς ἀντικομμουνισμοῦ προσπαθεῖ νὰ βάλει τὸ δικό του, ραφιναρισμένο, ὄχι λιγώτερο ὅμως δηλητηριώδη ἀντικομμουνισμό»

Ζ. Ζωγράφου: *«ἡ ἀντικομμουνιστικὴ ὑστερία»,*
(Αὐγὴ 13 καὶ 14-2-64)

Βέβαια ὑπάρχει καὶ ὁ κακὸς ἀντικομμουνισμός. Αὐτὸς ποὺ ξεκινᾶ σὰν μιὰ αὐθόρμητη ὑγιὴς ἀντίδρασις στὴν κομμουνστικὴ πρόσκλησι ἀλλὰ μένοντας ἀκαθοδήγητος ξεστρατίζει καὶ κάποτε ἐκφυλίζεται σὲ ἐπιζήμιες τάσεις καὶ ἐνέργειες. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ὁ κατὰ συνθήκην (ψευδο) ἀντικομμουνισμὸς ποὺ καλύπτει ἰδιοτελεῖς σκοποὺς ἢ ξεκινᾶ ἀπὸ κίνητρα ἄλλα ἀπὸ τὴν διάσωσι τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστῶτος (καὶ στὸν ὅρο αὐτὸν πρέπει φυσικὰ νὰ δίνουμε μιὰ εὐρύτερη ἀπὸ τὴν τρέχουσα ἔννοια). Ὅπως ὑπάρχουν οἱ κάπηλοι τῆς Δημοκρατίας ἢ τῆς Πατρίδος, καὶ τόσων ἄλλων ἰδανικῶν, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ οἱ κάπηλοι τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, αὐτοὶ ποὺ τὸν δυσφημοῦν, τὸν ἐκθέτουν καὶ τὸν ἐκμεταλλεύονται. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς ποὺ δὲν φωτίζεται ἀπὸ τὴν γνῶσι καὶ ποὺ ἀντὶ νὰ ἔχη γιὰ βάθρο του τὴν ἀλήθεια στηρίζεται στὴν ἄγνοια καὶ στὴν πρόληψι, εἶναι κακὸς γιατὶ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα εἶναι καὶ ἀσταθὴς καὶ ἐπικίνδυνος.

Εἶναι κακὸς ὁ στεῖρος ἀντικομμουνισμὸς ποὺ ἀπορρίπτει κάθε προοδευτικὴ ἰδέα μόνο καὶ μόνο γιατὶ τὴν καπηλεύεται ὁ κομμουνισμός. Ἂν θεωροῦμε «μολυσμένους» ὅρους ὅπως: πρόοδος, δημοκρατία, κοινωνικὴ δικαιοσύνη, εἰρήνη κλπ. ἐπειδὴ τοὺς χρησιμοποιεῖ ὁ κομμουνισμός, τότε αὐτόματα τοῦ παραχωροῦμε κάθε θετικὴ ἰδέα, τοῦ παραδίδουμε τὶς δικές μας σημαῖες καὶ ἀφοπλίζουμε τὴν δική μας παράταξι στὴν ὁποία καὶ μόνον ἀνήκουν αὐτὰ τὰ ἰδανικά. Ἂν μόλις ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἁρπάζει ἕνα σύνθημα, ἐμεῖς τὸ ἐγκαταλείπουμε περίτρομοι, τότε γινόμαστε πραγματικὰ ἀντιδραστικοί, τότε ἀντικειμενικά, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς προθέσεις μας, διευκολύνουμε τοὺς κομμουνιστάς. Αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ πῆ νὰ υἱοθετοῦμε τὶς ἰδέες, τὰ συνθήματα, τὶς μεθόδους ἢ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κομμουνισμοῦ. Θὰ πῆ μόνο νὰ μὴ τοῦ ἐκχωροῦμε ἀμαχητὶ τὶς δικές μας ἰδέες, τὰ δικά μας συνθήματα, τοὺς δικούς μας ἀνθρώπους.

Ἄλλη μεγίστη ἐξυπηρέτησις πρὸς τοὺς κομμουνστὰς εἶναι ὁ χαρακτηρισμὸς

κάθε αἰτήματος σὰν κομμουνιστικοῦ. Τὰ αἰτήματα, οἱ διεκδικήσεις, οἱ ἀπεργίες καὶ οἱ ἄλλες κοινωνικὲς κινήσεις δὲν εἶναι χαρακτηριστικὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος. Εἶναι γνωρίσματα τοῦ δικοῦ μας, τοῦ δημοκρατικοῦ συστήματος. Καὶ πρέπει νὰ εἶναι. Οἱ δημοκρατίες δὲν πέφτουν ὅταν οἱ ἐργαζόμενοι προβάλλουν αἰτήματα ἢ κατεβαίνουν σὲ ἀπεργίες. Πέφτουν ὅταν τοὺς ἀπαγορεύουμε νὰ τὸ κάνουν χαρακτηρίζοντας ἀνεξέλεγκτα κάθε τέτοια ἐνέργεια σὰν κομμουνιστικὴ καὶ ἐπιτρέπουμε ἔτσι στοὺς κομμουνιστὰς νὰ προσεταιρίζονται διεκδικήσεις, αἰτήματα καὶ ἀγῶνες. Ἂς δροῦν οἱ μάζες. Ἂς γίνονται συγκεντρώσεις καὶ ἀπεργίες, πορεῖες καὶ διαδηλώσεις. Τὸ ἔργο μας (ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία) πρέπει νὰ εἶναι μόνο νὰ μὴν ἀφίνουμε τοὺς κομμουνιστὰς νὰ βάζουν κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό τους αὐτὲς τὶς μᾶζες καὶ αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις. Ἡ «ἀστυνομικὴ» ἀντιμετώπισις τῶν κοινωνικῶν θεμάτων δὲν προστατεύει τὴν Δημοκρατία. Τὴν ὑπονομεύει πρὸς ὄφελος τῶν κομμουνιστῶν ἐχθρῶν της. Αὐτὸ φυσικὰ δὲν σημαίνει καθόλου τὴν ἄρνησι τοῦ εἰδικοῦ καὶ μεγάλου ρόλου ποὺ ἔχουν νὰ διαδραματίσουν τὰ σώματα ἀσφαλείας στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ — θανάσιμου ἐχθροῦ τῆς δημοκρατικῆς νομιμότητος καὶ τάξεως. Οὔτε καὶ ἀνοχὴ τῆς συνωμοτικῆς ἢ ἔκνομης δραστηριότητος τῶν κομμουνιστῶν καὶ κάθε ἄλλης ἀνατρεπτικῆς ἢ ἀναρχικῆς ἐκδηλώσεως. Ἀπὸ αὐτὸ ὅμως ὡς τὸ σημεῖο νὰ χαρακτηρίζουμε λ.χ. τὸν σοσιαλισμὸ σὰν κομμουνισμὸ καὶ νὰ ταυτίζουμε τοὺς σοσιαλιστὰς μὲ τοὺς κομμουνιστὰς δημίους τοῦ σοσιαλισμοῦ ὑπάρχει μία τεράστια διαφορὰ — διαφορὰ ποὺ συχνὰ τὴν ἀγνοοῦμε στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ξέρετε γιατὶ τὴν ἀγνοοῦμε; Γιατὶ δὲν ξέρουμε καλὰ - καλὰ τί εἶναι ὁ κομμουνισμός. Αὐτὴ τὴν γνῶσι τοῦ ἐχθροῦ, ἀπαραίτητη γιὰ τὴν διεξαγωγὴ κάθε πολέμου, ἕνας μόνο μπορεῖ νὰ μᾶς τὴν δώση: ὁ ἐπιστημονικὸς ἀντικομμουνισμὸς ποὺ μοναδικὴ φωνή του στὸν τόπο μας εἶναι ἡ «Σοβιετολογία». Αὐτὴ μέσα σὲ μύριες ἀντιξοότητες, μέσα στὸ ζοφερὸ σκοτάδι ποὺ βασιλεύει σὲ μυαλὰ ποὺ θἄπρεπε νὰ εἶναι φωτισμένα, βαλλόμενη, δυσφημούμενη, πικραινόμενη, δίνει τὸν καλὸ ἀγῶνα ποὺ κάποτε θὰ τῆς ἀναγνωρίσουν οἱ γενεὲς ποὺ θἄρθουν ἂν τελικὰ σὲ πεῖσμα τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ μας κόσμου διασωθοῦν ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ μεσαίωνα ποὺ κρούει τὶς ἀφύλαχτες πύλες μας.

Σφάλμα εἶναι καὶ ἡ προσπάθεια μονοπωλήσεως τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Ὁ ἀγώνας ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι ἀγώνας ἑνὸς κόμματος ἢ μιᾶς παρατάξεως. Εἶναι πανεθνική, πανδημοκρατική, πανελλήνια ὑπόθεσι. Εἶναι ὑπόθεσι τοῦ 88,2% τῶν ἑλλήνων ποὺ ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς ἐψήφισαν ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ. Οἱ εἰδικοὶ ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, οἱ ἐμπειρογνώμονες τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνα, οἱ ἁρμόδιες ὑπηρεσίες, πρέπει νὰ μένουν πάνω ἢ πέρα ἀπὸ κόμματα, τάξεις, παρατάξεις. Εἶναι στὴν ὑπηρεσία τοῦ καθεστῶτος ποὺ ἀνήκει σὲ ὅλα τὰ κόμματα καὶ τὶς παρατάξεις πλὴν τῶν κομμουνιστῶν. Πρέπει νὰ ἔχουν μία «καθεστωτική», διαταξικὴ καὶ ὑπερκομματικὴ συνείδησι. Ἡ συνείδησις αὐτὴ (ὄχι ἡ ἐθνική, ἡ καθεστωτική, κρατικὴ ἢ «ἀστικὴ» ἂν προτιμᾶτε) δυστυχῶς σπανίζει στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἡ ἔλλειψίς της ὁδηγεῖ κάποτε σὲ τραγικὰ ἀποτελέσματα. Οἱ ἀντικομμουνισταὶ καταπνίγοντας τὶς πικρίες μὲ τὶς ὁποῖες πολλὲς φορὲς τοὺς ποτίζουν οἱ ἴδιοι οἱ «ἀστοί», πρέπει νὰ παλαίψουν γιὰ νὰ τὴ διαμορφώσουν. Θὰ εἶναι ἀκόμη μία ἀνεκτίμητη προσφορά τους στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Δημοκρατία.

Κακὸς ἀντικομμουνισμὸς εἶναι καὶ ὁ πλήρως κρατικοποιημένος ἀντικομμουνισμός. Τὸ Κράτος πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἔχη τὴν γενικὴ καθοδήγησι τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγώνα. Χρειάζεται ὅμως καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ποὺ νὰ στηρίζεται στὴν ἐνθάρρυνσι, τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἐνίσχυσι τοῦ Κράτους. Οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ τοῦ εἴδους δὲν γίνονται μὲ τὴν δημοσιοϋπαλληλικὴ νοοτροπία, τὰ πρωτόκολλα, τὰ χαρτόσημα, τὰ «λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρω...», τὶς ποικίλλες δεσ-

μεύσεις, τὴν ἰδεοκτόνα ρουτίνα καὶ τὸ τέρας τῆς γραφειοκρατίας. Γι' αὐτὸ στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ πρέπει νὰ προσελκυσθοῦν ἐλεύθερα ἄτομα καὶ νὰ ἀξιοποιηθῆ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία.

Παρεκκλίσεις καὶ ἐκφυλισμένες μορφὲς τοῦ κομμουνιστικοῦ ἀγῶνα ὑπάρχουν καὶ ἄλλες. Τὰ σφάλματα εἶναι πολλά. Ἀλλὰ μὲ αὐτὰ θὰ ἀσχοληθοῦμε λεπτομερέστερα μιὰ ἄλλη φορά. Ἐκεῖνο ποὺ θέλουμε τώρα νὰ ὑπογραμμίσουμε εἶναι ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κρίνουμε τὸν ἀντικομμουνισμὸ ἀπὸ τὶς παρερμηνεῖες του. Γιατὶ πέρα ἀπὸ αὐτὲς ὑπάρχει ἕνα μεγάλο ἰδανικό, μιὰ ἄσβυστη φλόγα, μιὰ σωτήρια συμβολὴ στὸν τόπο καὶ στὴν ἐλευθερία.

7. Ἐμπρὸς γιὰ ἕνα σύγχρονο ἀντικομμουνισμό.

«Ὁ κ. Παπανδρέου, ἀντὶ νὰ καταργήση τὸν ἀντικομμουνισμό, προσφέρθηκε νὰ τὸν ἐκσυχρονίσει».

Ζ. Ζωγράφου: «ἡ ἀντικομμουνιστικὴ ὑστερία»
(Αὐγὴ 13 καὶ 14-2-64)

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ ὅλες τὶς δημοκρατίες, γιὰ ὅλες τὶς δυτικὲς χῶρες. Εἶναι συστατικὸ στοιχεῖο τῆς πολιτικῆς τοῦ Τζόνσον, τοῦ ντὲ Γκὼλ καὶ τοῦ Ἔρχαρτ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Νάσερ, τοῦ Νεχροῦ καὶ τοῦ Μπουργκίμπα. Πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ εἶναι συστατικὸ στοιχεῖο τῆς πολιτικῆς σὲ μιὰ χώρα ὅπως τὴ δική μας ποὺ ὅπως εἶπε λίγο πρὶν τὴν δολοφονία του ὁ πρόεδρος Κέννεντυ, «βρίσκεται στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρὸς στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ».

Ἂν καταργούσαμε τὸν ἀντικομμουνισμό, τότε οἱ λογικὲς συνέπειες μιᾶς τέτοιας ἐνέργειας (ποὺ δὲν ἔκαναν τὸν κόπο νὰ τὶς σκεφθοῦν οἱ σνόμπ τοῦ προοδευτισμοῦ καὶ οἱ δημοκράτες τῶν σαλονιῶν ποὺ καταφέρονται ἐναντίον τοῦ «ἀντιδραστικοῦ» ἀντικομμουνισμοῦ) θὰ ἦσαν: Νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ μιὰ καὶ τίποτα πιὰ δὲν θὰ δικαιολογοῦσε τὴν παραμονή μας σὲ μιὰ ἀποκλειστικὰ ἀντικομμουνιστικὴ συμμαχία ποὺ προϋπόθεσις τῆς ὑπάρξεώς της εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Νὰ παύσουμε νὰ θεωροῦμε παράδεκτη τὴν σύμπηξι «ἑνιαίου μετώπου» μὲ τοὺς κομμουνιστάς, νὰ δεχθοῦμε τὴν συνεργασία μαζί τους σὰν κάτι τὸ φυσιολογικὸ καὶ νὰ καταδικάσουμε τὸν «διμέτωπο». Νὰ μειώσουμε μέχρι μηδενισμοῦ τὴν ἀμυντική μας προσπάθεια. Νὰ ἄρουμε πλήρως κάθε μέτρο ἀμύνης κατὰ τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ καταργώντας ὁλοκληρωτικὰ τὰ πιστοποιητικὰ κοινωνικῶν φρονημάτων, ἐπιτρέποντας τὸν γενικὸ ἐπαναπατρισμὸ κ.λ.π. Ὑπάρχουν ὅμως Ἕλληνες ποὺ νὰ θέλουν μιὰ τέτοια ἐξέλιξι;

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι λοιπὸν νομοτελειακὴ ἀνάγκη, ἐπιταγὴ τῆς ἐποχῆς μας, προϋπόθεσι γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει ἄρα νὰ κάνουμε δὲν εἶναι οὔτε νὰ τὸν κατηργήσουμε, οὔτε νὰ τὸν ἀμβλύνουμε. Εἶναι νὰ τὸν συγχρονίσουμε. Νὰ τὸν ἀπαλλάξουμε ἀπὸ τὴν κληρονομιὰ τῆς ἐποχῆς τῶν δεκεμβριανῶν καὶ τῆς ἀνταρσίας καὶ νὰ τὸν προσαρμόσουμε στοὺς καιρούς μας, στὶς ἀνάγκες μας, στὶς τάσεις τῆς νέας γενεᾶς. Νὰ τὸν λυτρώσουμε ἀπὸ κάθε «ἀστυνομική», «ἀντιδραστικὴ» καὶ «ὑστερικὴ» νοοτροπία καὶ ἐπίδρασι ποὺ στὸ παρελθὸν γεννήθηκαν ἀπὸ ἀντικειμενικὰ αἴτια καὶ ἔπαιξαν καὶ τὸν θετικὸ ρόλο τους. Νὰ τὸν στηρίξουμε στὴν γνῶσι, στὴν κατάρτισι, στὴν ἐνημέρωσι. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς ποὺ χρειάζεται σήμερα ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἕνας φωτισμένος, δημοκρατικός, θετικὸς ἀντικομμουνισμός.

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ 16ΗΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

1. Ἡ προπαγανδιστικὴ παρουσίασις τοῦ ἐκλογικοῦ ἀποτελέσματος

Τὴν ἑπομένη τῶν ἐκλογῶν, ἡ ΕΕ τῆς ΕΔΑ μὲ ἀνακοίνωσί της ἔσπευσε νὰ χαιρετίση «τὴ νέα μεγάλη νίκη» καὶ νὰ ἰσχυρισθῆ τὰ ἑξῆς: «ἡ ΕΔΑ διατήρησε βασικὰ τὶς ἐκλογικὲς δυνάμεις της καὶ ἔχοντας πολλαπλασιάσει καὶ βαθύνει τοὺς δεσμούς της μὲ τὸ λαὸ καὶ μὲ ὅλες χωρὶς ἐξαίρεσι τὶς δημοκρατικὲς μᾶζες, ἐξασφάλισε τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ ἀποτελέση τὴ βασικὴ ἐγγύησι κατὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς λαϊκῆς ἐντολῆς».

Φυσικὰ αὐτὴ ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἐκλογικοῦ ἀποτελέσματος εἶναι προπαγανδιστικὴ καὶ ἡ πραγματικότης εἶναι ἀρκετὰ διαφορετική. Ἡ ΕΔΑ στὶς 16 Φεβρουαρίου ἔχασε κι' ἄλλο ἕνα 8,5% τῆς ἐκλογικῆς της δυνάμεως καὶ 6 βουλευτικὲς ἕδρες. Καὶ αὐτὸ ἐνῶ πάλεψε μὲ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ αὐξήση τὶς δυνάμεις της καὶ νὰ ματαιώση ἢ ἔστω νὰ μειώση τὴν αὐτοδυναμία τοῦ Κέντρου, ὥστε νὰ μπορέση ἡ ἴδια νὰ παίξη τὸν ρόλο τοῦ ρυθμιστοῦ τῆς καταστάσεως καὶ νὰ ἀσκῆ μιὰ συνεχῆ ἐκβιαστικὴ πίεσι στὴν κυβέρνησι τῆς ΕΚ. Ἡ ἄνετη αὐτοδυναμία τοῦ Κέντρου καὶ ἡ δική της μείωσι στὶς διαστάσεις ἑνὸς μικροῦ κόμματος ποὺ μόλις διαθέτει τὸ 11,8% τῶν ψήφων καὶ τὸ 7% τῶν βουλευτικῶν ἑδρῶν ἀνέτρεψαν τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς ΕΔΑ.

Ταυτόχρονα ὅμως, εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ΕΔΑ «πολλαπλασίασε καὶ βάθυνε

τοὺς δεσμούς της μὲ τὸ λαό» πρᾶγμα ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἀναπτύξη μία ἔντονη ἐξωκοινοβουλευτικὴ δραστηριότητα, νὰ καλύψη ὀργανωτικὰ καὶ ἰδεολογικὰ μία εὐρεία ἐπιφάνεια καὶ νὰ ἀναπληρώση ἐν μέρει σὲ δυναμισμὸ ὅτι ἔχασε σὲ ψήφους. Ἡ προπαγάνδα τῆς ΕΔΑ προσπαθεῖ νὰ ὑπερβάλη αὐτὰ τὰ θετικὰ γιὰ τὴν ἴδια σημεῖα καὶ νὰ μειώση τὰ ἀρνητικὰ γιὰ νὰ συγκρατήση τὸ ἠθικὸ τῶν ὀπαδῶν της καὶ νὰ τοὺς κινητοποιήση γιὰ τὴν προώθησι τῆς μετεκλογικῆς τακτικῆς της. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ «Αὐγή» τῆς 17ης Φεβρουαρίου, στὸ κύριο ἄρθρο της, ἔγραφε : «Ὁ λαὸς ἐπέτυχε περιφανῆ νίκη... ἡ ΕΔΑ διετήρησε τὶς δυνάμεις της, ἀπόδειξι ὅτι ὁ λαὸς στηρίζει στὴν ΕΔΑ τὶς προσδοκίες του γιὰ τὴν περιφρούρησι τῆς νίκης του, ματαιώνοντας τὶς ἐπιδιώξεις τῆς ὑποτέλειας ποὺ εἶχαν γίνει καὶ διακηρύξεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ΕΚ νὰ τὴν θέση στὴν γωνία».

Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο της γράφει : «ἡ ΕΔΑ παρὰ τὸ ἰσχυρὸ ρεῦμα ὑπὲρ τοῦ Κέντρου ποὺ δημιουργήθηκε ἐξ αἰτίας τοῦ πόθου τοῦ λαοῦ νὰ ἀπαλλαγῆ ὁριστικὰ ἀπὸ τὴν Δεξιά, διετήρησε τὶς δυνάμεις της».

Ἔτσι ἡ ΕΔΑ προσπαθεῖ νὰ οἰκειοποιηθῆ ἕνα μέρος τῆς νίκης τῆς ΕΚ καὶ νὰ παρουσιασθῆ σὰν «ἐγγυητής» τῆς ἐκτελέσεως τῆς λαϊκῆς ἐντολῆς !

2. Ἡ ἐκτίμησις καὶ οἱ προοπτικὲς τοῦ ΚΚΕ

Τὴν 20η Φεβρουαρίου, ἡ «Αὐγή» δημοσίευσε ἀνακοίνωσι τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ γιὰ τὸ ἐκλογικὸ ἀποτέλεσμα. Στὴν ἀνακοίνωσι ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς :

α) «Οἱ ἐκλογὲς ἀποτέλεσαν νέα σοβαρὴ νίκη τοῦ λαοῦ» γιατὶ «ἡ Δεξιὰ ἔπαθε βαθύτερη ἧττα».

β) Ἡ ΕΚ πῆρε τὴν πλειοψηφία «ἐκμεταλλευομένη τὸν βαθὺ πόθο τῶν λαϊκῶν μαζῶν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν τυραννία».

γ) «Ἡ ΕΔΑ δὲν κατόρθωσε μέσα στὶς πολύπλοκες συνθῆκες νὰ διαλύση τὶς αὐταπάτες ποὺ καλλιέργησε ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Κ. στὶς λαϊκὲς μᾶζες, διατήρησε ὅμως βασικὰ τὴν ἐκλογική της δύναμι, παρὰ τὴν ὁλομέτωπη ἐπίθεσι ποὺ δέχθηκε ἀπὸ τὴν ΕΡΕ καὶ τὴν ΕΚ.».

δ) Παρουσιάζεται τὸ «νόημα» τῆς λαϊκῆς θελήσεως ἔτσι ὅπως τὸ θέλουν οἱ κομμουνισταί.

ε) Τονίζεται ὅτι «ἡ ἀξιοποίηση ὅμως τῆς νίκης δὲν θὰ γίνη αὐτόματα» λόγω τῆς «ἀντιδράσεως» ἀλλὰ καὶ λόγω τῶν «ἀσυνεπειῶν τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΚ». Γι' αὐτό, «ὁ λαὸς πρέπει νὰ στηριχθῆ στὶς δικές του δυνάμεις». Ἔτσι, «ἐγγύηση... εἶναι μόνον ἡ ὀργάνωση, ἡ κινητοποίηση καὶ ἡ πάλη τοῦ ἴδιου τοῦ λαοῦ». Καὶ καταλήγοντας τὸ ΚΚΕ καλεῖ τοὺς ὀπαδούς του «νὰ μποῦν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν νέων ἀγώνων».

Τὴν ἴδια διαπίστωσι καὶ προοπτικὴ ἐπανέλαβε ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ καὶ στὶς 23 Φεβρουαρίου τονίζοντας ὅτι ἡ ΕΔΑ ἔπρεπε «νὰ βγεῖ πιὸ ἐνισχυμένη, πιὸ ἰσχυρὴ στὸ λαὸ καὶ στὴ «Βουλὴ» γιατὶ αὐτὸ «εἶναι ἡ πιὸ σίγουρη ἐγγύηση» τῆς ἀλλαγῆς. Γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ κομμουνισταὶ νὰ ἀναπτύξουν τοὺς νέους ἀγῶνες των, πρόσθεσε ὁ ραδιοσταθμός, πρέπει «νὰ δυναμώση ἡ πάλη γιὰ τὸ ξεσκέπασμα τῶν ἀποστατῶν καὶ τῶν ἀναθεωρητῶν καὶ ταυτόχρονα νὰ δυναμώση ἡ ἰδεολογικὴ διαφωτιστικὴ δουλειά». Μὲ ἄλλα λόγια οἱ κομμουνισταὶ «σκληρύνουν» τὴν στάσι τους ἰδίως ἔναντι ἐκείνων ποὺ πᾶνε νὰ ὑποτάξουν τὴν Ἀριστερὰ στὸ Κέντρο («ἀποστάτες καὶ ἀναθεωρητές»).

3. Ἡ μετεκλογικὴ τακτικὴ

Ἡ μετεκλογικὴ τακτικὴ τοῦ ἐγχώριου κομμουνισμοῦ μπορεῖ νὰ συνοψισθῆ ὡς ἑξῆς : Τὸ Κέντρο ταλαντεύεται, ὑποχωρεῖ καὶ συμβιβάζεται. Δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιήση τὶς ἐπαγγελίες του καὶ τὴν «ἀλλαγή» παρὰ μόνο ἄν τὸ πιέζουμε συνεχῶς καὶ ὅσο γίνεται πιὸ δυνατά. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀναπτυχθῆ ἕνα πλατὺ κίνημα αἰτημάτων καὶ διεκδικήσεων ποὺ νὰ συνοδεύονται ἀπὸ μαζικὲς κινητοποιήσεις καὶ ἀγῶνες. Οἱ πάντες πρέπει νὰ ζητοῦν τὰ πάντα καὶ ὅλο νὰ ζητοῦν. Καὶ ὅταν δὲν ἱκανοποιοῦνται ἀμέσως καὶ πλήρως, νὰ κινητοποιοῦνται. Μὲ διαβήματα, ἐπιτροπές, ψηφίσματα, συγκεντρώσεις, ἀπεργίες, συλλαλητήρια. Σκοπὸς τῶν κομμουνιστῶν εἶναι νὰ ὑποκινήσουν ἕνα τεράστιο κῦμα πολιτικῶν, οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν αἰτημάτων ἀπὸ ὅπου νὰ ἀναπηδήση ἕνα ἰσχυρὸ μαζικὸ κίνημα μαχητικῶν ἀγώνων. Παράλληλα οἱ κομμουνισταὶ ἐπωφελούμενοι ἀπὸ τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ» καὶ τὴν εὐχέρεια κινήσεων ποὺ ἀπέκτησαν, ὀφείλουν νὰ ἀναπτύσσουν ἀκούραστη ὀργανωτική, διεισδυτική, διαβρωτικὴ καὶ ἰδεολογικοπροπαγανδιστικὴ δραστηριότητα, ὥστε ἐνεργώντας μὲ βάσι τὸ «ἑνιαῖο μέτωπο ἀπὸ τὰ κάτω» νὰ θέσουν βαθμιαῖα κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό τους αὐτὸ τὸ κίνημα. Γι' αὐτὸ καὶ ἀνασυντάσσουν τὸν κομματικό τους μηχανι-

σμό, τὸν ἐκκαθαρίζουν ἀπὸ τοὺς «ἀναθεωρητικοὺς» καὶ κυρίως ἀναπτύσσουν τὴν προπαγάνδα τους. Ὅταν ἔτσι σιγὰ — σιγὰ βρεθοῦν ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ἰσχυροῦ μαζικοῦ κινήματος, θὰ τὸ χρησιμοποιήσουν καὶ γιὰ νὰ προκαλέσουν ἔντεχνα τὴν ἀποτυχία τοῦ Κέντρου ἐμποδίζοντας τὴν πρόοδο τοῦ τόπου. Καὶ στὸ τέλος θὰ τὸ στρέψουν ἐναντίον του. Ἔτσι μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Δεξιᾶς, ἐπιδιώκουν τώρα τὴν χρεωκοπία τῆς «λύσεως — Κέντρου», ὁπότε θὰ ἐμφανισθοῦν αὐτοὶ σὰν ἡ μοναδικὴ διέξοδος. Τότε ἐλπίζουν ὅτι ὄχι μόνο θὰ ἔχουν ἤδη ἀνακτήση τὶς ἀριστερίζουσες μᾶζες ποὺ κυμαίνονται μεταξὺ ΕΔΑ καὶ Κέντρου καὶ τὶς ὁποῖες τῆς ἀπέσπασε τὸ τελευταῖο, ἀλλὰ καὶ θὰ προελάσουν στὶς κεντρῶες μᾶζες.

Αὐτὴν τὴν τακτικὴ ἐπεξεργάσθηκαν οἱ κομμουνισταὶ σὲ ὡρισμένα καθοδηγητικὰ κείμενά τους ποὺ θὰ ἀναλύσουμε ἀμέσως παρακάτω καὶ ἄρχισαν ἤδη νὰ τὴν ἐφαρμόζουν — γιὰ τὴν ὥρα διαδίδοντάς την κυρίως θεωρητικὰ καὶ προπαρασκευάζοντας ψυχολογικὰ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογή της.

4. Ἡ στάσις ἔναντι τοῦ Κέντρου

Στὶς 18 Φεβρουαρίου κιόλας, ἡ «Αὐγὴ ἔγραψε στὸ κύριο ἄρθρο της: «Τὸ Κέντρο ὑπόκειται σὲ ὑπαναχωρήσεις... Ὁ μόνος σίγουρος κινητήρας τῶν δημοκρατικῶν ἀλλαγῶν δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ἕνας. Ὁ ἑνιαῖος μαζικὸς ἀγώνας... Αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες θὰ ἐπιβάλουν πολιτικὴ δημοκρατική».

Στὶς 19 Φεβρουαρίου κατηγοροῦσε τὸν κ. Παπανδρέου γιὰ τὴν σύνθεσι τῆς κυβερνήσεώς του ποὺ κατὰ τὴν «Αὐγὴ» «ἀπαγοήτευσε τὶς μᾶζες ποὺ πίστεψαν στὰ κηρύγματά του» καὶ ἔδειξε ὅτι ὁ ἴδιος «δὲν μπόρεσε νὰ συλλάβη τὸ μήνυμα τῶν ἐκλογέων ἢ καὶ ἂν τὸ συνέλαβε δὲν τόλμησε νὰ τὸ ἀκολουθήση». Γι' αὐτό, «ὁ λαὸς καταλαβαίνει ἕνα πρᾶγμα Ὅτι χρειάζεται νὰ δράση ὁ ἴδιος.... γιὰ τοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς εἶναι τώρα ἕτοιμος, περισσότερο παρὰ ποτέ».

Τὴν ἑπομένη, ἡ ΕΔΑ μὲ ἀνακοίνωσί της «καλεῖ ὅλους τοὺς δημοκράτες νὰ ἐπαγρυπνοῦν γιὰ νὰ μὴν ἐπανέλθη ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ πολιτικὴ τῆς ΕΡΕ».

Τὴν ἴδια ἡμέρα ἡ «Αὐγὴ» ἰσχυρίζεται ὅτι ἂν ἡ ΕΔΑ ἦταν ἰσχυρότερη «ἴσως τότε νὰ τὸ σκεφτόταν πολὺ ὁ κ. Παπανδρέου πρὶν ἀποτολμήση μιὰ παρόμοια σύνθεσι τῆς κυβερνήσεώς του».

Στὶς 21 Φεβρουαρίου, ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ ἐπανέλαβε ὅτι «θὰ ἦταν σοβαρὸ λάθος νὰ δημιουργηθῆ ὁποιοδήποτε πνεῦμα ἐπανάπαυσης, νὰ καλλιεργηθῆ ὁποιαδήποτε σκέψη ὅτι τώρα ὅλα θὰ λυθοῦν αὐτόματα, καὶ ὁ λαὸς θὰ καρπωθῆ ἀπερίσπαστος τοὺς καρποὺς τῆς νίκης του.... Σοβαρὸ ἐμπόδιο εἶναι οἱ ἀσυνέπειες τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΚ, ἡ ἐπιμονή της στὸ διμέτωπο καὶ στὸν ἀντικομμουνισμό.... Ἡ σύνθεση τῆς κυβερνήσεως εἶναι πολὺ εὔγλωττο παράδειγμα... Νὰ γιατὶ ὁ λαὸς πρέπει.... νὰ στηριχθῆ στὶς δικές του δυνάμεις, στὴν παραπέρα ἀνάπτυξη τῆς ἑνιαιομετωπικῆς του πάλης... Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.... εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ὀργανωθοῦν πιὸ καλά, νὰ κινητοποιηθοῦν πιὸ δραστήρια, νὰ παλαίψουν πιὸ ἀποφασιστικὰ οἱ λαϊκὲς μᾶζες...».

5. Ἕνα ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο

Στὶς 22 Φεβρουαρίου, ἡ «Αὐγὴ» δημοσίευσε ἕνα βαρυσήμαντο στὴν ἀποκαλυπτικότητά του καθοδηγητικὸ ἄρθρο γιὰ τὴν μετεκλογικὴ τακτικὴ τῆς ΕΔΑ μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Θ». Ἀπὸ τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἰδιαίτερη σημασία ἔχουν τὰ ἀκόλουθα σημεῖα:

α) «Μέσα στὶς πολύπλοκες συνθῆκες ποὺ διεξήχθη ὁ προεκλογικὸς ἀγώνας, δὲν κατορθώθη νὰ ἐκφρασθεῖ καὶ ἐκλογικὰ ἡ ἀναμφισβήτητη ἐπιρροὴ τῆς Ἀριστερᾶς στὰ πιὸ πλατειὰ στρώματα τῶν ἐργαζομένων... δὲν μπόρεσε νὰ διαλύση συγχύσεις καὶ αὐταπάτες ποὺ καλλιεργοῦσε ἐπίμονα καὶ συστηματικὰ ἡ ἡγεσία τῆς ΕΚ στὶς λαϊκὲς μᾶζες.

Καὶ στὸ γεγονὸς αὐτὸ ἡ Ἀριστερὰ θὰ συγκεντρώση ἀπὸ τώρα τὴν προσοχή της».

β) «Στὴν πάλη της νὰ ὑπερνικηθοῦν οἱ συγχύσεις καὶ οἱ αὐταπάτες ἡ Ἀριστερὰ ἐπεκρότησε στὸ παρελθόν, θὰ ἐπικροτήση καὶ θὰ ἐνισχύση καὶ στὸ μέλλον κάθε πράξη τῆς ΕΚ ποὺ θὰ προωθοῦσε τὴ λύση τῶν ζητημάτων τοῦ τόπου. Ταυτόχρονα ὅμως θὰ κρίνη αὐστηρὰ καὶ θὰ ὀργανώση καὶ θὰ κινητοποιήση τὶς λαϊκὲς μᾶζες ἐναντίον τῶν ἀσυνεπειῶν, τῶν ὑπαναχωρήσεων, ἐναντίον τῶν κάθε εἴδους πράξεων καὶ ἐνεργειῶν τῆς ΕΚ ποὺ θὰ ἐξυπηρετοῦν ὄχι τὰ λαϊκὰ συμφέροντα, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα τῆς πλουτοκρατικῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῶν ξένων».

γ) «Ἡ ΕΔΑ ἔχει χρέος νὰ βοηθήση τὶς λαϊκὲς μᾶζες, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὶς αὐταπάτες καὶ τὶς συγχύσεις ποὺ καλλιέργησε ἡ ἡγεσία τῆς ΕΚ».

δ) «Στὴ χώρα μας ἔχουν συσσωρευθεῖ τόσο πολλὰ καὶ τόσο σοβαρὰ προ-

βλήματα.... ποὺ μόνο μὲ τὴν ἰσχυρὴ λαϊκὴ ὑποστήριξη καὶ πάλη μπορεῖ νὰ προωθηθοῦν καὶ νὰ λυθοῦν ἀποτελεσματικά».

6. Ἡ ἀπόφασις τῆς ΕΔΑ

Στὶς 23 Φεβρουαρίου δημοσιεύθηκε ἀπόφασις τῆς ΕΕ τῆς ΕΔΑ «γιὰ τὶς ἐκλογές, γιὰ τὴν νέα πολιτικὴ κατάστασι». Σ' αὐτὴν τὴν ἀπόφασι ἐπαναλαμβάνεται μὲ λίγες φραστικὲς παραλλαγὲς ἡ ἐκτίμησις ποὺ ἔκανε γιὰ τὸ ἐκλογικὸ ἀποτέλεσμα ἡ ΚΕ τοῦ ΚΚΕ στὶς 20 Φεβρουαρίου. Δηλαδὴ ὅτι:

α) «Ὁ λαὸς κατέκτησε μιὰ νέα μεγάλη νίκη... ἡ Δεξιὰ ὑπέστη νέα βαρύτερη ἧττα».

β) «Ἡ ΕΚ ἐξασφάλισε τὴν πλειοψηφία... παρασύροντας εὐρεῖες δημοκρατικὲς μᾶζες... ποὺ δὲν ἐνέκριναν τὶς διμετωπικὲς καὶ τὶς ἄλλες ἀρνητικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἡγεσίας της... οἱ προσπάθειες τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΚ... γιὰ ἰδιοποίηση τῆς νίκης εἶναι ἀντίθετες μὲ τὸ νόημα τῆς ἐτυμηγορίας τοῦ λαοῦ».

γ) «Ἡ ΕΔΑ σήκωσε τὸ μεγαλύτερο βάρος τῶν ἀγώνων...... ὑπῆρξε ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς νίκης».

δ) Ἡ ΕΔΑ πέτυχε «...εὐρύτερη ἐκλαΐκευση τῆς γραμμῆς καὶ τοῦ προγράμματός της, πολλαπλασιασμὸ καὶ βάθεμα τῶν θεσμῶν της μὲ τὸ λαό, μεγαλύτερη ὀργανωτικὴ ἀνάπτυξη, καὶ τελικὰ τὴν διατήρηση βασικὰ τῶν ἐκλογικῶν δυνάμεών της, παρὰ τὴν ἀδίστακτὴ ἐπίθεση ἐναντίον της ἀπὸ τὴν ΕΡΕ καὶ ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΚ....

Δὲν ἔγινε δυνατὸν ἐν τούτοις νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἐπιδίωξή της νὰ ἀναδειχθῆ πιὸ ἰσχυρὴ ἀπὸ τὶς ἐκλογές, νὰ ἐκφρασθῆ καὶ ἐκλογικά, κοινοβουλευτικά, ἡ ἀναμφισβήτητη ἐπιρροή της στὸ λαό. Μέσα στὶς συγκεκριμένες συνθῆκες τῶν ἐκλογῶν αὐτῶν, δὲν ἐπετεύχθη ἀπὸ τὴν ΕΔΑ, ἡ διάλυση συγχύσεων καὶ αὐταπατῶν στὶς λαϊκὲς μᾶζες, σχετικὰ μὲ τὶς ἐπιδιώξεις καὶ τοὺς προσανατολισμοὺς τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΚ. Αὐτὸ ὀφείλεται κυρίως σὲ ἀδυναμίες τῆς πολιτικῆς, τῆς ὀργανωτικῆς καὶ τῆς ἰδεολογικῆς μαζικῆς διαφωτιστικῆς δουλειᾶς, ποὺ ἐπεσημάνθηκαν μετὰ τὶς ἐκλογὲς τοῦ Νοεμβρίου καὶ ποὺ δὲν ἔγινε δυνατὸν νὰ ξεπεραστοῦν στὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τότε ὡς τὶς νέες ἐκλογές. Πρέπει νὰ ὑπογραμμισθῆ ὅτι ἡ νέα νίκη τοῦ λαοῦ θὰ εἶχε καλύτερες προϋποθέσεις νὰ διασφαλισθῆ καὶ νὰ διευρυνθῆ, ἂν ἐκλογικά, κοινοβουλευτικά, ἡ ΕΔΑ ἀναδειχνόταν πιὸ ἰσχυρή.

Εἶναι βέβαιο — καὶ ἤδη ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα στοιχεῖα — ὅτι οἱ μετεκλογικὲς ἐξελίξεις θὰ κάμουν ἀκόμα πιὸ σαφῆ τὴν σημασία καὶ τὴν ἀξία τῆς πιὸ ἰσχυρῆς παρουσίας τῆς ΕΔΑ στὴ Βουλὴ καὶ στὸ λαό».

ε) «Ἡ ἡγεσία τῆς ΕΚ ἀφοῦ... ἀθέτησε πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐπαγγελίες της καί... ὄξυνε τὸν ἀντικομμουνισμό της, σημειώνει... νέες ἀποκλίσεις ἀπὸ τὸ δημοκρατικὸ δρόμο. Ἡ σύνθεση τῆς κυβερνήσεώς της... εἶναι χαρακτηριστική».

στ) «Ἔτσι, γίνεται σαφὲς ὅτι γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦν δημοκρατικὲς λύσεις καὶ νὰ ἐξασφαλισθῆ ἀδιάκοπη προώθηση τῶν θέσεων τῆς δημοκρατίας, πρέπει νὰ ἀνατραποῦν τὰ ἐμπόδια ποὺ θέτουν οἱ ἀντιδραστικὲς δυνάμεις, νὰ ἐξουδετερωθοῦν οἱ συμβιβαστικὲς τάσεις τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΚ μὲ τὶς δυνάμεις αὐτές.

Πρωταρχικὸς ὅρος καὶ ἐγγύηση γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ πάλη τοῦ λαοῦ μας, ἡ ἀνάπτυξη τῆς ἀγωνιστικῆς ἑνότητας τῶν δυνάμεών του. Αὐτὸ ποὺ ἐπιβεβαίωσε ἡ πεῖρα ὅλης τῆς τελευταίας περιόδου, γίνεται σήμερα ἀκόμα πιὸ ἐπιτακτικό......

... Ὅλοι οἱ δημοκράτες, ὄχι μόνον αὐτοὶ ποὺ ψήφισαν τὴν Ἀριστερά, ἀλλὰ καὶ τὴν ΕΚ., καλοῦνται σήμερα, χωρὶς καθυστέρηση, νὰ ἑνώσουν τὶς δυνάμεις τους στὴν πάλη γιὰ τὰ κοινά τους αἰτήματα, γι' αὐτὰ ποὺ ὑποχρεώθηκε σὲ σημαντικὸ βαθμὸ νὰ υἱοθετήση καὶ ἡ ἡγεσία τῆς ΕΚ καὶ ποὺ τώρα πρέπει νὰ πραγματοποιηθοῦν».

Μὲ βάσι τὰ παραπάνω, διευκρινίζεται στὴν ἀπόφασι ποιὰ θὰ εἶναι ἡ γραμμὴ ποὺ θὰ ἀκολουθήση ἡ ΕΔΑ στὴν μετεκλογικὴ πορεία της.

«Κατευθύνσεις της θὰ εἶναι: Ἡ συνεχὴς ἀπομόνωση τῆς Δεξιᾶς, μέσω μιᾶς ἔντονης ἰδεολογικῆς καὶ πολιτικῆς πάλης ἐναντίον της. Ἡ ἐνίσχυση, κάθε μέτρου τῆς νέας κυβερνήσεως ποὺ θὰ συμβάλλη στὴν δημοκρατικὴ πορεία τῆς χώρας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ αὐστηρὸς ἔλεγχος καὶ ἡ ὀργάνωση καὶ κινητοποίηση τοῦ λαοῦ ἔναντι κάθε ὑπαναχωρήσεως καὶ παραλείψεώς της... Καὶ ἡ προβολὴ τῶν θετικῶν καὶ ὁλοκληρωμένων λύσεών της γιὰ τὰ λαϊκὰ αἰτήματα.

Ἡ ΕΔΑ ταυτόχρονα προβάλλει ἕνα συγκεκριμένο πρόγραμμα δημοκρατικῆς στροφῆς καὶ θὰ ἀφιερώσει ὅλες τὶς δυνάμεις της μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ Βουλὴ γιὰ νὰ φωτίσει μὲ τὸ πρόγραμμα αὐτό, μὲ τὶς δικές της λύσεις, τὸ δρόμο πρὸς τὴν Δημοκρατία γιὰ νὰ συμβάλει στὴν

ὀργάνωση καὶ ἀνάπτυξη τῶν πολύμορφων ἀγώνων τοῦ λαοῦ μας καὶ τῆς ἀγωνιστικῆς ἑνότητας τῶν δυνάμεών του ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πιὸ σίγουρη ἐγγύηση γιὰ τὴ λύση τῶν προβλημάτων του.

Στὴν καινούργια φάση, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνει συνείδηση στὸ κόμμα ὅτι χρειάζεται νὰ πολλαπλασιάσει ἀκόμα περισσότερο τοὺς δεσμοὺς μὲ τὶς μᾶζες καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη, τὴν ἀγροτιὰ καὶ τὴν νεολαία...

...Οἱ στιγμὲς ἐπιτάσσουν νὰ οἰκοδομήσουμε ἕνα ἀληθινὰ μεγάλο κόμμα μαζῶν. Δημιουργῆστε παντοῦ ὀργανώσεις τῆς ΕΔΑ. Δυναμῶστε τὴν πάλη γιὰ τὴν ἑνότητα τοῦ λαοῦ γύρω στὰ καθημερινὰ «μικρὰ» καὶ μεγάλα προβλήματα.

Τὸ κόμμα μας πρέπει νὰ θέσει στὸ κέντρο τῆς προσοχῆς του τὰ θέματα τῆς ἰδεολογικῆς δουλειᾶς, τῆς ἀφομοιώσεως τῶν μαζῶν ποὺ συνεχῶς ἔρχονται πρὸς τὶς γραμμές του, τοῦ συγχρονισμοῦ του σέ σχέση μὲ τὰ νέα προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει.

Ἡ Ε.Ε. ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ δουλειὰ μας στοὺς τομεῖς αὐτούς, παρουσιάζει σοβαρὰ κενά, ποὺ βάρυναν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς 3.11 καὶ 16.2.

Σήμερα ἰδιαίτερο καθῆκον τῆς ΕΔΑ εἶναι νὰ βοηθήσει τὶς μᾶζες νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὶς συγχύσεις καὶ τὶς αὐταπάτες ποὺ ἔχουν καλλιεργηθεῖ ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΚ, νὰ πείθονται οἱ μᾶζες γιὰ τὴν ἀσυνεπῆ καὶ δυσυπόστατη πολιτικὴ τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΚ γιὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἰσχυρῆς παρουσίας τῆς ΕΔΑ.

Ἡ Ε.Ε. καλεῖ ὅλα τὰ μέλη καὶ στελέχη νὰ δυναμώσουν τοὺς δεσμοὺς τῆς ἑνότητας μέσα στὶς γραμμὲς τοῦ κόμματος. Ἡ λυσσώδης ἐπίθεση μὲ στόχο «ἡ ΕΔΑ στὴ γωνία», ποὺ ὑπηρετήθηκε ἀπὸ μερικοὺς ἀποστάτες τοῦ λαϊκοῦ κινήματος, ἀποκρούσθηκε. Ἡ Ἀριστερὰ εἶναι καὶ θὰ εἶναι παροῦσα στὶς πρῶτες γραμμὲς τῆς πολιτικῆς πάλης, ὁ ἡγέτης τῶν ἀγώνων τους, τὸ αὐριανὸ κόμμα μιᾶς ἀληθινῆς δημοκρατικῆς ἐξουσίας. Κάθε μέλος, κάθε στέλεχος, κάθε ὀργάνωση, ὁλόκληρο τὸ Κόμμα νὰ ἀναδείχνεται ὀργανωτὴς καὶ ὁδηγὸς τῆς πάλης τῶν ἐργαζομένων».

7. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς γραμμῆς

Ἐφαρμόζοντας τὴν γραμμὴ ποὺ παρουσιάσαμε πιὸ πάνω, ἡ ἐγχώρια καμμουνιστικὴ προπαγάνδα ἄρχισε ἤδη: Νὰ καλῆ τὸν λαὸ «σὲ πάλη γιὰ τὴν ματαίωσι τοῦ ἀνοίγματος πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἀληθινῆς στροφῆς» («Αὐγὴ» 22 Φεβρ.) Νὰ καλῆ σὲ «ἀγῶνα γιὰ τὴ δημοκρατία καὶ στοὺς κόλπους τοῦ Κέντρου» («Αὐγὴ» 23 Φεβρ.) Νὰ ζητῆ πλήρη κατάργησι κάθε μέτρου ἀμύνης κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ χαρακτηρίζοντας τὴν μελετωμένη κατάργησι τῶν ἐκτάκτων μέτρων σὰν «περιορισμὸ τῆς ἀντιδημοκρατίας ἢ ἐξωραϊσμό της καὶ ὄχι πραγματικὸ ἐκδημοκρατισμὸ» προσθέτοντας ὅτι «ὁ λαὸς ἐψήφισε γιὰ μιὰ ἄλλη πολιτικὴ καὶ γι' αὐτὴν θὰ ἀγωνισθῆ» («Αὐγὴ» 23 Φεβ.). Νὰ ὑποκινῆ διάφορους ἀγῶνες κλπ.

Στὶς 23 Φεβρουαρίου ἡ ΕΔΑ ἐξέδωσε ἀνακοίνωσι καταγγέλλοντας τὴν σύνθεσι τῆς Κυβερνήσεως, τὰ «ἡμίμετρά» της στὸν «ἐκδημοκρατισμό», τὴν «ἀπαράδεκτη στάσι» της στὸ κυπριακὸ κλπ.

Στὴν ἀνακοίνωσι αὐτὴν ἀπάντησε ὁ κ. Παπανδρέου. Ἡ ΕΔΑ ἔσπευσε τότε νὰ ἐκδόση καὶ νέα ἀνακοίνωσι στὶς 24 Φεβρουαρίου τονίζοντας ὅτι «δὲν θὰ πάψη νὰ καλῆ σὲ ἐπαγρύπνησι καὶ ἀγῶνα ὁλόκληρο τὸ λαὸ καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ΕΚ γιὰ τὴν πραγματικὴ ἀλλαγή». Τὴν ἴδια ἡμέρα ἡ «Αὐγὴ» ἔγραφε ὅτι ὁ κ. Παπανδρέου «κάνει ἀλλαγὴ πολιτικῆς μὲ κυβέρνησι δεξιᾶς ἀποκλίσεως. Μὲ ἐπεμβάσεις ἀμερικανῶν, Αὐλῆς καὶ ὀλιγαρχίας. Μὲ ἄθικτους τοὺς ὑψηλὰ ἱσταμένους τῆς δολοφονίας τοῦ Λαμπράκη. Μὲ νατοϊκὴ πολιτικὴ στὸ κυπριακό. Μὲ καθηλωμένα μεροκάματα. Μὲ πολιτικοὺς κρατουμένους». Καὶ τὸ συμπέρασμά της: «Ὁ λαὸς θὰ ἐπιβάλη μὲ τὴν πάλη του τὸν ἐκδημοκρατισμὸ καὶ τὴν ἱκανοποίησι τῶν αἰτημάτων του».

Αὐτὴ ἡ ἔκκλησις γιὰ πάλη ἐπανέρχεται διαρκῶς σὰν μοτίβο τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας καὶ ἀπευθύνεται τόσο στὶς ἀριστερὲς ὅσο καὶ στὶς κεντρῶες μᾶζες τὶς ὁποῖες προσπαθεῖ νὰ πείση ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ὑπακούει στὴν ἐντολή τους.

Στὶς 25 Φεβρουαρίου ἡ ΕΔΑ σὲ σχόλιά της ὑπογραμμίζει ξανὰ τὴν «ἀνάγκη γιὰ ἑνότητα καὶ κινητοποίησι τῶν λαϊκῶν δυνάμεων». Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν οἱ κομμουνισταὶ ἐπεδόθησαν καὶ στὴν ἐντατικὴ ἐκμετάλλευσι τοῦ κυπριακοῦ.

Στὶς 26 Φεβρουαρίου ἡ «Αὐγὴ» μὲ κύριο ἄρθρο της ἐπιτίθεται ξανὰ κατὰ τοῦ κ. Παπανδρέου ἐκφράζοντας δῆθεν καὶ τὶς ἀπόψεις «τῶν ψηφοφόρων ποὺ τὸν ἐψήφισαν γιὰ νὰ ἐφαρμόση ὡρισμένη πολιτικὴ καὶ διαπιστώνουν τώρα ὅτι ἀλλοῦ βαδίζει».

Ἡ ἐπίθεσις ἐπαναλαμβάνεται στὸ ἴδιο μοτίβο, τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ ἀπὸ τὸν ρα-

διοσταθμὸ τοῦ ΚΚΕ καὶ τὴν ἑπομένη ἀπὸ τὴν «Αὐγή».

Ἐξ ἄλλου, στὶς 26 Φεβρουαρίου ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ μετέδοσε ἀνακοίνωσι τῆς ΚΕ τοῦ κόμματος στὴν ὁποία τονίζονται τὰ ἀκόλουθα:

«Τὸ ΚΚΕ θεωρεῖ ὅτι ὁ πιὸ σίγουρος δρόμος στὴν ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατίας εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀποφασιστικῆς κινητοποίησης καὶ ἑνιαίας πάλης τοῦ λαοῦ. Τὸ ΚΚΕ καλεῖ τὸ λαό, ὅλες τὶς ὀργανώσεις, προσωπικότητες καὶ παράγοντες νὰ ἑνώσουν τὶς δυνάμεις τους καὶ νὰ δυναμώσουν τὴν πάλη τους γιὰ νὰ δοθεῖ γενικὴ ἀμνηστία, νὰ νομιμοποιηθεῖ τὸ ΚΚΕ».

Οἱ ἐπιθέσεις συνεχίσθηκαν καὶ στὶς 27 καὶ στὶς 28 Φεβρουαρίου. Στὶς 29, ἡ ΕΕ τῆς ΕΔΑ ἐξέδωσε ἀνακοίνωσι γιὰ τὸ κυπριακὸ ρίχνοντας εὐθύνες στὴν Κυβέρνησι.

8. Κύρια σημεῖα τῆς κομμουνιστικῆς τακτικῆς

Εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ συνεχισθῆ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς γραμμῆς τῆς ὁποίας κύρια σημεῖα καὶ βασικὲς ἐπιδιώξεις εἶναι:

—Ἄσκησις συνεχοῦς πιέσεως ἐπὶ τοῦ Κέντρου μὲ ἔντονη κριτική, κατηγορίες γιὰ «ὑποχωρήσεις» καὶ προβολὴ ὅλο καὶ περισσοτέρων αἰτημάτων.

—Ὀργανωτικὴ ἀνάπτυξις τοῦ κόμματος τῆς ΕΔΑ.

—Πλήρης ἀναδιοργάνωσις τοῦ προπαγανδιστικοῦ της μηχανισμοῦ.

—Ἐκμετάλλευσις τῶν δυνατοτήτων τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» γιὰ τὴν πραγματοποίησι ἐπιχειρήσεως βαθειᾶς διεισδύσεως σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐθνικῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

—Λυσσαλέα ἐπίθεσις κατὰ τῶν ἀντικομμουνιστῶν, φίμωσις τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως, ἐκτόπισις κάθε ἀντικομμουνιστικοῦ στοιχείου μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» τοῦ ὁποίου ἀλλοιώνεται τὸ νόημα.

—Συνέχισις τῆς ἐκστρατείας κατὰ τῆς Δεξιᾶς.

—Ὑποκίνησις πλήθους αἰτημάτων καὶ διεκδικήσεων.

—Προσέγγισις τῶν μαζῶν ποὺ κυμαίνονται μεταξὺ ΕΔΑ καὶ ΕΚ καὶ ἀνάκτησίς των. Διείσδυσις καὶ στὶς κεντρῶες μᾶζες διὰ τῆς τακτικῆς τοῦ «ἑνιαίου μετώπου ἀπὸ τὰ κάτω» μὲ σκοπὸ τὴν ἄσκησι πιέσεως ἐπὶ τῆς ἡγεσίας των καὶ τελικὴ κατάκτησι αὐτῶν τῶν μαζῶν.

—Ἐξαπόλυσις ἑνὸς διαρκῶς ἀνερχομένου κινήματος μαζικῶν μαχητικῶν ἀγώνων κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς ΕΔΑ. Τὸ κίνημα αὐτὸ θὰ πολιτικοποιεῖται συνεχῶς ἕως ὅτου προσλάβῃ ἐπαναστατικὸ χαρακτῆρα.

Ἂν ἀφήσουμε τὴν ΕΔΑ νὰ τὰ πετύχῃ αὐτά, τότε πραγματικὰ θὰ ἔχουμε τὴν «ἀλλαγὴ» μὲ τὴν ἔννοια ποὺ δίνουν σ' αὐτὸν τὸν ὅρο οἱ κομμουνισταί.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΙ

(ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ)

1. Κατὰ τῆς Ἑνώσεως

Τὸ 1926 συνῆλθε τὸ 1ο (ἱδρυτικὸ) συνέδριο τοῦ ΚΚ Κύπρου. Τὸ συνέδριο αὐτὸ χάραξε τὴν γραμμὴ τοῦ νέου κόμματος σὲ ὅλα τὰ ζητήματα, ἀνάμεσά τους καὶ στὸ ἐθνικό. Καὶ ἐφαρμόζοντας τὶς ὁδηγίες τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ πῆρε θέσι ἐναντίον τῆς Ἑνώσεως τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἀπορρίπτοντας τὸ σύνθημα «Ἕνωσις» τὸ ΚΚ. Κύπρου ἔρριξε τὸ νέο σύνθημα: «Γιὰ μιὰ ἀνεξάρτητη καὶ ἐλεύθερη Κύπρο στὰ πλαίσια τῆς Σοβιετικῆς Σοσιαλιστικῆς Βαλκανικῆς Ὁμοσπονδίας».

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς γραμμὴ ἀκολουθοῦσε καὶ τὸ ΚΚΕ. ποὺ καταδίκαζε τοὺς ἀγῶνες τῶν κυπρίων γιὰ τὴν Ἕνωσι. Στὶς 18 Νοεμβρίου 1929, ὁ «Ριζοσπάστης», ἔγραφε:

«Μία ἀντιπροσωπεῖα κυπριακὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ ἕναν ἐπίσκοπο, ἕνα δημοσιογράφο βουλευτὴ καὶ ἕνα νεαρὸ ἀγγλομαθῆ δικηγορίσκο, ἐξεστράτευσε στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ ὑποβάλη στὸν Ἐργατικὸ Ὑπουργὸ τὸ ὑπόμνημα τοῦ κυπριακοῦ «λαοῦ» γιὰ τὴν Ἕνωση του μὲ τὴ «μητέρα Ἑλλάδα... Ποιοί φωνάζουν σήμερα στὴν Κύπρο γιὰ τὴν Ἕνωση; Φωνάζουν ὅλοι οἱ ἐκμεταλλευτὲς ἐμποροτοκογλύφοι, πλούσιοι χωριάτες, δεσποτάδες καὶ τὰ τσιράκια τους ψευτοδημοσιογράφοι. Καὶ φωνάζουν γιατὶ ἔχουν οἰκονομικὰ συμφέροντα ἀπὸ τὴν Ἕνωση τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Νὰ ποῦ βρίσκεται ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ αἰτίες ποὺ κάνουν τοὺς Λανίτηδες καὶ τοὺς ἄλλους ἑνωτικοὺς τσαρλατάνους νὰ φωνάζουν. Οἱ Κύπριοι φτωχοὶ ἀγρότες καὶ ἐργάτες πρέπει ν' ἀγωνιστοῦν κατὰ τῶν ντόπιων Κυπρίων ἐκμεταλλευτῶν τους, κατὰ τῶν ἑνωτικῶν ποὺ τοὺς καταπιέζουν καὶ ληστεύουν καὶ ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν παράδοσή τους ὑποχειρίων στὸν ἑλληνικὸ ἰμπεριαλισμό. Ἀγώνας ἐνάντια στὴν ἕνωση, ποὺ εἶναι ἰμπεριαλιστικὸς ζυγός. Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ πολιτικὴ γραμμὴ ποὺ θ' ἀκολουθοῦν ἡ φτωχὴ ἀγροτιὰ καὶ οἱ ἐργάτες τῆς Κύπρου».

'Εφαρμόζοντας αὐτὴν τὴν ἀνθενωτικὴ τακτικὴ τὸ ΚΚ. Κύπρου κατέβηκε στὶς ἐκλογὲς τοῦ 'Ιουνίου 1930 μὲ τὸ σύνθημα «αὐτόνομος Κύπρος» καὶ ἔπαθε βαρειὰ ἧττα.

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1934, ἡ 2η ὁλομέλεια τῆς ΚΕ. τοῦ ΚΚΕ. πῆρε μία ἀπόφασι μὲ τὴν ὁποία καταδίκαζε τὶς ἐθνικὲς διεκδικήσεις γιὰ τὴ Β. Ἤπειρο, τὰ Δωδεκάνησα καὶ τὴν Κύπρο. Στὴν ἀπόφασι, ἀνεφέροντο τὰ ἑξῆς, ὅπως δημοσιεύονται στὴν ἔκδοσι τοῦ ΚΚΕ. «Πέντε χρόνια ἀγῶνες» (τοῦ 1945).

«Οἱ κυρίαρχες τάξεις δραστηροποιοῦν ἐξαιρετικὰ τὴν ἐθνικιστικὴ προπαγάνδιση τῶν μαζῶν καὶ τὸν ἰμπεριαλιστικὸ ἀλυτρωτισμὸ (Βόρεια Ἤπειρος, Κύπρος, Δωδεκάνησα κλπ.) Ὁ ὑπερεθνικιστικὸς φανατισμός, ποὺ οἱ κυρίαρχες τάξεις ξεσήκωσαν γύρω ἀπὸ τὸ βορειοηπειρωτικὸ καὶ οἱ ἀκράτητες στρατιωτικοπολεμικὲς προετοιμασίες, δείχνουν ὅτι οἱ κυρίαρχες τάξεις ἐντείνουν τεράστια τὴν ὑπερπατριωτικὴ ἐπεξεργασία τοῦ λαοῦ καὶ κατὰ πρῶτο λόγο τῆς νεολαίας καὶ τὴν ὑλικὴ προετοιμασία τοῦ πολέμου».

2. Τὸ ΑΚΕΛ ὑπὲρ τῆς αὐτοκυβερνήσεως

Τὸ ΑΚΕΛ, διάδοχος τοῦ διαλυθέντος ΚΚ. Κύπρου, ἱδρύθηκε τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1941. Εὐθὺς ἀμέσως, μὲ τὸ ἱδρυτικό του συνέδριο, πῆρε θέσι κατὰ τῆς Ἑνώσεως τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὑπὲρ τῆς «αὐτοδιοικήσεως» τῆς πρώτης. Ὁ γραμματεὺς τῆς ΕΕ τοῦ ΑΚΕΛ, Γ. Σοφοκλῆς, ἔγραφε δώδεκα χρόνια ἀργότερα, στὸ περιοδικὸ «Δημοκράτης» (θεωρητικὸ ὄργανο τοῦ ΑΚ ΕΛ) τοῦ Αὐγούστου 1953 τὰ ἀκόλουθα.

«'Ενῶ τὸ πρῶτο συνέδριο τοῦ ΚΚΕ. πῆρε σωστὴ θέση γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ, γιὰ τὸ ἐθνικὸ ζήτημα πῆρε λαθεμένη θέση. Ἡ ἴδια περίπου θέσι πάρθηκε καὶ στὸ πρῶτο ἱδρυτικὸ συνέδριο τοῦ ΑΚΕΛ, τὸν 'Απρίλη τοῦ 1941. Πῆρε θέσι αὐτοδιοίκησης τῆς Κύπρου».

Τὸ 1947 τὸ ΑΚΕΛ δέχθηκε τὴν «αὐτοκυβέρνησι» ποὺ πρότειναν οἱ ἄγγλοι, ἐνῶ τὴν ἀπέρριψαν ὁμόφωνα ἡ 'Εθναρχία καὶ ὁλόκληρος ὁ ἑλληνοκυπριακὸς πολιτικὸς κόσμος. Τὸ 1948 τὸ ΑΚΕΛ ἦταν ἡ μόνη ὀργάνωσις ποὺ πῆρε μέρος στὴν «διασκεπτικὴ» (ἕνα εἶδος βουλῆς) ποὺ συγκάλεσε ὁ ἄλλος κυβερνήτης τῆς νήσου. Μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς «διασκεπτικῆς», οἱ κομμουνισταὶ ἔκαναν τὴν «αὐτοκριτική» τους γιὰ τὸ «σφάλμα» τους. Στὸν «Δημοκράτη» τοῦ 'Ιανουαρίου 1949 ἔγραψαν:

«Τὸ λάθος τῆς αὐτοκυβέρνησης ἀπὸ μέρους τῆς λαϊκῆς ἐθνικοαπελευθερωτικῆς παράταξης προκάλεσε κάποια σύγχυση στὸ λαό μας καὶ ἔδωσε μιὰ ἀνάπαυλα στὸ βρετανικὸ ἰμπεριαλισμό, ποὺ τὴ χρησιμοποίησε κατάλληλα».

Καὶ στὸ ἴδιο περιοδικό, ἔγραψαν τὸν Αὔγουστο τοῦ 1953:

«Τὸ κόμμα ρίχτηκε ξανὰ στὸ δρόμο τῆς αὐτοκυβέρνησης, ἕνα συγχισμένο δρόμο, ποὺ τὸ ἀποξένωσε ἀπὸ τὶς λαϊκὲς μᾶζες καὶ προκάλεσε τὴν καθολικὴ ἀντίδρασή τους».

3. «Λέφτερη Κύπρος σὲ λέφτερη Ἑλλάδα»

Μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς «διασκεπτικῆς» τὸ 1948, τὸ ΑΚΕΛ προσχώρησε γιὰ ἕνα μικρὸ χρονικὸ διάστημα στὸ σύνθημα «Ἕνωσις» καὶ μετέσχε στὸ δημοψήφισμα τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῆς Ἑνώσεως ποὺ ἔγινε τὸ 1950. 'Αλλὰ τὸ 1951 ἔρριξε ἕνα νέο σύνθημα: «Λέφτερη Κύπρος σὲ λέφτερη Ἑλλάδα».

Ἡ νέα γραμμὴ παρουσιάσθηκε μὲ ἕνα ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1951 στὸν «Νέο Κόσμο», θεωρητικὸ ὄργανο τοῦ ΚΚΕ, καὶ τὸ ὑπέγραφαν ὁ Γ. 'Ιωάννίδης, ὁ Π. Ροῦσος καὶ ὁ Κ. Κολιγιάννης. Στὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀνεφέρετο ὅτι ἡ «ἰδιομορφία» τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος τῆς Κύπρου εἶναι τὸ ὅτι ἐπιδιώκει τὴν Ἕνωσι μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ὅμως «βρίσκεται καὶ αὐτὴ κάτω ἀπὸ τὸν ἀμερικανοαγγλικὸ ζυγό». Συνεπῶς δὲν εἶναι κατ' ἀρχὴν σωστὸ οἱ κομμουνισταὶ νὰ ζητοῦν τὴν Ἕνωσι τῆς Κύπρου μὲ τὴν «μοναρχοφασιστικὴ» Ἑλλάδα. 'Απὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὅμως τὸ σύνθημα τῆς Ἑνώσεως «ἐκφράζει τὸν πόθο τῆς παμψηφίας σχεδὸν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου στὴν Κύπρο» καὶ ἔτσι ἡ χρησιμοποίησίς του ἐπιτρέπει τὴν προώθησι τοῦ «ἑνιαίου μετώπου» ἐνῶ ἡ ἀντίθεσις πρὸς αὐτὸ ἀπομονώνει τοὺς κομμουνιστάς.

'Ακόμη σημαντικώτερο γιὰ τὸ ΚΚΕ. καὶ τὸ ΑΚΕΛ εἶναι ὅτι «τὸ σύνθημα Ἕνωσις ὀξύνει τὶς ἀγγλο — ἀμερικάνικες ἀντιθέσεις καὶ βοηθάει τὸ παγκόσμιο κίνημα γιὰ τὸ σοσιαλισμό».

Τέλος, κατὰ τοὺς τρεῖς θεωρητικοὺς τοῦ ΚΚΕ, «βασικὸ νόημα τοῦ συνθήματος εἶναι ἡ κινητοποίηση τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ ἐνάντια στοὺς συμμάχους στὴν Κύπρο καὶ στὴν Ἑλλάδα».

'Ενῶ λοιπὸν κατ' ἀρχὴν οἱ κομμουνισταὶ εἶναι ἐναντίον τῆς Ἑνώσεως τῆς

Κύπρου μὲ τὴν 'Ελλάδα, ἐφ' ὅσον αὐτὴ εἶναι «μοναρχοφασιστικὴ» καὶ «ἀμερικανοκροτούμενη», ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ πιστεύουν ὅτι τὸ σύνθημα τῆς 'Ενώσεως ἐξυπηρετεῖ τὴν προώθησι τῆς ἑνιαιομετωπικῆς των τακτικῆς καὶ κυρίως ἐξυπηρετεῖ τὴν Μόσχα, ἐφ' ὅσον καταλλήλως χρησιμοποιούμενο στρέφεται κατὰ τῆς δυτικῆς ἑνότητος καὶ τῶν συμμάχων. Δηλαδὴ τὸ σύνθημα τῆς 'Ενώσεως εἶναι γιὰ τὸ ΚΚΕ καὶ τὸ ΑΚΕΛ, ἕνα μέσο γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς στὴν Μεσόγειο.

Γι' αὐτὸ τελικῶς ρίχνεται τὸ ἀντιφατικὸ καὶ δυσνόητο σύνθημα «Λέφτερη Κύπρος σὲ λέφτερη 'Ελλάδα», μὲ τὴν ἔννοια ὅτι ἡ "Ενωσις πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ μόνο μὲ τὴν ταυτόχρονη ἀπόσπασι τῆς Κύπρου καὶ τῆς 'Ελλάδος ἀπὸ τὸν δυτικὸ κόσμο.

Τὴν γραμμὴ αὐτὴ τοῦ ΚΚΕ δέχθηκε καὶ τὸ ΑΚΕΛ ποὺ ἐδημοσίευσε αὐτὴν τὴν μελέτη στὸν «Δημοκράτη» τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1952.

4. Κατὰ τῆς ἑλληνικῆς προσφυγῆς στὸν ΟΗΕ

Τὴν 20η Αὐγούστου 1954 ἡ 'Ελληνικὴ Κυβέρνησις κατέθεσε στὸν ΟΗΕ τὴν πρώτη προσφυγή της γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως στὸν κυπριακὸ λαό. Τὴν ἴδια ἡμέρα σὲ ὅλη τὴν 'Ελλάδα συνεκροτοῦντο συλλαλητήρια γιὰ τὴν ὑποστήριξι τῆς προσφυγῆς. Τὸ ΚΚΕ ὅμως μὲ ἀλλεπάλληλες ἐκπομπὲς τοῦ ραδιοσταθμοῦ του ἔσπευσε νὰ ταχθῆ κατὰ τῆς προσφυγῆς καὶ κατὰ τῆς λαϊκῆς κινητοποιήσεως τονίζοντας:

«Οἱ ἐργάτες δὲν πρέπει ν' ἀπεργήσουν μὲ τὴν ἀπόφασι τῆς ἐγκάθετης ἡγεσίας γιὰ τὸ κυπριακό, γιατὶ ἡ ἀνακίνηση τοῦ κυπριακοῦ ἀπὸ τὴ μοναρχοφασιστικὴ κυβέρνηση τῆς 'Αθήνας γίνεται μὲ τὴν ὑπόδειξη τῶν ἀμερικάνων, ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ μειώσουν τὴν ἀγγλικὴ ἐπιρροὴ στὴ Μεσόγειο καὶ γιατὶ τὸ κυπριακὸ θὰ βρῆ τὴ λύση του μόνο ὅταν ἡ 'Ελλάδα ἀπαλλαγῆ ὁριστικὰ ἀπὸ τὴν ἀμερικανοκρατία».

Τὸ ΑΚΕΛ ἔσπευσε νὰ συμφωνήση μὲ αὐτὴν τὴν γραμμὴ καὶ νὰ θέση τοὺς ἑξῆς «ὅρους» γιὰ νὰ δεχθῆ τὴν "Ενωσι:

—'Αποχώρησις τῆς 'Ελλάδος ἀπὸ τὸ Βαλκανικὸ Σύμφωνο.

—'Αποχώρησις τῆς 'Ελλάδος ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ.

—Νομιμοποίησις τοῦ ΚΚΕ.

Οἱ «ὅροι» αὐτοὶ ἐξέφραζαν τὸ σύνθημα «Λέφτερη Κύπρος σὲ λέφτερη 'Ελλάδα».

5. Τὸ ΑΚΕΛ συνεργάτης τῶν ἀποικιακῶν ἀρχῶν

Τὴν 18η Δεκεμβρίου 1954 ἐξέσπασαν διαδηλώσεις τῆς νεολαίας στὶς κυπριακὲς πόλεις. Τὴν ἴδια ἡμέρα τὸ ἀπόγευμα συνῆλθε ἀμέσως ἡ ΚΕ τοῦ ΑΚΕΛ ἡ ὁποία ἐχαρακτήρισε τὶς διαδηλώσεις σὰν «τραμπουκισμούς» καὶ ἔδωσε ὁδηγίες στὰ στελέχη τοῦ κόμματος «νὰ παρεμποδισθοῦν πάση θυσία». Κεντρικὰ στελέχη τοῦ ΑΚΕΛ ἐπεσκέφθησαν τότε τὴν ἀποικιακὴ Διοίκησι Λευκωσίας καὶ πρόσφεραν τὴν βοήθειά τους στὸν διοικητὴ Κλέμενς γιὰ τὴν διάλυσι τῶν διαδηλωτῶν. Στὴν Λεμεσσό, ὁ κομμουνιστὴς δήμαρχος Παρτασίδης μαζὶ μὲ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς ΚΕ τοῦ κόμματος μπῆκαν σὲ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο καὶ προέτρεπαν τοὺς διαδηλωτὰς νὰ διαλυθοῦν. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὴν Λευκωσία ὅπου δύο ἡγέται τοῦ ΑΚΕΛ φέροντες περιβραχιόνια τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν καλοῦσαν μὲ ἀστυνομικὰ μεγάφωνα τὸν λαὸ νὰ διαλυθῆ.

Τὴν 19 Δεκεμβρίου 1954 ἡ ΚΕ τοῦ ΑΚΕΛ μὲ ἀνακοίνωσί της ἐχαρακτήριζε τὶς ἀντιαποικιακὲς διαδηλώσεις σὰν «θλιβερὰ ἐπεισόδια» καὶ «ἔργο τῶν ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ»! Ταυτόχρονα, στὴν Λάρνακα, ὁ κομμουνιστὴς δήμαρχος συνέχαιρε τὸν ἄγγλο διοικητὴ γιὰ τὸν «καλὸ χειρισμὸ» τῆς διαδηλώσεως, «χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἡ διαδήλωσις δὲν ἐξετράπη εἰς ἐξέγερσιν».

Τὴν 20 Δεκεμβρίου ἡ ΑΟΝ (κομμουνιστικὴ νεολαία Κύπρου) ἔλαβε ἐντολὴ νὰ προλαμβάνη καὶ νὰ διασπᾷ τὶς ἀντιαποικιακὲς ἀπεργίες τῶν μαθητῶν καὶ σπουδαστῶν. Μέλη μάλιστα τοῦ Π.Γ. τοῦ ΑΚΕΛ, ὅπως ὁ Π. Γεωργίου καὶ ὁ Χ. Μιχαηλίδης συνώδευαν τὰ παιδιά τους μέχρι τὴν εἴσοδο τοῦ γυμνασίου γιὰ νὰ σπάσουν τὴν ἀπεργία.

Τὴν 22 Δεκεμβρίου 1954, τὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο τοῦ ΑΚΕΛ «Νέος Δημοκράτης» ἀπεκήρυττε τὶς δυναμικὲς μορφὲς τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος ὡς ἑξῆς:

«'Ο ἀγώνας τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ γιὰ αὐτοδιάθεση εἶναι ἀγῶνας εἰρηνικὸς καὶ καμμιὰ σχέση δὲν ἔχει μὲ προβοκάτσιες. Γι' αὐτὸ ὡρισμένα ἔκτροπα, αἱ μαχητικαὶ διαδηλώσεις, ποὺ σημειώθηκαν τὶς τελευταῖες μέρες, δὲν ἐγκρίνονται ἀπὸ τὸν λαό μας».

Τὴν 13η 'Ιανουαρίου 1955 συνῆλθε ἐκτάκτως ἡ 2α ὁλομέλεια τῆς ΚΕ τοῦ ΑΚΕΛ ἡ ὁποία ἐνέκρινε τὴν ἑξῆς προ-

κήρυξι πρὸς τὸν κυπριακὸ λαό:

«Γιὰ τὸ λαὸ ἦταν κάπως ἀκατανόητο γιατὶ ἀκούονταν ἀπὸ τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ 'Αθηνῶν καὶ ἄλλως πως ὡρισμένοι ὑπαινιγμοὶ καὶ συνθήματα περὶ δῆθεν «ἐχθροπραξιῶν» ποὺ θὰ «ἀρχίσουν» στὴν Κύπρο, περὶ «ἀνταρτικῆς δράσης» καὶ «σαμποτάζ», ποὺ θὰ ἐπιδοθῆ δῆθεν ὁ Κυπριακὸς λαός. Ξεκαθαρίζουμε πὼς ὅταν ἐμεῖς διακηρύττουμε ὅτι ὁ ἀγώνας τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ εἶναι μαζικός, ἀνοικτός, εἰρηνικός, δημοκρατικός, τὸ ἐννοοῦμε. Τὸ ΑΚΕΛ καλεῖ τὸν λαὸ νὰ ἐντείνη στὸ ἔπακρο τὴν ἐπαγρύπνησή του καὶ νὰ φυλαχθῆ ἀπὸ ὁποιασδήποτε μορφῆς τυχοδιωκτικὲς περιπέτειες ποὺ θὰ ἐξυπηρετοῦν ξένους σκοπούς».

5. 'Εναντίον τῆς ΕΟΚΑ

Τὴν 1η 'Απριλίου 1955 ἡ ΕΟΚΑ ἄρχιζε τὴν ἔνοπλη δρᾶσι της.

Αὐθημερὸν συνῆλθε ἡ ΚΕ τοῦ ΑΚΕΛ καὶ πῆρε ἀπόφασι ποὺ δημοσιεύθηκε τὴν ἑπομένη στὴν κομμουνιστικὴ ἐφημερίδα τῆς Λευκωσίας «Νέος Δημοκράτης» καὶ στὴν ὁποίαν ἀνεφέρετο:

«Οἱ δυναμιτιστικὲς ἐκρήξεις δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὸν πραγματικὸ ἀγῶνα τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ. Εἶναι ἕνα ὕποπτο παιχνίδι ἐμπνευσμένο ἀπὸ ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ, ποὺ μόνο ζημιὰ μπορεῖ νὰ προκαλέση στὸν κυπριακὸ ἀγῶνα. 'Ο λαὸς νὰ δυναμώση τὴν ἐπαγρύπνησή του στὸν ὑπέρτατο βαθμὸ καὶ νὰ συνεχίση τοὺς ἀγῶνες του κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ ἑνιαίου πατριωτικοῦ μετώπου, γιὰ ν' ἀπομονώση πέρα γιὰ πέρα τοὺς διασπαστές».

'Αλλὰ καὶ ἡ ὑπὸ κομμουνιστικὸν ἔλεγχον «Παγκύπριος 'Εργατικὴ 'Ομοσπονδία» (ΠΕΟ) ἐδημοσίευσε τὴν 2α 'Απριλίου 1955 ἀνακοίνωσι στὴν ὁποίαν ἐτονίζετο:

«Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ δυναμιτιστικὲς ἀπόπειρες ὀργανώθηκαν ἀπὸ ταραχοποιοὺς ποὺ θέλουν νὰ ὑποχρεώσουν τὴν ἀγγλικὴ διοίκηση νὰ πάρη αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον τῶν ἐργαζομένων καὶ νὰ αὐξήσουν τὴν ἐχθρότητα ποὺ χωρίζει τοὺς Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Τούρκους».

Τὴν 6η 'Απριλίου 1955, ὁ «Νέος Δημοκράτης» ἔγραφε ὅτι: «μὲ τὴν ἀποκήρυξη τῶν δυναμιτιστικῶν ἐκρήξεων τὸ ΑΚΕΛ καὶ ἡ ΠΕΟ προσέφεραν μεγάλη ὑπηρεσία στὸν λαό. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀνάγκη νὰ κρυβόμαστε στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας καὶ νὰ ρίχνουμε δυναμίτες».

Ταυτόχρονα καὶ ἡ ΕΔΑ ἔσπευσε νὰ ὑποστηρίξη τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ΕΟΚΑ. Τὴν 14η 'Απριλίου 1955 ἡ «Αὐγὴ» χαρακτήριζε τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς ΕΟΚΑ «ἀεροβομβιστές», «προβοκάτορες», «νταῆδες» «ψευτοδιγενῆδες» καὶ «τυχοδιῶκτες» καὶ ὑποστήριζε ὅτι ἡ δρᾶσις τῆς ΕΟΚΑ «ἔρριξε τὸν κυπριακὸ λαὸ στὴν περιπέτεια τῶν ἀνατινάξεων καὶ τῶν βομβῶν».

6. 'Η κατάδοσις τοῦ Διγενῆ

Τὴν 26η 'Απριλίου 1955, ἐνῶ ὁ ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ ἀνεπτύσσετο ἀλματωδῶς, ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ μετέδωσε ἕνα ἄρθρο τοῦ Ν. Ζαχαριάδη μὲ τὸ ὁποῖο ὄχι μόνον ἀπεκηρύσσετο ὁ κυπριακὸς ἀγώνας ἀλλὰ καὶ κατηγγέλλετο ὅτι ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Διγενῆς» ἀρχηγὸς τῆς ΕΟΚΑ εἶναι ὁ συνταγματάρχης τοῦ 'Ελληνικοῦ Στρατοῦ Γεώργιος Γρίβας. 'Ιδοὺ ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ ἄρθρου τοῦ τότε ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ.

«'Η κυπροκαπηλεία, μὴ ἔχοντας ἄλλη διέξοδο, τὸ ρίχνει στὸν τυχοδιωκτισμό, μὲ τὰ γνωστὰ πασχαλιάτικα βαρελότα καὶ τὶς τρακατροῦκες. Καὶ λέμε μὲ ὅλη τὴ συναίσθηση τῆς εὐθύνης, ὅτι ἡ τελευταία ξιφούλκηση τῆς κυπροκαπηλείας μὲ τὶς ψευτοένοπλες περιπέτειες, δὲν ἀποτελεῖ παρὰ ἕνα ἔγκλημα προσχεδιασμένο. Πρέπει νὰ ξεσκεπάσουμε τοὺς ἐθνοπροδότες, κάτω ἀπὸ ὁποια μάσκα κι ἂν παρουσιάζονται, κ' ἔτσι νὰ τοὺς ἀπομονώσουμε. Σήμερα πιὰ ποὺ τὰ πασχαλιάτικα βαρελότα σκάσαν καὶ ὁ ψευτοδιγενὴς τοῦ Γρίβα ξεσκεπάστηκε, μποροῦμε νὰ γίνουμε πιὸ συγκεκριμένοι. Πρόκειται λοιπὸν γιὰ τὰ παρακάτω. Τὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴ διευθύνει ὁ γνωστὸς ἀρχηχίτης Γρίβας».

Μὲ βάσι αὐτὸ τὸ ἄρθρο ἐνέτεινε καὶ ἡ «Αὐγὴ» τὴν ἐπίθεσί της κατὰ τῆς ΕΟΚΑ καὶ τῆς 'Εθναρχίας.

Συγκεκριμένα τὴν 28η 'Απριλίου ἔγραφε:

«Οἱ ἀεροβομβισταὶ τῆς Κύπρου προβοκάρουν τὸν ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἐλευθερία. 'Ο ἀγῶνας» τῶν ψευτοδιγενήδων εἶναι κατ' ἀναλογία ὅμοιος μὲ ἐκεῖνον τῆς «χρυσῆς ἀντιστάσεως» ποὺ τόσα ὀφέλη προσεπόρισε στοὺς «ἥρωάς» του».

Καὶ τὴν 5η Μαΐου 1955, ἡ «Αὐγὴ» ἀποκάλεσε τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς ΕΟΚΑ «διασπαστὲς τῆς ἑνότητας τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ ποὺ παριστάνουν τοὺς νταῆδες μὲ τυχοδιωκτικὲς ἐνέργειες».

Τὸ ἄρθρο τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ἔσπευ-

σε νὰ ἀναδημοσιεύση καὶ ὁ «Νέος Δημοκράτης», ὄργανο τοῦ ΑΚΕΛ, στὸ φύλλο του τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 1955. Τὸν Μάϊο δημοσιεύθηκε καὶ στὸ ἐπίσημο ὄργανο τοῦ ΚΚΕ, τὸν «Νέο Κόσμο» ποὺ ἐκδίδεται στὸ Βουκουρέστι.

7. Ἑνιαῖο μέτωπο μὲ τοὺς ἄγγλους

Πιστὸ στὴν γραμμὴ τοῦ κομμουνισμοῦ ἐναντίον τῆς Ἑνώσεως καὶ τοῦ ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ, τὸ ΑΚΕΛ συνέπηξε κοινὸ μέτωπο μὲ τοὺς ἄγγλους γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς ΕΟΚΑ πρᾶγμα ποὺ κατήγγειλε ἡ ΕΟΚΑ μὲ τὴν Μαύρη Βίβλο της ὅπου ἀναφέρει πλῆθος συγκεκριμένα στοιχεῖα γιὰ τὶς ἐθνοπροδιτικὲς πράξεις τῶν κομμουνιστῶν.

—Γιὰ νὰ ἀντιδράση στὴν δυσμενῆ ἀπήχησι τῆς προδοτικῆς πολιτικῆς του, τὸ ΑΚΕΛ, ὅπως κατάγγειλε τότε ἡ ΕΟΚΑ, ἐσκηνοθέτησε δῆθεν ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ ἐκ τῶν ἡγετῶν του Ζιαρτίδη καὶ τὴν ἀπέδωσε στοὺς «τρομοκράτες τῆς ΕΟΚΑ».

—Τὸ ΚΚΕ ἐνθαρρύνει τὸ ΑΚΕΛ στὴν ἐντονώτερη ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς πολιτικῆς. Τὴν 25η Μαΐου 1955, ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ μετέδιδε:

«Ὁ κυπριακὸς λαὸς θὰ ἀπομονώση τοὺς διασπαστὲς τῆς Ἐθναρχίας καὶ τὸν ψευτοδιγενῆ».

—Τὴν 23η Ἰουνίου 1955, σὲ ἄλλη ἐκπομπή του, τὸ ΚΚΕ ἐκφράζει τὴν λύπη του γιατὶ «ἡ ΕΟΚΑ μπορεῖ νὰ ξ ε γ ε λ ά η καὶ νὰ παρασέρνη ἀγνοὺς καὶ τίμιους πατριῶτες κυρίως ἀνάμεσα στὴν νεολαία» καὶ ἀποκαλεῖ τὸν ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ «βαρελοτικὸ πάταγο».

Ὅταν οἱ ἄγγλοι ἔθεσαν ἐκτὸς νόμου ὅλες τὶς ἑλληνοκυπριακὲς ὀργανώσεις ἀναγκάσθηκαν νὰ ἀπαγορεύσουν τυπικὰ καὶ τὴν δρᾶσι τοῦ ΑΚΕΛ.

Ἀπὸ τὶς 2.500 μέλη τοῦ ΑΚΕΛ συνελήφθησαν ὅμως μόνον 75. Ἀπὸ τὰ ἕξη μέλη τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου δ ὲ ν σ υ ν ε λ ή φ θ η οὔτε ἕνα (Παπαϊωάννου, Ζιαρτίδης. Φάντης, Παυλάκης, Κατσουρίδης, Ἰωάννης). Ὁ Ζιαρτίδης ἀνεχώρησε τὴν 10η Δεκεμβρίου 1955 στὸ Λονδῖνον ὅπου δὲν τὸν ἐνόχλησε κανείς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι πέντε ἦσαν στὴν Κύπρο ἐλεύθεροι. Οἱ ὑπὸ κομμουνιστικὸν ἔλεγχον ὀργανώσεις τῆς ΠΕΟ καὶ ἄλλοι σύλλογοι δ ὲ ν δ ι ε λ ύ θ η σ α ν καὶ συνέχισαν νὰ λειτουργοῦν σὰν «κέντρα δράσεως» τοῦ ΑΚΕΛ.

Οἱ ἀγγλικὲς ἀρχὲς ἔκλεισαν τυπικῶς τὸν «Νέο Δημοκράτη» ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἔδωσαν ἄδεια γιὰ τὴν ἔκδοσι νέας κομμουνιστικῆς ἐφημερίδος ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ κυκλοφορῆ νόμιμα τὴν 17η Φεβρουαρίου 1956 μὲ τὸν τίτλο «Χαραυγὴ» μὲ ὁλόκληρο τὸ συντακτικὸ προσωπικὸ τοῦ «Ν. Δημοκράτη» καὶ μὲ ἀρχισυντάκτη τὸν ἀποφυλακισθέντα ἀπὸ τοὺς ἄγγλους γιὰ «λόγους ὑγείας» κομμουνιστὴ Τεῦκρο Ἀνθία.

Στὸ μεταξὺ ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ΑΚΕΛ, Ε. Παπαϊωάννου συλλαμβάνεται, ἀλλὰ οἱ ἄγγλοι τὸν μεταφέρουν σὲ νοσοκομεῖο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ «δραπετεύει». Μετὰ τὴν «δραπέτευσι» του ἐκινεῖτο ἐλεύθερα στὸ νησὶ ἐπιχειρῶντας τὴν συγκότησι μαχητικῶν ὁμάδων γιὰ δρᾶσι ἐναντίον τῆς ΕΟΚΑ. Ἀπέτυχε ὅμως καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἐμφανίσθηκε ἐ λ ε ύ θ ε ρ ο ς σ τ ὸ Λ ο ν δ ῖ ν ο ὅπου ἔκανε ἀνενόχλητος δηλώσεις.

Ἀπὸ τὸν Μάρτιο τοῦ 1956 οἱ ἄγγλοι ἐνῶ ἐξόριζαν τὸν Ἐθνάρχην Μακάριο ἀπέλυαν συστηματικὰ καὶ τοὺς λίγους συλληφθέντας κομμουνιστάς, ὥστε ὡς τὸν Ἰούλιο εἶχαν ἀπολύσει τοὺς περισσοτέρους.

Ο ἱ ἄ γ γ λ ο ι χ ρ η σ ι μ ο π ο ι ο ῦ σ α ν τ ὸ Α Κ Ε Λ σ ὰ ν ἀ ν τ ί ρ ρ ο π ο τ ῆ ς Ε Ο Κ Α.

8. Ὑπὲρ τῆς συνθηκολογήσεως

Τὸν Μάϊο τοῦ 1956 ἀπόφασις τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΑΚΕΛ ἐπανεβεβαίωσε τὴν προσήλωσί της στὴν τακτικὴ τοῦ «εἰρηνικοῦ ἀγῶνα» καὶ στὴν ἀνάγκη «διεξαγωγῆς ἀγώνων... νομίμων σὰν ἀντιπαράθεσι στὴν λανθασμένη τακτικὴ τῆς τρομοκρατίας τῆς ΕΟΚΑ». Οἱ συντάκται τοῦ ἐγγράφου παρουσίαζαν τὸν λαὸ ὡς δυσανασχετοῦντα ἐκ τῆς συνεχίσεως τοῦ ἀγῶνος τῆς ΕΟΚΑ, ὁ ὁποῖος «ἔφερε τόσες καταστροφὲς στὸν τόπο» καὶ ὅτι «ἐξ αἰτίας τῆς ΕΟΚΑ ὑφίστανται τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως καὶ προγραφὲς τοῦ ΑΚΕΛ» ὅτι «πρέπει ἄφοβα νὰ διαφωτισθῆ ὁ λαὸς» καὶ ὅτι ἡ «τ ρ ο μ ο κ ρ α τ ί α τῆς ΕΟΚΑ δίνει στοὺς Ἄγγλους πατήματα» ὅτι «εἶναι ἀναγκαία μιὰ ρεαλιστικὴ προσγείωσις καὶ νὰ υἱοθετήσωμε μιὰ ρεαλιστικὴ πολιτικὴ ἀνταποκρινομένη πρὸς τὰς συνθήκας», «δ ὲ ν μ π ο ρ ο ῦ μ ε ν ν ὰ ζ η τ ο ῦ μ ε ν ἄ μ ε σ ο ν α ὐ τ ο δ ι ά θ ε σ ι ν, ἀλλὰ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν δρόμον τῶν διαπραγματεύσεων» διότι «καὶ ὁ Λένιν ἔκανε συμβιβασμούς». Γι' αὐτούς, «ἐκεῖνοι ποὺ πιάσανε ὅπλο καὶ κτύπησαν τὸν δυνάστην, ἔφεραν κ α τ α σ τ ρ ο φ ὴ ν στὸν τόπον».

Συγχρόνως τὸ ΑΚΕΛ σὲ πρόγραμμά του ποὺ δημοσιεύθηκε καὶ στὴν «Χαραυγὴ» ἔλεγε:

«Νὰ σταματήσωμεν νὰ δίδωμεν ἐπι-

χειρήματα εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ συνεχίζῃ τὴν κατάστασιν ἐκτάκτου ἀνάγκης. Νὰ σταματήσῃ ἡ αἱματοχυσία ἀπὸ ὁπουδήποτε κι' ἂν προέρχεται διὰ νὰ δημιουργηθῇ τὸ κατάλληλο κλῖμα μιᾶς διακοινοτικῆς διασκέψεως στρογγύλης τραπέζης μὲ τὴν Βρεττανικὴν Κυβέρνησιν καὶ ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν κοινοτήτων τῆς νήσου πρὸς ἐξεύρεσιν μιᾶς ἀποδεκτῆς λύσεως».

Στὰ τέλη Ἰουνίου 1956 ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ μὲ ἐγκύκλιό της πρὸς τὰ κομματικὰ μέλη ὑπογράμμισε τὴν ἀνάγκη συνθηκολογήσεως γιατὶ «ἀκινητοποιήθηκαν οἱ μᾶζες, ὁ λαὸς ζητᾷ ψωμὶ καὶ ὄχι χαβιάρι εἶναι ζήτημα καλῆς θελήσεως τῆς Βρεττανικῆς Κυβερνήσεως τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐπικαλεσθοῦμε... Οὔτε ζήτημα βάσεων τίθεται ἀφοῦ κοτζὰμ κόμματα Γαλλίας, Ἰταλίας, δὲν θέτουν τοιαῦτα ζητήματα... Οἱ Ἄγλοι δὲν πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψουν αὔριον τὴν Κύπρο... Μὲ βάσι τὶς νέες ἐπιδιώξεις του τὸ κόμμα θὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἄνθιμο... Τὸ ἀδιέξοδο ὅπου μᾶς ἔφερε ἡ ΕΟΚΑ μὲ τὴν τακτική της, ἡ ἧττα τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος καὶ ὁ Μακάριος φταῖνε ποὺ τὸ ΑΚΕΛ ἐγκατέλειψε τὴν αὐτοδιάθεση καὶ ἔκανε ὑποχωρήσεις πέραν τοῦ Συντάγματος 1948. Σὰν πρωτοπορεία ἔχουμε τὸ καθῆκον νὰ μὴν ἀφήσουμε τὸν λαὸν ἀνυπεράσπιστον».

9. Ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος Ράντκλιφφ

Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τὸ ΑΚΕΛ ἔσπευσε νὰ δεχθῇ τὸ σύνταγμα Ράντκλιφφ ποὺ ἀπέρριψαν ἡ Ἐθναρχία οἱ ἑλληνοκύπριοι καὶ ἡ Ἑλλάς. Ὁ Φιφῆς Ἰωάννου, μέλος τοῦ ΠΓ τοῦ ΑΚΕΛ, ἐδήλωσε:

«Δεκτὸν νὰ μείνουν εἰς τοὺς Βρεττανοὺς τὰ 3 Ὑπουργεῖα. Υἱοθετοῦμεν ὅλας τὰς ἐγγυήσεις διὰ τὴν μειονότητα τῶν Τούρκων. Δεκτὸν ὅπως διατυπώνουν οἱ Βρεττανοὶ τὸ ζήτημα τῆς αὐτοδιαθέσεως. Τὸ σύνταγμα ὅμως (τὸ ὑπόλοιπον) πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ μίαν συντακτικὴν συνέλευσιν ἀντιπροσώπων τῶν Κυπρίων ἀντὶ νὰ τὸ ἔχουμε παραγγελίαν ἀπὸ τὸν Ράντκλιφφ.

Ἔτσι βγαίνει καὶ τὸ ΑΚΕΛ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο καὶ ὁμαλότατα μὲ μιὰ συντακτικὴν παρακάμπτεται ὁ Μακάριος καὶ ἡ μονοπωλιακή του θέσις».

Ταυτοχρόνως ἡ «Χαραυγή» καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπελπισίας:

«Ποῦ πᾶμε; Ὄχι ἄλλο αἷμα. Ἄς πέσει ἡ αὐλαία τοῦ δράματος κι' ἂς ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ὁμαλότητα...... ὁ φιλήσυχος καὶ φιλειρηνικὸς λαός μας ζεῖ ἀκόμη στιγμὲς ἔντασης καὶ ἀνησυχίας». «Ποῦ πᾶμε; Τὰ παιδιά μας στεροῦνται τὴν μόρφωσή τους. Τὰ ξενοδοχεῖα ἀδρανοῦν γιατὶ λόγῳ τῆς κατάστασης δὲν ἔρχονται τουρίστες. Τόσες μαυροφορεμένες μάνες, τόσα ἐγκαταλελειμένα σπίτια. Ὄχι ἄλλο αἷμα, νὰ κλείσῃ ἡ αὐλαία τοῦ δράματος καὶ νὰ ἐπανέλθουμε εἰς τὴν πολυπόθητον ὁμαλότητα. Νὰ παύσῃ ἡ ἔκρυθμος κατάσταση νὰ ἀνθίσουν τὰ λουλούδια τῆς ζωῆς καὶ νὰ ξαναρχίσῃ ἡ εἰρηνικὴ δουλειά».

Σὲ μοιραῖα ἀτυχήματα ἐκ βομβῶν ἡ «Χαραυγή» φώναζε: «τὸ δρεπάνι τοῦ χάρου ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς καὶ ἄλλων ὑπάρξεων». Ὑπηστήριζε δὲ ὅτι μὲ τὸν ἀγῶνα τῆς ΕΟΚΑ δῆθεν «καλλιεργεῖται τὸ ἔγκλημα εἰς τὰ παιδιὰ καὶ ἡ τάση πρὸς τὸ κακό. Νὰ σώσουμε τὴν νεολαία ἀπὸ τὴ διαφθορὰ καὶ τὶς ἀναρχικὲς τάσεις».

10. Ἔπαινοι τῶν ἄγγλων, καταγγελίαι τῆς ΕΟΚΑ

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἡ τακτικὴ αὐτὴ τοῦ ΑΚΕΛ ἀρέσει στοὺς ἄγγλους.

Τὴν 20.8.56 τὸ Β.Β. ἐπαίνεσε τὰ ΑΚΕΛ γιατὶ «μὲ φυλλάδιά του ἀντιτίθεται εἰς τὴν ΕΟΚΑ καὶ ζητεῖ συνέχισιν τῆς ἐκεχειρίας καὶ τὴν εἰρήνευσιν, πρᾶγμα ποὺ δεικνύει ὅτι τὸ ΑΚΕΛ ἔχει συναίσθησιν τῶν ἐπιθυμιῶν τοῦ λαοῦ».

Ὁ Ἄϊρονς, διευθυντὴς τῶν κεντρικῶν φυλακῶν, ἔδωσε στοὺς ἀκελοηγέτας πιστοποιητικὸ καλῆς διαγωγῆς, λέγοντας: «Ἡ διαγωγὴ τῶν κομμουνιστῶν κρατουμένων ὑπῆρξεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἐκείνην τῶν ἐθνικοφρόνων ταραξιῶν, λίαν ἱκανοποιητική, ἡ συμπεριφορά των δὲ ἔναντι τῶν ἀρχῶν τῶν κρατητηρίων ἦτο μᾶλλον συμπεριφορὰ συνεργασίας μὲ αὐτάς».

Ἀντίθετα ἡ ΕΟΚΑ ἀναγκάσθηκε νὰ ἀπευθύνῃ ἐπανειλημμένως προειδοποιήσεις πρὸς τὸ ΑΚΕΛ. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1957 ἀπεδοκίμασε τὴν κομμουνιστικὴ τακτικὴ σὲ προκήρυξί της μὲ τὸν τίτλο «οἱ ἀνεμόμυλοι τοῦ ΑΚΕΛ». Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1958, ἡ ΕΟΚΑ ἐξέδωσε προειδοποιητικὴ προκήρυξι μὲ τὸν τίτλο «Προδόται» — Λιποτάκται — Καιροσκόποι» ὅπου ἐτόνιζε τὰ ἑξῆς:

«Πολλὲς φορὲς διεκηρύξαμεν ὅτι δὲν κάνουμε οὔτε κομματικόν, οὔτε ταξικὸν ἀγῶνα ἀλλὰ ἐθνικοαπελευθερωτικόν. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ κομματικὴ ἰδεολογία τοῦ καθενός. Μᾶς ἐνδιαφέρει μόνο νὰ εἶναι ὅλοι πατριῶτες καὶ νὰ συνενώσουν μαζί μας τὶς δυνάμεις τους γιὰ νὰ διώξουμε τὸν δυνάστη πολεμώντας τον

μὲ ὅλα τὰ ὅπλα ποὺ ἔχουμε εἰς τὴν διάθεσίν μας... Γι' αὐτὸ κάναμε ἐθνικὸ προσκλητήριο ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Κυπρίων Ἑλλήνων καὶ τότε ἀκούσαμε τὸ «παρὼν» ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγνοὺς πατριῶτες τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν καὶ ἰδίᾳ τὴν ἁγνὴ ἀγροτιὰ καὶ ἐργατιά. Ἔλειπαν μόνο ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ μὲ μερικοὺς φανατικοὺς τῆς ἀριστερᾶς, οἱ ὁποῖοι μόλις βάλαμε τὴν πρώτη δυναμίτιδα στὰ στρατιωτικὰ ἔργα τῶν Ἄγγλων μᾶς βρίσανε μαζὶ μὲ τοὺς Ἄγγλους, ὡς «βαρελότους καὶ ψευτοδιγενῆδες...» Εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίση ὁ ἑλληνισμὸς ποῖος προδίδει τὸν ἀγῶνα τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ. Συνεργαζόμεθα μὲ κάθε ἔντιμον ἄτομον ἢ παράταξιν, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψουμε σὲ κανένα δεξιὸν ἢ ἀριστερὸν νὰ μᾶς προδίδη, γιατὶ θὰ τὸν κτυπήσουμε».

Σὲ ἀπάντησι τὸ ΑΚΕΛ δίνει ἐντολὴ στοὺς ὀπαδούς τους «νὰ ἀποκαλύπτουν τοὺς μασκοφόρους» δηλαδὴ νὰ καταδίδουν τοὺς μαχητὰς τῆς ΕΟΚΑ.

Ἡ ΕΟΚΑ ἀναγκάσθηκε τότε νὰ ἐκτελέση δύο κομμουνιστὰς συνεργάτας τῶν Ἄγγλων στὴν Λύτη καὶ στὴν Κώμα Γιαλοῦ. Τὸ ΑΚΕΛ ξεσήκωσε «κῦμα» διαμαρτυριῶν κατὰ τῆς «τρομοκρατίας». Ὁ κομμουνιστὴς «συνδικαλιστὴς» Ζιαρτίδης ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ περιόδευσε τὶς κυπριακὲς πόλεις ἐκφωνώντας λόγους κατὰ τῆς ΕΟΚΑ καὶ τοῦ Μακαρίου ὑπὸ τὴν προστασία τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας. Μιλώντας στὴν Λεμεσσὸ μαζὶ μὲ τὸν Παρτασίδη ὁ Ζιαρτίδης εἶπε:

«Τὸ πιὸ εὔκολο πρᾶγμα εἶναι νὰ φορέση κανεὶς τὴν μάσκα νὰ πάρη ἕνα πιστόλι καὶ νὰ κρυφτῇ σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ σκοτώση, καθὼς ἀκόμη νὰ πάρη καὶ ἕνα Στένγκαν. Αὐτοὶ εἶναι ψ ε υ τ ο α γ ω ν ι σ τ έ ς. Πάντοτε τοὺς κ α τ α δ ι κ ά σ α μ ε καὶ τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνουμε καὶ σήμερα».

Στὴν Λευκωσία τὸ ΑΚΕΛ ὠργάνωσε διαδηλώσεις μὲ τὸ σύνθημα «κάτω ἡ τρομοκρατία» χωρὶς φυσικὰ ἡ ἀστυνομία νὰ διαλύση τοὺς διαδηλωτάς.

Τότε ἀκριβῶς ὁ ἄγγλος ὑπουργὸς Λέννοξ Μπόϋντ ἀνήγγειλε στὴν ἀγγλικὴ Βουλὴ ὅτι ἔχει «εὐχάριστα νέα ἀπὸ τὴν Κύπρο», καὶ ὅτι «οἱ κομμουνισταὶ ἀπεκάλυψαν τοὺς μασκοφόρους τῆς ΕΟΚΑ». Στὸ Δίκωμο μάλιστα οἱ κομμουνισταὶ ὀργάνωσαν κοινὲς νυκτερινὲς περιπολίες μὲ τοὺς ἄγγλους γιὰ νὰ προστατεύσουν δῆθεν τοὺς ὁμοϊδεάτας των ἀπὸ τοὺς «μασκοφόρους» τῆς ΕΟΚΑ. Οἱ κομμουνισταὶ Δ. Ἀρχιμανδρίτης καὶ Σ. Κωσταράκος μαζὶ μὲ ἄγγλους στρατιῶτες συνέλαβαν ὀποδοὺς τῆς ΕΟΚΑ.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ ΕΟΚΑ, τὸν Μάϊο τοῦ 1958 ἐξέδωσε τὴν «Μαύρη Βίβλο» μὲ τὸν τίτλο «Ἡ κομμουνιστικὴ ἡγεσία ἔναντι τοῦ κυπριακοῦ ἀγῶνος». Σ' αὐτὴν καταγγέλλονται λεπτομερῶς καὶ μὲ συγκεκριμένα στοιχεῖα οἱ προδοτικὲς ἐνέργειες τοῦ ΑΚΕΛ.

11. Ὑπὲρ τῆς διχοτομήσεως

Δοθέντος ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἤθελαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ κυπριακὸ γιὰ νὰ διαλύσουν τὴν νοτιανατολικὴ πτέρυγα τοῦ ΝΑΤΟ καὶ νὰ ἐξυπηρετήσουν ἔτσι τὴν σοβιετικὴ πολιτικὴ στὴν Μεσόγειο, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπεχείρησαν νὰ φέρουν σὲ ρῆξι τοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς Τούρκους τῆς Κύπρου καὶ νὰ στρέψουν τοὺς δεύτερους ἐναντίον τῆς ΕΟΚΑ.

Ἤδη τὴν 2α Ἀπριλίου 1955 ὁ Ζιαρτίδης μίλησε γιὰ δῆθεν πρόθεσι τῆς ΕΟΚΑ «νὰ αὐξήση τὴν ἐχθρότητα ποὺ χωρίζει τοὺς Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Τούρκους». Ἀνάλογα ὑπονοούμενα εἶχε καὶ τὸ ἄρθρο τοῦ Ν. Ζαχαριάδη τῆς 26ης Ἀπριλίου 1955.

Τὴν 1ην Μαΐου 1955 ὁ «Νέος Δημοκράτης» ἐδημοσίευσε ἄρθρο τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ΚΚΕ, μ ὲ τ ὸ ὁ π ο ῖ ο ἐ ρ ρ ί π τ ε τ ο γ ι ὰ π ρ ώ τ η φ ο ρ ὰ ἡ ἰ δ έ α τ ῆ ς δ ι χ ο τ ο μ ή σ ε ω ς τ ῆ ς ν ή σ ο υ. Ἰδοὺ ἡ χαρακτηριστική του παράγραφος:

«Ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πραγματικὴ παρὰ μόνον σὰν ἀπελευθέρωση καὶ τῶν Τούρκων. Διεκδικώντας τὸ δικαίωμα αὐτοδιάθεσης μ έ χ ρ ι κ α ὶ ἀ π ο χ ω ρ ι σ μ ο ῦ γιὰ τοὺς Ἕλληνες, δ ὲ ν μ π ο ρ ο ῦ μ ε ν ὰ ἀ ρ ν η θ ο ῦ μ ε τ ὸ ἴ δ ι ο δ ι κ α ί ω μ α σ τ ὴ ν τ ο υ ρ κ ι κ ὴ μ ε ι ο ν ό τ η τ α. Καὶ ἡ ἑνότητα στὸν ἀγώνα μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ, μόνον σὰν ἀναγνωρισθῇ στοὺς Τούρκους τὸ δικαίωμα τῆς ἐθνικῆς αὐτονομίας τους, ἡ πολιτικὴ αὐτοδιοίκησή τους».

Καὶ οἱ Τοῦρκοι καὶ ἡ ἀποικιακὴ κυβέρνησις ἔδωσαν ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ ἄρθρο τοῦ «Νέου Δημοκράτη». Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1956 ἡ δήλωσις Λέννοξ Μπόϋντ γιὰ τὸ κυπριακό, στηρίχθηκε στὴν κομμουνιστικὴ πρότασι «περὶ ἐθνικῆς αὐτονομίας καὶ πολιτικῆς αὐτοδιοικήσεως» καὶ τῆς τουρκικῆς μειονότητος. Ὁ προπαγανδιστικὸς μηχανισμὸς τοῦ ΑΚΕΛ καλλιεργοῦσε συστηματικὰ ἀνάμεσα στοὺς Τούρκους τὴν ἰδέα τῆς διχοτομήσεως πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη προβολὴ τοῦ αἰτήματος ἀπὸ τὸν βρεταννὸ ὑπουργὸ τῶν ἀποικιῶν καὶ τὴν ἵδρυ-

σι τῆς ὀργανώσεως «Ἡ Κύπρος εἶναι Τουρκική».

12. Συμπληρωματικὰ στοιχεῖα

Τὴν 4η Ἀπριλίου 1955 ὁ διεθνοῦς φήμης δημοσιογράφος Τζὼν Οὐέλερ, μετὰ ἀπὸ ἐπίσκεψί του στὴν Κύπρο ἔγραφε τὰ ἑξῆς στὴν «Ἤβνιγκ Πόστ» τῆς Οὐάσιγκτων:

«Ἡ ἀποικιακὴ διοίκησις χρησιμοποιεῖ τοὺς κομμουνιστὰς στὴν Κύπρο γιὰ νὰ ἐπιβάλη, μὲ τὴν ὑποστήριξι τοῦ ΑΚΕΛ, τὰ σχέδιά της. Ὁ ἡγέτης τῶν Κυπρίων κομμουνιστῶν Ζιαρτίδης, καθὼς καὶ ἄλλοι τρεῖς σημαίνοντες κομμουνισταὶ λαμβάνουν ἀπὸ ἑξαμήνου μισθὸν ἀπὸ τὴν ἀποικιακὴν διοίκησιν 65 λιρῶν τὸν μῆνα»,

Τὴν πρωτομαγιὰ τοῦ 1955, ἐπεσκέφθη τὴν Κύπρο ὁ συνδικαλιστὴς ἡγέτης Ἴρβιγκ Μπράουν, γιὰ νὰ διαβεβαιώση τοὺς κυπρίους ἐργάτας περὶ ὑποστηρίξεως τοῦ αἰτήματός των τῆς αὐτοδιαθέσεως ἀπὸ τὴν «Διεθνῆ Συνομοσπονδίαν Ἐλευθέρων Ἐργατικῶν Συνδικάτων». Ὁ Μπράουν, μετὰ ἀπὸ ἐπιτόπια ἔρευνα διακήρυξε ὅτι οἱ κομμουνισταὶ συνεργάζονται μὲ τὴν βρεταννικὴ ἀποικιακὴ διοίκησι καὶ ἐνισχύονται ἀπὸ αὐτήν. Ἔτσι, πρόσθετε, ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἀντίθεσίς των πρὸς τὸ κίνημα τῆς αὐτοδιαθέσεως.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, σὲ συνέντευξί του τὴν 12η Μαΐου 1955, κατήγγειλε ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις τῆς Κύπρου συνειργάζετο ἁρμονικῶς μετὰ τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς πολιτικῆς της.

Ἐξ ἄλλου, οἱ διεθνεῖς συνδικαλιστικοὶ κύκλοι ἐσημείωσαν τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κομμουνιστὴς γραμματεὺς τῆς ΠΕΟ Ζιαρτίδης παρέμεινε ἀνενόχλητος ἐνῶ ὁ ἡγέτης τῆς Ἐθνικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Μ. Πισσᾶς, (στέλεχος τοῦ κινήματος τῆς αὐτοδιαθέσεως) ἐδιώχθη.

Ἡ διεθνὴς συνδικαλιστικὴ κομμουνιστικὴ ὀργάνωσις ΠΣΟ οὐδέποτε ἐνίσχυσε τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τῶν κυπρίων καὶ ἀντίθετα πολλὲς φορὲς κατήγγειλε τὴν «τρομοκρατία τῆς ΕΟΚΑ».

13. Ἑρμηνεία τῆς κομμουνιστικῆς τακτικῆς

Στὸ ἐρώτημα γιατί οἱ κομμουνισταὶ ἐφάρμοσαν προδοτικὴ πολιτικὴ ἔναντι τοῦ κυπριακοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τὴν ἀπάντησι μᾶς τὴν δίνει ὁ Στάλιν ὡς ἑξῆς:

«Τὸ προλεταριάτο δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποστηρίζη κάθε ἐθνικὸ κίνημα παντοῦ καὶ πάντα καὶ σὲ κάθε μεμονωμένη περίπτωσι. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ τὰ ἐθνικὰ κινήματα σὲ μερικὲς καταπιεζόμενες χῶρες, ἔρχονται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὰ συμφέροντα τῆς ἐπεκτάσεως, τοῦ προλεταριακοῦ κινήματος. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, εἶναι αὐτονόητο ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίνεται καμμία ὑποστήριξις. Τὸ ζήτημα τῶν ἐθνικῶν δικαίων δὲν εἶναι ἀπομονωμένο καὶ αὐτοτελές. Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ γενικοῦ προβλήματος τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως, ὑποτάσσεται στὸ σύνολο καὶ πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ συνόλου».

(«Προβλήματα τοῦ Λενινισμοῦ»).

Δηλαδὴ τὰ ἐθνικὰ κινήματα πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζονται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ὄχι μὲ γνώμονα τὸ ἐθνικὸ συμφέρον τῆς χώρας των ἀλλὰ μὲ γνώμονα τὸ συμφέρον τῆς «παγκοσμίου ἐπαναστάσεως» — οὐσιαστικὰ τὸ συμφέρον τῆς Σοβ. Ἑνώσεως ποὺ κατευθύνει τὴν «παγκόσμια ἐπανάστασι». Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαναν καὶ οἱ Ἕλληνες κομμουνισταί, στὸ κυπριακό. Ἐτάχθησαν ἐναντίον τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν Ἕνωσι γιατὶ αὐτὴ θὰ ἐνίσχυε τὴν Ἑλλάδα καὶ κάθε ἐνίσχυσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποτελεῖ πλῆγμα γιὰ τὴν σοβιετικὴ πολιτικὴ τῆς διεισδύσεως καὶ καθόδου στὴν Μεσόγειο.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΑ ΧΡΥΣΟΥ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ

Ὑπὸ Ρ. ΖΟΥΜΠΕΝΚΟ

«Ὅσο τὸ χρυσάφι θὰ ἀποτελῇ τὸ παγκόσμιο συνάλλαγμα, θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ διαφυλάττουμε αὐτὸ τὸ πολύτιμο μέταλλο καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε πολύ - πολὺ οἰκονομικά. Κάθε ἀπροσεξία σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἀποτελεῖ ἔγκλημα ἔναντι τῆς πατρίδος».

Β. Ι. ΛΕΝΙΝ.

Οἱ σοβιετικὲς ἀρχὲς ἔχουν σὲ μεγάλη ἐκτίμησι τὸν χρυσό. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀνάγκη τῆς ΕΣΣΔ νὰ ἀγοράζῃ ἀπὸ τὶς τεχνικῶς ἀνεπτυγμένες χῶρες μηχανήματα, ἐγκαταστάσεις καὶ βιομηχανικοὺς ἐξοπλισμούς. Εἶναι ἐπίσης ἀναγκασμένη νὰ ἀγοράζῃ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ὡρισμένες πρῶτες ὕλες ὅπως τὸ φυσικὸ καουτσοὺκ καὶ μεγάλες ποσότητες τροφίμων. Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὰ πληρώσῃ μὲ ἀντίστοιχες δικές της ἐξαγωγές. Ἐξ ἄλλου τὸ ρούβλι δὲν ἔχει οὔτε μεγάλη ζήτησι οὔτε μεγάλη ἀγοραστικὴ δύναμι στὸ ἐξωτερικὸ καὶ γι' αὐτὸ πάρα πολὺ συχνὰ ἡ ΕΣΣΔ ὑποχρεώνεται νὰ πληρώνῃ τὰ εἴδη ποὺ ἀγοράζει ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ χρυσάφι. Ἡ ΕΣΣΔ εἶναι σήμερα ὁ δεύτερος παραγωγὸς χρυσοῦ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο μετὰ ἀπὸ τὴν Νότια Ἀφρική. Ἡ μέση ἐτήσια παραγωγὴ χρυσοῦ τῆς ΕΣΣΔ κατὰ τὴν μεταπολεμικὴ περίοδο εἶναι 15 ἑκατ. οὐγγίες ἔναντι 15,7 ἑκατ. τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Οἱ ὑπόλοιπες χρυσοπαραγωγικὲς χῶρες ἔρχονται πολὺ πίσω. Ὁ Καναδᾶς μὲ 4,4 ἑκατ. οὐγγίες, οἱ ΗΠΑ μὲ 1,7 ἑκατ. ἡ Αὐστραλία μὲ 1 ἑκατ.

Ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις προσπαθεῖ νὰ ἔχῃ ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερα ἀποθέματα χρυσοῦ καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν πουλᾶ στὸ ἐξωτερικὸ παρὰ μόνο ὅταν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκασμένη.

Τὸ 1947 ἔρριξε μεγάλες ποσότητες

χρυσοῦ στὴν διεθνῆ ἀγορὰ γιὰ νὰ ἀγοράση τὰ μέσα ποὺ θὰ τῆς ἐπέτρεπαν νὰ ἀποκαταστήση τὴν οἰκονομία της ἀπὸ τὶς καταστροφὲς τοῦ πολέμου.

Τὸ 1953 ἡ ΕΣΣΔ ἔρριξε γιὰ δεύτερη φορὰ κατὰ τὴν μεταπολεμικὴ περίοδο μεγάλες ποσότητες χρυσοῦ στὴν διεθνῆ ἀγορὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἀγοράση τρόφιμα καὶ ἄλλα εἴδη γιὰ νὰ βοηθήση τὴν ἀνατολικὴ Γερμανία μετὰ ἀπὸ τὴν ἐξέγερσι τοῦ λαοῦ της καθὼς καὶ γιὰ νὰ βελτιώση κάπως τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Στάλιν.

Οἱ μεγαλύτερες προσότητες ὅμως χρυσοῦ ρίχτηκαν ἀπὸ τὴν ΕΣΣΔ στὴν διεθνῆ ἀγορὰ τὸ 1956 μετὰ τὴν οὐγγρικὴ ἐπανάστασι ὅταν ἡ Μόσχα διαπίστωσε τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς βελτιώσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν λαῶν τοῦ σοβιετικοῦ συνασπισμοῦ καὶ τῆς μειώσεως τῆς ἐκ μέρους της ἐκμεταλλεύσεως τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τότε ἡ ΕΣΣΔ πουλᾶ ὁλοένα καὶ μεγαλύτερες ποσότητες χρυσοῦ γιὰ νὰ ἀγοράση τρόφιμα καὶ βιομηχανικὰ εἴδη ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Οἱ ποσότητες αὐτὲς ἔφθασαν στὸ μεγαλύτερο ὕψος τους τώρα μὲ τὶς τεράστιες ἀγορὲς σίτου ποὺ πραγματοποιεῖ ἡ Ρωσία.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, ἡ χρῆσις τοῦ χρυσοῦ ἐπιτρέπεται νομίμως γιὰ τὴν κατασκευὴ κοσμημάτων, τὴν ὀδοντιατρικὴ κ.λ.π. Οἱ σοβιετικοὶ πολῖτες ὅμως δὲν ἔχουν μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ ροῦβλι ἐξ αἰτίας τῆς χαμηλῆς καὶ κυμαινομένης ἀγοραστικῆς του ἱκανότητος καθὼς καὶ λόγῳ τῶν συχνῶν νομισματικῶν μεταρρυθμίσεων. Γι' αὐτὸ καὶ δοθέντος ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ ἐπεβλήθη τὸ σοβιετικὸ καθεστὼς ὑποφέρουν ἀπὸ μόνιμη ἔλλειψι καταναλωτικῶν ἀγαθῶν καὶ ἀναγκάζονται μονίμως νὰ προσφεύγουν στὴν μαύρη ἀγορά, καθὼς καὶ ὅτι ὑπέστησαν δύο φοβεροὺς λιμοὺς τὸ 1922 καὶ τὸ 1931 καὶ ἕνα μικρότερο τὸ 1947, προτιμοῦν νὰ ἔχουν στὰ χέρια τους χρυσάφι. Γι' αὐτὸ στὴν ΕΣΣΔ, ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ φαίνεται περίεργο, ἀκμάζει μιὰ μεγάλη μυστικὴ καὶ παράνομη ἀγορὰ χρυσοῦ ὅπως ἄλλωστε καὶ ξένου συναλλάγματος καὶ ἰδίως τοῦ δολλαρίου ποὺ εἶναι περιζήτητο.

***

Ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες βιομηχανίες στὴν ΕΣΣΔ, ἔτσι καὶ ἡ ἐξόρυξις χρυσοῦ εἶναι κρατικὸ μονοπώλιο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ ἐξόρυξις χρυσοῦ γίνεται μὲ δύο τρόπους· Ὁ ἕνας εἶναι μὲ τὰ πλήρως ἐξοπλισμένα κρατικὰ χρυσωρυχεῖα καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὰ λεγόμενα «ἀρτέλ» δηλαδὴ ἕνα εἶδος συνεταιρισμῶν στοὺς ὁποίους παραχωρεῖ τὸ κράτος τὸ δικαίωμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ ποὺ χρησιμοποιοῦν πρωτόγονα μέσα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι τὸ καθεστὼς χρειάζεται τοὺς ἀτομικοὺς χρυσοθῆρες οἱ ὁποῖοι ἐξερευνοῦν τὶς ἀπέραντες περιοχὲς τῆς Σιβηρίας καὶ ἀνακαλύπτουν κοιτάσματα χρυσοῦ. Φυσικὰ γιὰ νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ ἔργο μὲ ἐνδιαφέρον, θὰ πρέπει νὰ ἔχουν κάποιο ἀτομικὸ συμφέρον καὶ ὄχι νὰ εἶναι κρατικοὶ ὑπάλληλοι. Γι' αὐτὸ τὸ Κράτος παραχωρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως ὡρισμένων χρυσωρυχείων σὲ συνεταιρισμοὺς χρυσοθηρῶν. Σύμφωνα μὲ τὸν νόμο αὐτοὶ οἱ συνεταιρισμοὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κρατοῦν αὐστηροὺς λογαριασμούς, νὰ λειτουργοῦν κάτω ἀπὸ συνεχῆ κρατικὸ ἔλεγχο καὶ νὰ πουλοῦν ὅλη τὴν παραγωγή τους στὸ Κράτος. Στὴν πρᾶξι ὅμως ὁ νόμος αὐτὸς παραβιάζεται πολὺ συχνά. Ὅπως γράφει ἡ «Ἐκονομιτσέσκαγια Γκαζέτα» (24.11 62) οἱ τοπικὲς ἀρχὲς ἐπιτρέπουν στοὺς ἀτομικοὺς χρυσοθῆρες καὶ παραγωγοὺς νὰ ἐξορύσσουν τὸν χρυσὸ χωρὶς ἐπίσημο ἔλεγχο μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μποροῦν αὐτοὶ νὰ διοχετεύουν μέγα μέρος τῆς παραγωγῆς των στὴν μαύρη ἀγορά. Ἐξ ἄλλου, ὅπως γράφει ἡ ἴδια ἐφημερίδα, τόσο στὰ ὀρυχεῖα τῶν «ἀρτέλ» ὅσο καὶ στὰ κρατικὰ ὀρυχεῖα καθὼς καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις ὅπου πλένουν τὸ χρυσάφι καὶ στὰ εἰδικὰ κρατικὰ κέντρα ὅπου συγκεντρώνουν, γίνονται

ἀπειράριθμες κλοπὲς χρυσοῦ. Σὰν παράδειγμα ἡ ἐφημερίδα ἀναφέρει ὅτι στὸ σπίτι κάποιου Σουμίλιν ἐπιθεωρητοῦ τοῦ χρυσωρυχείου τοῦ Μαγκαντὰν βρέθηκαν 50 κιλὰ χρυσοῦ ποὺ δὲν εἶχαν καταχωρηθῆ στὰ βιβλία τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἄλλα 13 κιλὰ βρέθηκαν στὶς ἀποσκευὲς δύο ταξιδιωτῶν στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μαγκαντάν. Καὶ ἡ ἐφημερίδα συνεχίζει: «Ἡ κλοπὴ χρυσοῦ στὸ ὀρυχεῖο τοῦ Οὐνουξὰν εἶναι κάτι τὸ πολὺ συνηθισμένο. Ὁ ἐπιστάτης Ντιατσκώφ, οἱ λογισταὶ Μποροντὶν καὶ Γκορτιέφσκυ, ἡ τμηματάρχης Μιντάγιεβα συστηματικὰ ἔκλεβαν χρυσάφι καὶ τὸ πουλοῦσαν σὲ μαυραγορῖτες. Μία μεγάλη σπεῖρα κλεπτῶν χρυσοῦ δροῦσε στὴν Τουγκντᾶ, στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀμούρ. Ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ ὁ κρατικὸς ἐπιθεωρητὴς Βερκουτόρωφ».

Κερδοσκόποι, λαθρέμποροι καὶ μαυραγορῖτες ἀναφέρει ἡ ἐφημερίδα, συγκεντρώνονται στὶς περιοχὲς ὅπου παράγεται χρυσὸς προερχόμενοι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς χώρας: «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καταφθάνουν ἀπὸ ὅλες τὶς ἄκρες τῆς χώρας στὶς ἀνατολικὲς περιοχὲς κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ καλοκαιρινοῦ πλυσίματος τοῦ ὀρυκτοῦ. Πέφτουν σὰν τὶς μυῖγες στὸ γλυκὸ καὶ συχνὰ παρασύρουν τοὺς ἐργαζόμενους στὸ ἔγκλημα».

⁂

Οἱ μαυραγορῖτες πουλοῦν τὸ χρυσάφι σὲ κοσμηματοποιούς, σὲ ὀδοντοτεχνῖτες κλπ. σὲ ὑπερβολικὲς τιμές. Στὸ Σβερντλόφσκ ἀνακαλύφθηκε μία σπεῖρα ποὺ μέσα σὲ ἕνα πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα εἶχε μετατρέψει πάνω ἀπὸ 30 κιλὰ χρυσοῦ σὲ δαχτυλίδια, σκουλαρίκια καὶ βραχιόλια.

Ὁ σοβιετικὸς τύπος γράφει ὅτι τεράστιες ποσότητες χρυσοῦ συγκεντρώνονται στὰ χέρια ἰδιωτῶν καὶ ἐξαφανίζονται. Ἡ ἐφημερίδα «Πράβντα Οὐκραΐνι» ἔγραφε στὶς 5 Ἰανουαρίου 1963 ὅτι στὸ Χαρκὼβ ἔγινε ἡ δίκη μιᾶς σπείρας λαθρεμπόρων χρυσοῦ στὰ χέρια τῶν ὁποίων ἀνακαλύφθηκαν 6 κιλὰ χρυσοῦ, 330 ἀντικείμενα ἀπὸ χρυσάφι, πλατίνα καὶ ἀσῆμι, 48 χρυσὰ ρολόγια, πολλὰ διαμάντια κλπ. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν κρυμμένα μέσα σὲ σαπούνια, στοὺς τοίχους τῆς κουζίνας, στὶς πόρτες ἑνὸς γκαράζ, κάτω ἀπὸ τὸ πλακόστρωτο καὶ σὲ ἕνα τάφο.

Ἡ «Πράβντα Βοστόκα» τῆς 13ης Μαΐου 1962, ἀνέφερε ὅτι στὴν Τασκένδη συνελήφθη ὁ λαθρέμπορος χρυσοῦ Ραοὺφ Μπουρχάνωφ ἐπάνω στὸν ὁποῖο βρέθηκαν 4 κιλὰ χρυσοῦ.

Σὲ ἕνα ἄρθρο της μὲ τὸν τίτλο «βρώμικος χρυσὸς» ἡ ἐφημερίδα «Ἰσβέστια» τῆς 3ης Ὀκτωβρίου 1962 περιέγραφε λεπτομερέστερα τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο δροῦν οἱ συμμορίες τῶν μαυραγοριτῶν χρυσοῦ. Μία τέτοια ὁμάδα, ὅπως γράφει ἡ ἐφημερίδα, δροῦσε σὲ ὁλόκληρη τὴν χώρα. Διέθετε ἀνθρώπους στὴν Μόσχα οἱ ὁποῖοι ἀγόραζαν χρυσὸ καὶ ξένα νομίσματα ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ τὰ διοχέτευαν δι' ἄλλου προσώπου σὲ κάποιον Ζαΐτωφ. Αὐτὸς εἶχε καὶ τοὺς πράκτορές τους στὰ μακρυνὰ χρυσωρυχεῖα οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔστελναν κλεμμένο χρυσάφι. «Ἀντιπρόσωποί» του ἕδρευαν στὴν Τασκένδη, στὸ Ἀντιζάν, στὴν Μπουχάρα καὶ στὴν Τυφλίδα. Αὐτοὶ εἶχαν ἐπαφὲς μὲ τοπικοὺς παράγοντες ποὺ τοὺς προμήθευαν κλεμμένο χρυσό. Ὅλοι αὐτοί, μὲ τὸ παράνομο ἐμπόριό τους εἶχαν συγκεντρώσει τόσα χρήματα, ὥστε κατὰ τὴν «Ἰσβέστια» δὲν ἤξεραν τὶ νὰ τὰ κάνουν. Τὸ χρυσάφι μετεφέρετο διὰ μέσου τῆς χώρας κυρίως ἀπὸ παιδιὰ «διευθυντῶν» τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «ταχυδρόμους», κατὰ τὴν «Ἰσβέστια», ἦταν «ἕνας μοντέρνος νέος μὲ ἀθλητικὸ παράστημα καὶ ἑλκυστικὴ ἐμφάνισι, φανατικὸς ποδοσφαιριστὴς καὶ μὲ καλὴ ἐπαγγελματικὴ θέσι». Ἕνας ἄλλος «ταχυδρόμος» ἦταν κόρη κομματικοῦ στελέχους καὶ ἀπόφοιτος τοῦ Ἰνστιτούτου Πλεχάνωφ τῆς Μόσχας. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ μετέφεραν τὸ χρυσὸ εἶχαν ἀνώτερες σπουδὲς καὶ ἦσαν μέλη τοῦ κόμματος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ὀργανώσεως τοῦ λαθρεμπορίου χρυσοῦ, ὀνόματι Μαχμούτωφ, εἶχε ἕνα γυιὸ ταγματάρχη στὸ στρατό, μία κόρη δικηγόρο καὶ ἄλλη μία ἰατρό. Ὁ-

λοι ἔκαναν παράνομο ἐμπόριο χρυσοῦ. «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, γράφει ἡ «Ἰσβέστια», συνεδέοντο μὲ τὸν κόσμο τοῦ ἐγκλήματος καὶ ζοῦσαν μία διπλῆ ζωή». Τὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως ἦσαν τεράστια. Μία γυναίκα κάτοικος τῆς Μόσχας καὶ μέλος τῆς παρανόμου ἐπιχειρήσεως βρέθηκε νὰ ἔχη ὅταν συνελήφθη 6 κιλὰ χρυσοῦ, διαμάντια, ἄλλους πολύτιμους λίθους, κοσμήματα ἀξίας 20 χιλ. ρουβλίων, 50 χιλ. ρούβλια σὲ χρήματα καὶ ὁμολογίες τοῦ κρατικοῦ δανείου ἀξίας πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων ρουβλίων.

Ἡ ἴδια ἐφημερίδα στὶς 27 Ἰανουαρίου 1963 σὲ ἕνα ἄρθρο της μὲ τὸν τίτλο «Ὁ ὀκτάπους ποὺ ἔγινε ἀκίνδυνος» περιγράφει τὴν περίπτωσι ἑνὸς ἄλλου μαυραγορίτη χρυσοῦ ὀνόματι Τσούϊκωφ ὁ ὁποῖος δροῦσε στὸ Λένινγκραντ ὅπου ἦταν διευθυντὴς ἑνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος. Μὲ τὸ παράνομο ἐμπόριό του ὁ Τσούϊκωφ εἶχε ἀποκτήσει περουσία πολλῶν ἑκατομμυρίων ρουβλίων. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἀνακαλύφθηκε ὅτι εἶχε μία πολύτιμη συλλογὴ ἔργων διασήμων ζωγράφων, μπαστούνια παραγεμισμένα μὲ χρυσό, πάνω ἀπὸ 1.000 τσαρικὰ χρυσὰ νομίσματα, ἄφθονα διαμάντια, πολλὲς χιλιάδες ἀμερικανικὰ δολλάρια καὶ ἕνα ἀμυθήτου ἀξίας πελώριο χρυσὸ μενταγιὸν μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Β΄. Τὴν περιουσία αὐτὴ τὴν εἶχε θαμμένη μέσα στὸν τάφο τῆς κόρης του.

Στὶς 3 Φεβρουαρίου 1963 ἡ «Ἰσβέστια καὶ «Ραντιάνσκα Οὐκράϊνα» ἀνάφεραν τὴν δίκη δύο συμμοριῶν κερδοσκόπων χρυσοῦ, διαμαντιῶν καὶ ξένου συναλλάγματος. Τὰ μέλη τῶν συμμοριῶν ἀνῆκαν σὲ διάφορες ἐθνότητες καὶ προήρχοντο ἀπὸ διάφορα στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν πιλότος πολεμικοῦ ἀεροπλάνου. Διέθεταν μάλιστα καὶ ἕνα μυστικὸ ἐργαστήριο στὸ Λένινγκραντ ὅπου κατασκεύαζαν δικά τους χρυσὰ νομίσματα τῶν 10 ρουβλίων τὰ ὁποῖα πουλοῦσαν ὕστερα μὲ μεγάλο κέρδος στὴ μαύρη ἀγορά!

***

Ὅλες οἱ κατηγορίες τῶν σοβιετικῶν πολιτῶν ποὺ ἔχουν κάποιο χρηματικὸ περίσσευμα δηλαδὴ τὰ στελέχη τοῦ κόμματος, οἱ διευθυνταὶ διαφόρων ἐπιχειρήσεων, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς ἀστυνομίας, οἱ καλλιτέχνες, οἱ προπαγανδιστὲς καὶ οἱ μαυραγορῖτες προσπαθοῦν νὰ ἐπενδύσουν τὶς οἰκονομίες τους σὲ χρυσό ἢ σὲ ξένα νομίσματα. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτούς, ἀκόμη καὶ ἁπλοὶ πολίτες προσπαθοῦν νὰ ἔχουν λίγο χρυσό, ἔστω καὶ μὲ θυσίες στὴν καθημερινή τους ζωή, «γιὰ τὴν περίπτωση ἀνάγκης».

Τὸ γεγονὸς ὅτι τελευταῖα θεσπίσθηκε ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου γιὰ τοὺς μαυραγορῖτες χρυσοῦ καὶ ξένου συναλλάγματος δείχνει τὴν ἔκτασι ποὺ ἔχει πάρει αὐτὸ τὸ ἔγκλημα στὴν ΕΣΣΔ ὅπου κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας ἔχει ἀρχίσει «ἡ οἰκοδόμησις τοῦ κομμουνισμοῦ» καὶ πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ζημία ποὺ προκαλεῖται στὴν σοβιετικὴ οἰκονομία καὶ στὰ ἐπίσημα σοβιετικὰ ἀποθέματα χρυσοῦ.

Η ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΚΡΙΣΙ

Ὑπὸ Α. ΜΠΑΜΠΙΤΣ

Ἀπὸ τὶς 10 ὡς τὶς 15 Φεβρουαρίου συνῆλθε σὲ ἔκτακτη ὁλομέλεια ἡ ΚΕ τοῦ ΚΚΣΕ γιὰ νὰ συζητήση τὰ συγκεκριμένα μέτρα ποὺ πρέπει νὰ ληφθοῦν γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς ὀξείας ἀγροτικῆς κρίσεως ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ ΕΣΣΔ. Ὅπως εἶναι γνωστό, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1963, ἡ ΚΕ, σὲ ἄλλη ὁλομέλειά της, ἀποφάσισε ὅτι ἡ λύσις τοῦ προβλήματος βρίσκεται στὴν στροφὴ ἀπὸ τὴν ἐκτατικὴ

στὴν ἐντατικὴ καλλιέργεια διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως χημικῶν λιπασμάτων. (1) Ἡ δλομέλεια τοῦ Φεβρουαρίου εἶχε σὰν θέμα της τὸν καθορισμὸ τῶν συγκεκριμένων λεπτομερειῶν γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς γραμμῆς τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἡ νέα δλομέλεια ἦταν οὐσιαστικὰ μία διάσκεψις εἰδικῶν τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία στὴν δλομέλεια μίλησαν μόνο μὴ μέλη τῆς ΚΕ (οἱ εἰδικοὶ) ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Χρουστσὼφ ποὺ ἐκφώνησε ἕνα τετράωρο λόγο. Ὁ ὑπουργὸς γεωργίας τῆς ΕΣΣΔ, Ι. Βολοβτσένκο κάλεσε τοὺς εἰδικοὺς νὰ θέσουν μόνον πρακτικὰ ζητήματα καὶ νὰ περιορισθοῦν σ' αὐτά. Ἀκολούθησαν στὸ βῆμα οἱ ὑπουργοὶ γεωργίας τῶν διαφόρων «σοβιετικῶν δημοκρατιῶν» καθὼς καὶ οἱ ἐπιστήμονες καὶ εἰδικοὶ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας ἐνῶ οἱ κομματικοὶ παράγοντες, προφανῶς κατόπιν ἐντολῆς, ἔμεναν σιωπηλοὶ καὶ ἄκουγαν προσπαθώντας νὰ ἐνημερωθοῦν ἐπάνω στὰ πρακτικὰ προβλήματα τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας. Πάντως ὅλη ἡ συζήτησις σύμφωνα καὶ μὲ τὴν γραμμὴ ποὺ ἔδωσε ὁ Βολοβτσένκο περιορίσθηκε στὴν ἐξέτασι τῶν τεχνικῶν ζητημάτων τῶν σχετικῶν μὲ τὴν γεωργία ἀποσιωπῶντας τὰ μεγάλα κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ προβλήματα ποὺ ἀποτελοῦν καὶ τὰ πραγματικά, τὰ βαθύτερα αἴτια τῆς σοβιετικῆς ἀγροτικῆς κρίσεως. Κανεὶς λ.χ. δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀμφισβητήση τὸ σύστημα τῶν κολχὸζ τὸ ὁποῖο ὅμως καταργῶντας τὴν ἀγροτικὴ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία καὶ καλλιέργεια ἀποτελεῖ τὴν πηγὴ τοῦ ἀδιεξόδου τῆς σοβιετικῆς γεωργίας καὶ τὸ πρωταρχικὸ αἴτιο τῆς παρακμῆς της.

Ἡ δλομέλεια ἀσχολήθηκε εἰδικώτερα μὲ τὸ θέμα τῆς ἀνοιξιάτικης σπορᾶς τοῦ 1964. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων «δημοκρατιῶν» ὑποσχέθηκαν νὰ παραγάγουν ὡρισένες ποσότητες δημητριακῶν. Ἂν οἱ ὑποσχέσεις αὐτὲς πραγματοποιηθοῦν, τότε ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία δημητριακῶν θὰ φθάση τὰ 172 ἑκ. τόννους, δηλαδὴ στὸ ἐπίπεδο ποὺ ὁ Χρουστσὼφ εἶχε θέσει πρόπερσυ σὰν τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖο κατώτατο ὅριο γιὰ τὸ 1963, ἐνῶ ἡ παραγωγὴ μόλις ἔφθασε τὰ 118 ἑκ. τόννους. Πῶς θὰ πραγματοποιηθῆ αὐτὴ ἡ σημαντικὴ αὔξησις τῆς παραγωγῆς; Ἡ δλομέλεια ἀπάντησε ὅτι αὐτὸ θὰ ἐπιτευχθῆ μὲ τὴν μεγαλύτερη χρησιμοποίησι χημικῶν λιπασμάτων, τὴν αὔξησι τῶν ἀρδευομένων γαιῶν καὶ τὴν ἐφαρμογὴ περισσότερο συγχρονισμένων καὶ ὀρθολογιστικωτέρων μεθόδων καλλιεργείας. Οἱ καλλιεργούμενες μὲ σιτηρὰ ἐκτάσεις θὰ αὐξηθοῦν κατὰ 20 ἑκ. στέμματα ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς σχεδιαζομένης αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς θὰ προέλθη ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ παραγωγικοτέρων μεθόδων καλλιεργείας.

Κατὰ τὸ 1963, εἶχαν καλλιεργηθῆ μὲ σιτηρὰ κάπου 139 ἑκ. ἑκτάρια (ἕνα ἑκτάριο ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα στρέμματα) μὲ μιὰ μέση πόδοσι 100 κιλῶν κατὰ στρέμμα. Γιὰ νὰ ἀνεβῆ ἡ ἐσοδεία στοὺς 172 ἑκ. τόννους, θὰ πρέπει ἐφέτος ἡ μέση στρεμματικὴ ἀπόδοσις νὰ ἀνεβῆ στὰ 120 κιλά. Πρόπερσυ ποὺ οἱ καιρικὲς συνθῆκες ἦσαν εὐνοϊκὲς ἡ ἀπόδοσις ἦταν 109 κιλά. Ἄρα ἐφέτος πρέπει νὰ αὐξηθῆ κατὰ 10% ἢ κατὰ 11 κιλά. Ἡ αὔξησις αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ ἐπιτευχθῆ μὲ τὴν χρῆσι τῶν χημικῶν λιπασμάτων. Πράγματι, κατὰ τὸ 1964, σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀνέφερε ὁ Βολοβτσένκο, στὶς καλλιεργούμενες μὲ δημητριακὰ περιοχὲς θὰ χρησιμοποιηθοῦν 10 ἑκατ. τόννοι χημικῶν λιπασμάτων. Ἡ ποσότης ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι τόσο μεγάλη. Γι' αὐτό, ὅπως διευκρίνησε, θὰ χρησιμοποιηθῆ μόνο στὶς περιοχὲς ἐκεῖνες ὅπου εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ἐπιφέρη αἰσθητὴ αὔξησι τῆς ἀποδόσεως. Οἱ περισσότερες περιφέρειες δὲν πρόκειται λοιπὸν νὰ πάρουν χημικὰ λιπάσματα οὔτε καὶ ἐφέτος. Ταυτόχρονα ὅμως ὁ Σπριβάκ, ὑπουργὸς γεωργίας τῆς Οὐκρανίας, τόνισε ὅτι «δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα οὐκρανικὸ ἀγρόκτημα ποὺ νὰ πραγματοποίησε καλὴ ἐσοδεία χωρὶς νὰ διαθέση τὶς ἀναγκαῖες ποσότητες χημικῶν λιπασμάτων» («Πράβντα» 12 Φεβρ. 1964). Καὶ αὐτὸ ἰσχύει πολὺ περισσό-

(1) Ἴδε τεῦχος ἀρ. 50 σελ. 73.

τερο γιὰ τὶς ἄλλες περιοχὲς ποὺ εἶναι λιγώτερο εὔφορες ἀπὸ τὴν Οὐκρανία. Πῶς λοιπὸν θὰ πραγματοποιηθῆ ἡ μεγάλη αὔξησις τῆς ἐσοδείας ποὺ ἐξαγγέλλεται;

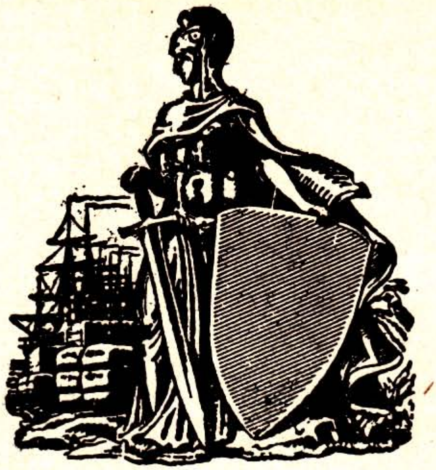
Ἡ δλομέλεια ἀποφάσισε ἐπίσης νὰ ἐφαρμοσθοῦν ὅλα τὰ μέτρα ποὺ ἐφαρμόσθηκαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια γιὰ τὴν αὔξησι τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς. Ἐὰν ὅμως δὲν ὑπῆρξαν ἀποτελεσματικὰ στὸ παρελθὸν γιατί θὰ ἀποδώσουν τώρα;

Ἕνας βασικὸς λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἀποδίδουν αὐτὰ τὰ τεχνικὰ καὶ ἄλλα μέτρα εἶναι ἡ ἀδυναμία τῶν κολχὸζ καὶ τῶν σοβχὸζ νὰ τὰ ἐφαρμόσουν σωστὰ στὴν πρᾶξι. Ἡ δλομέλεια διαπίστωσε ὅτι τὰ χημικὰ λιπάσματα χρησιμοποιοῦνται κακῶς, ἀποθηκεύονται σὲ ἀκατάλληλους χώρους, ἐγκαταλείπονται καὶ καταστρέφονται. Ἐπίσης ὅτι λείπουν πολλὰ θηχανικὰ μέσα ἢ ἂν δὲν λείπουν, συντηροῦνται κακῶς ἢ δὲν ὑπάρχουν οἱ κατάλληλοι τεχνικοὶ γιὰ νὰ τὰ ἀξιοποιήσουν. Ἀκόμη, διαπίστωσε τὴν μὴ ὀρθολογιστικὴ ἐκμετάλλευσι τοῦ ἀρδευτικοῦ συστήματος, τὴν ἐγκατάλειψι καὶ τὴν μὴ ἐπέκτασί του. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ πάρῃ μέτρα γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν τεχνικῶν γνώσεων τῶν ἐργαζομένων στὰ κολχὸζ καὶ στὰ σοβχὸζ σχετικὰ μὲ τὴν ἄρδευσι.

Ἐνῶ ὅμως ἡ δλομέλεια περιόρισε τὶς συζητήσεις της σὲ τέτοιου εἴδους θέματα, ἡ πραγματικότης εἶναι ὅτι ἡ βασικὴ αἰτία τῆς καταστάσεως δὲν εἶναι ἡ ἔλλειψις ὀργανώσεως ἢ ἡ ἀνεπαρκὴς κατάρτισις. Ἀπόδειξις ἡ ἐκπληκτικὰ ἀνώτερη ἀπόδοσις τῶν ἰδίων ἀγροτῶν ὅταν ἐργάζονται στὰ μικρὰ ἀτομικά τους κτήματα ὅπου τὰ μέσα εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ πιὸ λίγα καὶ οἱ δυνατότητες πολὺ πιὸ περιορισμένες. Ὁ σοβιετικὸς τύπος ὁμολογεῖ αὐτὴν τὴν τεράστια διαφορὰ ἀποδόσεως μεταξὺ τῶν «σοσιαλιστικῶν» καὶ τῶν ἀτομικῶν κτημάτων ἀλλὰ φυσικὰ ἀποφεύγει νὰ ἀντλήση ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαπίστωσι τὰ λογικὰ συμπεράσματα. Καὶ εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι παρὰ τὴν συστηματικὴ ἐκστρατεία τοῦ κόμματος κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἐναντίον τῆς ἰδιωτικῆς κτηνοτροφίας καὶ τὰ μέτρα ποὺ ἐλήφθησαν γιὰ τὸν περιορισμό της, οἱ ἀγρότες κατώρθωσαν μέσα στὴν γενικὴ κρίσι τῆς σοβιετικῆς κτηνοτροφίας νὰ αὐξήσουν σημαντικὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀτομικῶν ἀγελάδων καὶ τῶν χοίρων τους ἐνῶ ταυτόχρονα ἔφθασαν σὲ σημεῖο ρεκὸρ τὴν παραγωγὴ λαχανικῶν, φρούτων καὶ πατάτας στὰ μικρὰ ἰδιωτικά τους κτήματα. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ ρῶσος ἀγρότης μπορεῖ ὅταν δουλεύει στὸ μικροσκοπικὸ χωραφάκι του χωρὶς μηχανές, χημικὰ λιπάσματα καὶ εἰδικὴ ὀργανωτικὴ ἢ τεχνικὴ κατάρτισι νὰ πετύχῃ τέτοια ἀποτελέσματα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποδίδῃ πολὺ περισσότερο ὅταν ἐργάζεται στὰ κολχὸζ ποὺ διαθέτουν τόσα σύγχρονα μέσα. Ἂν δὲν ἀποδίδῃ, τὰ αἴτια δὲν εἶναι τεχνικά. Εἶναι ἡ ἀντίθεσίς του πρὸς τὸ ἴδιο τὸ σύστημα τῆς «σοσιαλιστικῆς» ἐργασίας καὶ παραγωγῆς στὴν ἀγροτικὴ οἰκονομία. Οἱ σοβιετικοὶ ἡγέτες τὸ ἔχουν ἀντιληφθῆ ἔστω καὶ ἂν γιὰ λόγους σκοπιμότητος ἀποφεύγουν νὰ τὸ παραδεχθοῦν ἐπίσημα. Ἔτσι, ἡ 4η δλομέλεια τῆς ΚΕ τῆς Κομσομὸλ ποὺ συνῆλθε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1964, διαπίστωσε ὅτι «τὸ κυριώτερο καθῆκον τῶν στελεχῶν εἶναι νὰ δημιουργήσουν μέσα στοὺς νέους τὴν πίστι στὴν συλλογικὴ παραγωγὴ» («Κομσομόλσκαγια Πράβντα», 15 Ἰαν. 1964). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἡγεσία ξέρει πὼς ὁ λαός, ἀκόμη καὶ ἡ νέα γενεά, δὲν ἔχουν πίστι στὴν «συλλογικὴ παραγωγή».

Ἡ δλομέλεια τοῦ Φεβρουαρίου ἀπέφυγε νὰ συζητήσῃ τέτοιο ζήτημα, τὸ παραδέχθηκε ὅμως ἔμμεσα ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν πρόθεσι τῆς ἡγεσίας νὰ αὐξήσῃ τὶς τιμὲς ποὺ καταβάλλει τὸ Κράτος γιὰ διάφορα ἀγροτικὰ προϊόντα ὥστε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα «ὑλικὸ κίνητρο» (τὸ συμφέρον) στοὺς κολχόζνικους.

Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως τῶν ἀγροτῶν γιὰ τὴν παραγωγὴ δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῆ μόνο μὲ μιὰ ἁπλῆ αὔξησι τῶν τιμῶν μερικῶν προϊόντων. Χρειάζεται ἕνα πλῆθος κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν μεταρρυθμίσεων τὶς ὁποῖες δὲν εἶναι, γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστον, διατεθειμένη νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ ἡγεσία. Ἔτσι τὸ καθεστὼς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιδιώκῃ ἐπίλυσι τῆς ἀγροτικῆς κρίσεως χωρὶς τὴν συνεργασία τοῦ ἀγρότη — ποὺ τοῦ ἔχει πάρει σχεδὸν τὰ πάντα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΕΣΣΔ

(ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ)

Γενικὰ

Κατὰ τὸ 1963 οἱ στρατιωτικὲς δαπᾶνες τῆς ΕΣΣΔ αὐξήθηκαν σημαντικά. Αὐτὸ ὀφείλεται στὶς ἀνάγκες γιὰ νέες ἔρευνες καὶ γιὰ συγχρονισμὸ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Συνεχίσθηκε ἡ κατασκευὴ διηπειρωτικῶν καὶ μέσου βεληνεκοῦς πυραύλων καθὼς καὶ ἡ παραγωγὴ ὑπερηχητικῶν βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων μεσαίου βάρους. Πρέπει ὅμως νὰ ἀμφιβάλλουμε γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν σοβιετικῶν ἰσχυρισμῶν ὅτι δημιούργησαν μία ἀντίρροπη δύναμι στὰ ἀμερικανικὰ ὑποβρύχια Πολάρις. Ἐπισήμως οἱ στρατιωτικὲς δαπᾶνες τοῦ 1963 ἀνέβηκαν σὲ 15 δισεκατομμύρια 400 ἑκατομμύρια ρούβλια ξεπερνῶντας τὶς ἀντίστοιχες δαπάνες τοῦ 1962 κατὰ 4% καὶ ἀπορροφῶντας περίπου τὸ ἴδιο ποσοστὸ τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Στὰ ποσὰ αὐτὰ ὅμως δὲν περιλαμβάνονται τὰ κονδύλια γιὰ στρατιωτικὲς καὶ διαστημικὲς ἔρευνες. Στὴν πραγματικότητα οἱ σοβιετικὲς στρατιωτικὲς δαπάνες εἶναι τουλάχιστον 34 δισεκ. ρούβλια.

Κατὰ τὸ 1963 συνεχίσθηκε ἡ προώθησις τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ ἔχουν ἐπιστημονικὴ κατάρτισι καὶ εἰδικότητα στὰ νεώτερα ὅπλα. Ἔτσι καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΣ στρατάρχης Ζαχάρωφ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὸν στρατάρχη Μπιριούζωφ εἰδικὸν στὰ πυραυλικὰ ὅπλα καὶ πρώην ἀρχηγὸ τῆς ἀντιαεροπορικῆς ἀμύνης (1955 - 62) καὶ τῶν πυραυλικῶν δυνάμεων (1962 - 63). Ἀπὸ τὴν παλαιὰ γενεὰ τῶν στρατιωτικῶν ποὺ διακρίθηκαν στὸν β′ παγκόσμιο πόλεμο οὐσιαστικὰ ἀπέμεινε πιὰ μόνον ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν στρατάρχης Μαλινόφσκυ. Πάντως ἡ διαμάχη μεταξὺ τῶν παλαιῶν στρατιωτικῶν «τῆς παραδόσεως» καὶ τῶν νέων «τεχνοκρατῶν» συνεχίζεται ὅπως φάνηκε καὶ μὲ τὶς ἐπικρίσεις κατὰ τοῦ ἔργου «Στρατιωτικὴ Στρατηγική» τοῦ Σοκολόφσκυ, ὅτι ἀγνοεῖ τὴν σημασία τῶν ἐπιστημονικῶν ἐξελίξεων καὶ ὑποτιμᾶ τοὺς πολιτικο — ἰδεολογικοὺς παράγοντες.

Ἡ ἀναδιοργάνωσις τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ ὁ συγχρονισμὸς τοῦ ἐξοπλισμοῦ των ἔχουν σὰν συνέπεια τὴν μείωσι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν·ἀνδρῶν ποὺ ὑπηρετοῦν σ' αὐτές. Ἄλλωστε ἡ ΕΣΣΔ ὑφίσταται τώρα τὸν ἀντίκτυπο τῶν μειωμένων γεννήσεων κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου. Γι' αὐτὸ κατέβασε τὴν ἡλικία τῶν καλουμένων γιὰ ἐκπλήρωσι τῆς θητείας των ἀπὸ τὰ 18 στὰ 17 χρόνια. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1963 οἱ ὑπηρετοῦντες στὶς ἔνοπλες δυνάμεις τῆς ΕΣΣΔ ἀνήρχοντο σὲ 3.300.000 ἄνδρες. Ἦσαν δηλαδὴ κατὰ 300.000 λιγώτεροι ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1962.

Πυραυλικὲς δυνάμεις

Ἡ ΕΣΣΔ διαθέτει σήμερα γύρω στοὺς 100 διηπειρωτικοὺς πυραύλους ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ νεωτέρου τύπου (μὲ ἀποθηκευμένα ὑγρὰ καύσιμα) εἶναι οἱ λιγώτεροι, μὲ ἀκτίνα δράσεως 2.100 μιλλίων. Οἱ πύραυλοι μέσου βεληνεκοῦς εἶναι γύρω στοὺς 750, ἱκανοὺς νὰ πλήξουν στρατηγικοὺς καὶ ἡμιτακτικοὺς στόχους ὅπως ἀεροδρόμια στὴν Δυτ. Εὐρώπη, Ἀγγλία καὶ Ἄπω Ἀνατολή. Εἶναι δύο τύπων: Ὁ ἕνας ἔχει ἀκτίνα 700 μιλλίων καὶ ὁ ἄλλος 1.100 μιλλίων. Οἱ πύραυλοι αὐτοὶ εἶναι ἐγκατεστημένοι κοντὰ στὰ δυτικά, νότια καὶ ἀνατολικὰ σύνορα τῆς ΕΣΣΔ, στὴν ἀκτὴ τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ στὴν Σιβηρία. Διοικητὴς τῶν πυραυλικῶν δυνάμεων τώρα εἶναι ὁ στρατάρχης Κρυλώφ.

Ἀεροπορία

Ἀποτελεῖται ἀπὸ 12.500 ἀεροπλάνα ἐπιχειρήσεων ἐντεταγμένα σὲ πέντε μεγάλες διοικήσεις:

1) Τὴν στρατηγικὴ δύναμι βομβαρδιστικῶν μεγάλης ἀκτῖνος.

2) Τὴν τακτικὴ ἢ μετωπικὴ δύναμι ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μαχητικὰ ἀεροπλάνα καὶ βομβαρδιστικὰ μικρᾶς ἀκτῖνος.

4) Τὴν σὲ χερσαῖα ἀεροδρόμια σταθμεύουσα ἀεροπορικὴ δύναμι τοῦ στόλου.

5) Τὴν δύναμι ἀεροπορικῶν μεταφορῶν.

Ἡ δύναμις στρατηγικῶν βομβαρδιστικῶν εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ παρ' ὅλο ποὺ τώρα οἱ ρυθμοὶ ἀναπτύξεώς της εἶναι οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς ἀμερικανικούς. Ἡ ΕΣΣΔ διαθέτει ὅμως μία πολὺ ἰσχυρὴ δύναμι βομβαρδιστικῶν μέσης ἀκτῖνος ποὺ εἶναι κατάλληλα γιὰ δρᾶσι στὸν εὐρασιατικὸ χῶρο καὶ στὶς θάλασσες του καθὼς καὶ μία ἀποτελεσματικὴ δύναμι ἐλαφρῶν βομβαρδιστικῶν.

Ἡ στρατηγικὴ δύναμις βομβαρδιστικῶν περιλαμβάνει: 70 ἀεροπλάνα τύπου TU 20 ἱκανὰ νὰ μεταφέρουν ἕνα μεγάλο πύραυλο. 120 ἀεριωθούμενα μεταφέροντα πύραυλο. 1.000 ἀεριωθούμενα μεσαῖα βομβαρδιστικὰ (TU 16). 400 ἀεροπλάνα τοῦ στόλου μὲ πυραύλους γιὰ ἐπίθεσι ἐναντίον πλοίων. Ἕνα ἀεροπλάνο νέ-

ού τύπου, ύπερηχητικό μεσαίο βομβαρδιστικό πού άρχισε νά παράγεται τελευταία γιά νά άντικαταστήση τά TU 16 καί είναι ίκανό νά μεταφέρη πύραυλο γιά καταστροφή στόχων έπί έδάφους. Ή δύναμις αύτή είναι συγκεντρωμένη σέ τρεΐς περιοχές: τήν δυτική Ρωσία, τήν κεντρική Ούκρανία καί τήν Ἄπω Ἀνατολή. Στήν άρκτική περιοχή ύπάρχουν βάσεις γιά έκπαίδευσι καί γιά στάθμευσι έφεδρειών.

Ή τακτική δύναμις άποτελεΐται άπό 3.000 τακτικά βομβαρδιστικά. Τά παλαιού τύπου (TU 28) άντικαθίστανται άπό νέα ύπερηχητικά άκτίνος 570 μιλλίων. Ύπάρχουν έπίσης πολλά Μίγκ 15 μαχητικά — βομβαρδιστικά.

Ή άντιαεροπορική δύναμις διαθέτει πολλούς άντιαεροπορικούς πυραύλους άκτίνος 18 μιλλίων πού ό άριθμός τους αύξάνει συνεχώς. Διαθέτει έπίσης ένα πολύ καλό σύστημα έγκαίρου έπισημάνσεως. Τά καταδιωκτικά άεροπλάνα άνέρχονται σε 8.000 περίπου. Ἀρκετά άπό αύτά είναι ύπερηχητικά άεριωθούμενα ίκανά νά μεταφέρουν κατευθυνόμενα βλήματα, δύο πυραύλους στά φτερά τους γιά τήν καταστροφή έχθρικών άεροπλάνων καί βόμβες. Τά περισσότερα είναι ύπερηχητικά φέροντα 4 πυραύλους γιά καταστροφή άεροπλάνων. Ύπάρχουν καί πολλά Μίγκ.

Συνολικά στίς πυραυλικές καί άεροπορικές δυνάμεις ύπηρετούν τώρα 500.000 άνδρες.

Χερσαΐες δυνάμεις

Ἀποτελούνται άπό 2.000.000 έως 2.300.00 άνδρες γιατί κατά τά τελευταία χρόνια μειώθηκε ό άριθμός των λόγῳ τοῦ συγχρονισμού τών όπλων καί τής έλλείψεως έργατικών χειρών. Οί μεραρχίες άνέρχονται σέ 150. Ἀπό αύτές 26 σταθμεύουν στήν άνατολική Εύρώπη, 75 στήν εύρωπαϊκή Ρωσία, 17 στήν Ἄπω Ἀνατολή καί 32 στήν κεντρική Ρωσία.

Ἀπό τίς 150 μεραρχίες οί 75 μπορούν νά άναλάβουν άμέσως δράσι χωρίς καμμιά ένίσχυσι καί οί 35 μέ μικρή ένίσχυσι. Καί οί 150 πάντως θά έχουν πλήρη δύναμι μόνο μετά άπό έπιστράτευσι.

Ἀπό τίς 150 μεραρχίες οί 50 είναι τεθωρακισμένες. Κάθε μιά τους άποτελεΐται άπό 9.000 άνδρες καί 430 μεσαία καί βαρειά άρματα. Οί άλλες 100 μεραρχίες είναι μηχανοκίνητες. Ή κάθε μιά τους έχει 11.000 άνδρες καί 195 μεσαία άρματα. Οί άεροκίνητες μεραρχίες είναι 9 μέ 70.000 άνδρες συνολικά.

Ἀπό τίς 26 μεραρχίες πού βρίσκονται στήν άν. Εύρώπη, οί 20 σταθμεύουν στήν άνατολική Γερμανία (10 τεθωρακισμένες καί 10 μηχανοκίνητες), 2 στήν Πολωνία (1 τεθωρακισμένη καί 1 μηχανοκίνητη) καί 4 στήν Ούγγαρία (2 τεθωρακισμένες καί 2 μηχανοκίνητες). Οί 26 αύτές μεραρχίες μπορούν σέ περίπτωσι έπιστρατεύσεως νά άνέλθουν σέ 70.

Στά τελευταία χρόνια αύξήθηκαν ή κινητικότης καί ή θερμοπυρηνική ίσχύς τών σοβιετικών μεραρχιών μέ άντίστοιχη μείωσι τού κλασσικού πυροβολικού, τό όποίο πάντως παραμένει ίσχυρότατο. Μονάδες τακτικών πυραυλικών όπλων ύπάρχουν τώρα όργανικά έντεταγμένες σέ όλες τίς σοβιετικές μονάδες συμπεριλαμβανομένων καί έκείνων πού σταθμεύουν στήν άνατ. Γερμανία. Τό βάρος τής έκπαιδεύσεως στρέφεται στήν προέλασι τάνκς καί πεζικού μέσα άπό μολυσμένες μέ ραδιενέργεια περιοχές μέ ταχύτητα 60 μιλλίων ήμερησίως. Ή έκπαίδευσις αύτή άπορρέει άπό τό σοβιετικό στρατιωτικό δόγμα πού προβλέπει έπιθετικό ρόλο γιά τίς χερσαΐες δυνάμεις στήν περίπτωσι πυρηνικού πολέμου. Οί σοβιετικοί δίνουν πάντως μικρότερη προσοχή άπό τούς άμερικανούς στά πολύ μικρής άκτίνος πυρηνικά όπλα γιά τακτικούς σκοπούς. Πάντως διαθέτουν πυραύλους άκτίνος 10 έως 300 μιλλίων. Ὁ σοβιετικός στρατός διαθέτει έπίσης ίκανότητα έπιθέσεως μέ χη-

μικὰ ὅπλα καὶ εἶναι καλὰ ἐκπαιδευμένος καὶ ἐξοπλισμένος γιὰ ἄμυνα ἐναντίον χημικῶν ὅπλων.

Στόλος

Τὸ σοβιετικὸ ναυτικό, μαζὶ μὲ τὴν ναυτικὴ ἀεροπορία ἀποτελεῖται ἀπὸ 500.000 ἄνδρες. Ὁ σοβιετικὸς στόλος μὲ συνολικὸ ἐκτόπισμα 1.600.000 τόννων εἶναι ὁ δεύτερος τοῦ κόσμου σὲ μέγεθος, μετὰ τὸν ἀμερικανικό.

Βασικὴ δύναμις τοῦ σοβιετικοῦ ναυτικοῦ εἶναι τὰ 420 ὑποβρύχια του. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ 300 εἶναι ὠκεανοπόρα καὶ τὰ 20 ἀτομοκίνητα (τὸ 1962 ἦσαν μόνον 10). Τὰ ὑποβρύχια εἶναι χωρισμένα σὲ 4 στόλους: 70 τακτικὰ ὑποβρύχια στὴν Βαλτική, 150 τοὐλάχιστον στὴν Ἀρκτική, 50 στὸν Εὔξεινο Πόντο καὶ 120 ἢ περισσότερα στὴν Ἄπω Ἀνατολή. Στοὺς στόλους τῆς Ἀρκτικῆς καὶ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς ἀνήκουν καὶ 30 πυραυλοφόρα ὑποβρύχια ἀλλὰ δὲν εἶναι γνωστὸ πόσα ἀπὸ «αὐτὰ μποροῦν νὰ ἐξαπολύσουν πυραύλους ὅταν βρίσκονται σὲ κατάδυσι.

Ὁ σοβιετικὸς στόλος ἐπιφανείας ἀποτελεῖται ἀπὸ 19 θωρηκτά, 100 καταδρομικά, 12 πυραυλοφόρα καταδρομικά, 400 ταχυκίνητα περιπολικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα πολλὰ φέρουν πυραύλους καὶ 2.000 ἄλλα πλοῖα. Ὅλα αὐτὰ τὰ σκάφη εἶναι περίπου ἰσομερῶς κατανεμημένα σὲ τέσσερις στόλους: τῆς Βαλτικῆς, τοῦ Εὐξείντου, τῆς Ἀρκτικῆς καὶ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

Ὁ σοβιετικὸς στόλος δὲν διαθέτει ἀεροπλανοφόρα ἔχει ὅμως ναυτικὴ ἀεροπορία, μὲ χερσαῖες βάσεις, ἀπὸ 750 ἀεροπλάνα. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ 500 εἶναι βομβαρδιστικὰ ἐξ ὧν τὰ 450 σταθμεύουν στὰ εὐρωπαϊκὰ παράλια τῆς ΕΣΣΔ. Εἶναι δύο τύπων: τὰ TU 16 ἀκτῖνος 3.500 μιλλίων καὶ τὰ τορπιλλοβόλα IL 28 ἀκτῖνος 1.500 ἕως 1.800 μιλλίων.

Τὸ σοβιετικὸ ναυτικὸ διαθέτει ἕνα πύραυλο ἀκτῖνος 100 μιλλίων ποὺ ἐξαπολύεται ἀπὸ ὑποβρύχιο ποὺ βρίσκεται στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Διαθέτει ἐπίσης ἕνα βαλλιστικὸ πύραυλο ἀκτῖνος 400 μιλλίων ποὺ ἐξαπολύεται πάλιν ἀπὸ πλοῖα ἐπιφανείας ἢ ὑποβρύχια ποὺ βρίσκονται στὴν ἐπιφάνεια. Τέλος οἱ ρῶσσοι ἰσχυρίζονται ὅτι διαθέτουν καὶ πυραύλους Πολάρις ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι μᾶλλον συζητήσιμο.

Παραστρατιωτικὲς δυνάμεις

Στὴν ΕΣΣΔ ὑπάρχει ἡ ὀργάνωσις D.O.S.A.A.F.(ἕνα εἶδος ΤΕΑ)(1) στὴν ὁποία θεωρητικῶς ὑπηρετοῦν πολλὰ ἑκατομμύρια ἄτομα. Ἀπὸ αὐτὰ γύρω στὸ 1.500.000 παίρνουν πραγματικὰ δραστήριο μέρος σὲ ἐκπαίδευσι καὶ ὑπηρεσία ἐνῶ ταυτόχρονα συνεχίζουν τὰ ἔργα τους σὰν πολῖτες.

Ὑπάρχουν ἐπίσης τὰ συνοριακὰ στρατεύματα («φρουροὶ τῶν συνόρων») ὅπου ὑπηρετοῦν 300.000 ἄνδρες.

●

(1) Ἴδε σχετικὸ ἄρθρο στὸ παρὸν τεῦχος.

ΤΑ ΤΕΑ ΣΤΗΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

(D.O.S.A.A.F.)

Ὑπὸ Ζ. ΠΕΡΖΑΝ

Κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία ἡ γενικὴ τάσις σὲ ὅλους τοὺς στρατοὺς εἶναι ἡ μείωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν ποὺ ὑπηρετοῦν ἄμεσα σ' αὐτούς. Αὐτὴ ἡ μείωσις προέρχεται ἀπὸ τὴν συνεχῆ αὔξησι τῆς ὑλικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἰσχύος πυρὸς τῶν συγχρόνων στρατῶν ἡ ὁποία καθιστᾶ ἐπικίνδυνη καὶ ἄχρηστη τὴν χρησιμοποίησι πυκνῶν μαζῶν ἀνδρῶν.

Ἡ μείωσις ὅμως αὐτὴ ἀφορᾶ τοὺς ἄνδρες ποὺ ὑπηρετοῦν στὶς μάχιμες μονάδες. Τὴν ἴδια ὥρα, αὐξάνει ὁλοένα καὶ περισσότερο ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴν ὕπαρξι δυνάμεων γιὰ τὴν ἄμυνα τοῦ ἐσωτερικοῦ μετώπου. Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ πολλὰ αἴτια: Σήμερα στὴν περίπτωσι ἑνὸς πολέμου οἱ πύραυλοι ποὺ θὰ ἐξαπολύη ὁ ἐχθρὸς θὰ φθάνουν μέσα στὴν καρδιὰ οἱασδήποτε χώρας. Θὰ χρειασθοῦν λοιπὸν δυνάμεις ἄμεσα διαθέσιμες γιὰ τὴν τήρησι τῆς τάξεως, τὴν παρεμπόδισι τοῦ πανικοῦ καὶ τὸν περιορισμὸ τῶν ζημιῶν ἀπὸ πυρκαϊὲς κλπ. Ἐξ ἄλλου εἶναι δυνατὸν νὰ ριχθοῦν ἐχθρικὲς δυνάμεις μὲ ἀλεξίπτωτα σὲ ὁποιαδήποτε ζώνη μιᾶς χώρας καὶ μάλιστα κατὰ προτίμησι στὶς λιγώτερο κατοικημένες περιοχὲς ὅπου οἱ δυνατότητες τοπικῆς ἀμύνης θὰ εἶναι περιωρισμένες. Ἐπίσης ἀεροναυτικὲς δυνάμεις καὶ ὑποβρύχια μποροῦν νὰ μεταφέρουν ἀεραγήματα ἢ ἀποβατικὰ σώματα σὲ διάφορες περιοχὲς τῆς χώρας καὶ μάλιστα στὶς πιὸ ἀφιλόξενες ἀκτές της. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ λόγοι, ἐπιβάλλουν σήμερα σὲ ὅλες τὶς χῶρες τὴν ὕπαρξι εἰδικῶν δυνάμεων γιὰ τὴν προστασία τῶν μετόπισθεν.

Μὲ ἄλλα λόγια, στὴν περίπτωσι ἑνὸς πολέμου, θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀναλογικὰ τόσοι ἄνδρες ὅσοι ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ ἄλλοτε ἀλλὰ μὲ διαφορετικὴ διάταξι. Ἡ μᾶζα τους δὲν θὰ βρίσκεται πλέον στὸ κυρίως μέτωπο, ἀλλὰ στὰ μετόπισθεν. Φυσικὰ ἡ ἐκπαίδευσις αὐτῶν τῶν δυνάμεων τοῦ ἐσωτερικοῦ μετώπου δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τόσο προωθημένη ὅσο τοῦ κυρίως στρατοῦ. Παρ' ὅλα αὐτὰ χρειάζονται μία ἐκπαίδευσι, μία πεῖρα καὶ μία ὀργάνωσι. Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ χῶρες προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν τέτοιες δυνάμεις, βοηθητικὲς τοῦ κυρίως στρατοῦ. Στὶς ΗΠΑ αὐτὸς ὁ δεύτερος στρατὸς λέγεται ἐθνοφρουρά, στὴν Γαλλία δημιουργεῖται τώρα μὲ τὸν τίτλο ORSEC

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς πρᾶγμα ἀλλὰ σὲ πολὺ μεγαλύτερη κλίμακα, μὲ περισσότερη μεθοδικότητα καὶ μὲ πιὸ ἄφθονα μέσα, γίνεται στὴν ΕΣΣΔ. Οἱ στρατιωτικοὶ ἡγέτες αὐτῆς τῆς χώρας χωρὶς νὰ παραμελοῦν τὸν κυρίως στρατό, πολὺ συχνὰ ἔδωσαν μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ ἔρριξαν τὸ κέντρο βάρους στὴν ὀργάνωσι τῆς ἐσωτερικῆς ἀμύνης τῆς χώρας. Καὶ πολλὲς φορὲς ἔφθασαν στὸ σημεῖο νὰ ἐνισχύσουν τὸν στρατὸ τῶν μετόπισθεν ἀκόμη καὶ σὲ βάρος τοῦ κυρίως στρατοῦ.

***

Ὁ ἐσωτερικὸς στρατὸς τῆς ΕΣΣΔ λέγεται DOSAAF ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων «Ἐθελοντικὴ Ἕνωσις Συνεργασίας μὲ τὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις». Ὁ ὀργανισμὸς αὐτὸς δημιουργήθηκε τὸ 1951. Προηγουμένως ὑπῆρχαν πολλὲς τέτοιες ὀργανώσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ κυριώτερες ἦσαν τρεῖς: Ἡ DOSARM (Ἕνωσις Συνεργασίας μὲ τὸν Στρατὸ) DOSAV (Ἀεροπορίας) καὶ ἡ DOSFLOT (Ναυτικό). Οἱ ὀργανώσεις αὐτὲς διαλύθηκαν καὶ συγχωνεύθηκαν στὴν Dosaaf ἡ ὁποία ἀνέλαβε καὶ τὴν ἀεράμυνα. Σύμφωνα μὲ τὶς ἐπίσημες ἀνακοινώσεις σκοπὸς τῆς Dosaa f εἶναι «ἡ προπαρασκευὴ τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ γιὰ τὴν ἄμυνα ἐναντίον τῶν μέσων μαζικῆς καταστροφῆς». Στὴν πραγματικότητα ὅμως οἱ ἁρμοδιότητές της εἶναι πολὺ εὐρύτερες.

Ἡ Dosaaf ὑπάγεται ἄμεσα στὸ Ὑπουργεῖο Ἀμύνης. Ὁ πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς της εἶναι στρατηγὸς καὶ ὁ ἀντιπρόεδρός της ἀντιστράτηγος. Φυσικὰ ὁ τίτλος «Ἐθελοντικὴ Ἕνωσις» εἶναι ἀπατηλὸς γιατὶ στὴν πραγματικότητα ἡ ὑπηρεσια στὴν Dosaaf εἶναι ὑποχρεωτική. Ἄλλωστε τὰ περισσότερα στελέχη της εἶναι μόνιμοι στρατιωτικοί. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ Dosaaf δὲν εἶναι ἡ μόνη παραστρατιωτικὴ ὀργάνωσις στὴν ΕΣΣΔ. Πλάϊ σ' αὐτὴν ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ὀργανώσεις μὲ στρατιωτικὸ ἢ μισοστρατιωτικὸ χαρακτῆρα.

Μία τέτοια ὀργάνωσις εἶναι ἡ Κομσομόλ, δηλαδὴ ἡ ὀργάνωσις τῆς κομμου-

νιστικῆς νεολαίας, στὴν ὁποία ἀνήκουν 20 ἑκατ. νέοι ἡλικίας 14-18 ἐτῶν 'Η Κομσομὸλ εἶναι κυρίως μία πολιτικὴ ὀργάνωσις, ἕνα εἶδος προπαιδεύσεως γιὰ τὸ κόμμα, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ τὸν προθάλαμο καὶ τὴν ἄμεση ἐφεδρεία. Ταυτόχρονα ὅμως ἔχει καὶ ἕνα στρατιωτικὸ χαρακτῆρα. Τὰ μέλη της ἐκπαιδεύονται στρατιωτικῶς καὶ συνεργάζονται μὲ τὴν Dosaaf στὸν στρατιωτικὸ τομέα καὶ ἰδίως στὴν πραγματοποίησι διαφόρων ἀσκήσεων γιὰ τὴν ἄμυνα τῶν παραμεθορίων περιοχῶν καὶ τῶν ἀκτῶν, τὴν ἀνακάλυψι καὶ ἐξουδετέρωσι ὑπόπτων στοιχείων, κατασκόπων καὶ πρακτόρων. Ἄλλωστε τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Κομσομὸλ ἐφ' ὅσον ἔχουν τὴν κατάλληλη ἡλικία ὑπηρετοῦν καὶ στὴν Dosaaf

Ὑπάρχουν ἐπίσης οἱ «δυνάμεις ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας», ἕνα εἶδος κομματικῆς ἀστυνομίας, οἱ ὁποῖες ὑπάγονται στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν. Στὶς δυνάμεις αὐτὲς ὑπηρετοῦν 400 χιλιάδες ἄνδρες. Ἀποστολή τους εἶναι ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως καὶ ἡ καταστολὴ ἐπαναστατικῶν ἐξεγέρσεων οἱ ὁποῖες θὰ ἐξεδηλώνοντο πιθανῶς σὲ περιοχὲς ὅπου ὑπάρχουν στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ἐκτοπισμένοι ἢ ἐθνικὲς μειονότητες. Ἐπίσης ἀποστολή τους εἶναι νὰ καταπνίγουν βιαίως τὶς ἀπεργίες καὶ ἰδίως ἐκεῖνες ποὺ θὰ ξεσποῦσαν στὶς περιοχὲς ὅπου δημιουργοῦνται νέα βιομηχανικὰ κέντρα μὲ καταναγκαστικὴ ἢ σχεδὸν καταναγκαστικὴ ἐργασία.

Ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ δυνάμεις τῶν μεθοριακῶν φρουρῶν» οἱ ὁποῖες ἐπίσης ὑπάγονται στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν. Οἱ δυνάμεις αὐτὲς εἶναι ἕνα εἶδος ἀμέσου ὀπισθοφυλακῆς γιὰ τὶς μάχιμες δυνάμεις καὶ ἐμπροσθοφυλακῆς γιὰ τὶς δυνάμεις τοῦ ἐσωτερικοῦ. Οἱ «μεθοριακοὶ φρουροὶ» δημιουργοῦν μία ζώνη ἀσφαλείας μεταξὺ μετώπου καὶ μετόπισθεν. Κύρια ἀποστολή τους εἶναι ἡ ἐξουδετέρωσις κάθε ἐχθρικῆς ἀποπείρας διεισδύσεως στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας.

Ἡ Dosaaf συνεργάζεται μὲ τὴν Κομσομόλ, τὶς «δυνάμεις ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας» καὶ τοὺς «μεθοριακοὺς φρουρούς». Κύριος σκοπός της εἶναι ἡ στρατιωτικὴ προπαρασκευὴ τῶν νέων ποὺ πρόκειται νὰ ὑπηρετήσουν στὸ στρατὸ καὶ ἡ διατήρησις σὲ ἑτοιμοπόλεμη κατάστασι τῶν ἐφέδρων ποὺ ἀπολύθηκαν ἀπὸ τὸν στρατό. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ὅμως οἱ ἁρμοδιότητές της διευρύνθηκαν. Ἐκπαιδεύει στρατιωτικῶς καὶ τοὺς ἄνδρες ποὺ δὲν καλοῦνται νὰ ὑπηρετήσουν στὸ στρατό. Τῆς ἔχει ἐπίσης ἀνατεθεῖ ἡ ἀράμυνα καθὼς καὶ ἡ ἄμυνα ἐναντίον τοῦ ἀτομικοῦ, χημικοῦ καὶ βακτηριολογικοῦ πολέμου σὲ ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τῆς χώρας.

***

Ἡ ὀργάνωσις τῆς Dosaaf ἀνταποκρίνεται πλήρως στὴν ὀργάνωσι τοῦ στρατεύματος. Ἐπὶ κεφαλῆς της εἶναι μία Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ μὲ πρόεδρο καὶ ἀντιπρόεδρο στρατηγοὺς τοὺς ὁποίους διορίζει τὸ Ὑπουργεῖο Ἀμύνης. Τοπικὲς ἐπιτροπὲς τῆς Dosaaf ὑπάρχουν σὲ κάθε μία ἀπὸ τὶς 15 στρατιωτικὲς περιφέρειες τῆς χώρας. Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπιτροπές, πρόεδρος εἶναι πάντοτε ἕνας στρατηγός. Στὶς τοπικὲς ἐπιτροπές κατωτέρου ἐπιπέδου πρόεδροι εἶναι πάντοτε ἀνώτεροι ἀξιωματικοί. Ὅλες οἱ μονάδες τῆς Dosaaf εἶναι στελεχωμένες ἀπὸ μονίμους καὶ ἐφέδρους ἀξιωματικοὺς καὶ ὑπαξιωματικούς. Ἀνάμεσά τους πολλοὶ προέρχονται ἀπὸ τὶς 200 χιλιάδες πρώην ἀξιωματικοὺς οἱ ὁποῖοι ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸν στρατὸ ἀπὸ τὸ 1959 καὶ μετά. Οἱ βιομηχανίες καὶ ἡ διοίκησις ὑποχρεώνονται ἀπὸ τὸν νόμο νὰ δίνουν στὴν Dosaaf ὅλο τὸ προσωπικὸ ποὺ εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τεχνικοὺς ἢ ἐκπαιδευτικοὺς λόγους.

Τὰ μέλη τῆς Dosaaf εἶναι μαθηταὶ τῶν γυμνασίων καὶ φοιτηταὶ ποὺ πρόκειται νὰ ὑπηρετήσουν στὸν στρατό, Κομσομόλοι, ἔφεδροι στρατιῶται, ἀθληταὶ καὶ προπονηταί, τεχνικοί, εἰδικοὶ γιὰ τὴν προστασία τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ κλπ. Γιὰ νὰ διατηρηθῆ ἡ ἐπίφασις τοῦ δῆθεν «ἐθελοντικοῦ» καὶ «δημοκρατικοῦ» χαρακτῆρα τῆς ὀργανώσεως γίνονται κάθε δύο χρόνια τὰ συνέδριά της. Τὸ τελευταῖο ἀπὸ αὐτά, τὸ 5ο, ἔγινε τὸν Μάϊο τοῦ 1962. Στὸ συνέδριο αὐτὸ ἀνεφέρθη ὅτι τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως εἶχαν αὐξηθῆ κατὰ 150% ἀπὸ τὸ προηγούμενο συνέδριο. Αὐτὸ προφανῶς ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ἐντάχθηκαν στὴν Dosaaf οἱ ἀξιωματικοὶ οἱ ὁποῖοι ἀπολύθηκαν ἀπὸ τὸν στρατὸ καθὼς καὶ στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ μείωσις τοῦ στρατοῦ ἐπέβαλε τὴν ἀντίστοιχη αὔξησι τῶν δυνάμεων τῆς Dosaaf

Ὅπως ἀναφέρθηκε στὸ συνέδριο, στὴν Dosaaf ὑπηρετοῦν σήμερα σὰν «ἐνεργὰ μέλη» 8 ἑκατ. ἄνδρες. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι στὴν ΕΣΣΔ ἡ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσις ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 12 ἐτῶν. Τὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς ἡλικίας ἐκπαιδεύονται στρατιωτικῶς δύο ὧρες τὴν ἑβδομάδα, οἱ ὁποῖες αὐξάνουν ὅσο μεγαλώνει ἡ ἡλικία τους. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐπίσης ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια κάθε κλάσις ἀριθμεῖ γύρω στὸ 1,4 ἑκατ. ἄνδρες ἀλλὰ ἀπὸ αὐτοὺς κα-

λοῦνται νὰ ἐκπληρώσουν τὴν στρατιωτική τους θητεία μόνον οἱ 900 χιλιάδες. Οἱ ὑπόλοιποι ἐντάσσονται στὴν Dosaaf

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ 8 ἑκατ. ἐνεργὰ μέλη της ἡ Dosaaf ὅπως ἀνεφέρθη στὸ συνέδριό της ἔχει καὶ ἄλλα 11 ἑκατ. ἄνδρες ποὺ χαρακτηρίζονται ὡς «ἀθληταί». Πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ὑπηρέτησαν στὸν στρατὸ διατηροῦν τὸ ἑτοιμοπόλεμό των συνεχίζοντας τὶς ἀσκήσεις καὶ τὴν ἐκπαίδευσί τους στὴν Dosaaf. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ Dosaaf ἔχει 8 ἑκατ. νέους ποὺ δὲν ἔχουν ὑπηρετήσει ἀκόμη στὸν στρατὸ καὶ οἱ ὁποῖοι ἐκπαιδεύονται στρατιωτικῶς ἀπὸ αὐτὴν καὶ 11 ἑκ. ἐφέδρους ποὺ συντηροῦν μέσα στὴν Dosaaf τὴν στρατιωτική τους κατάρτισι. Φυσικὰ μέσα σ' αὐτὰ τὰ 11 ἑκατ. ὑπάρχει καὶ ἕνα ποσοστὸ ἀνδρῶν ποὺ δὲν ὑπηρέτησαν καθόλου στὸν στρατό. Τὸ ποσοστὸ αὐτὸ ὁλοένα καὶ αὐξάνει γιατὶ ὅλο καὶ λιγώτεροι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καλοῦνται στὸ στρατό.

***

Οἱ δυνάμεις τῆς Dosaaf εἶναι κατανεμημένες σὲ δυνάμεις ξηρᾶς, θαλάσσης καὶ ἀέρος. Ὅπως γράφει τὸ περιοδικὸ «Βοϊένια Ζνάνια» (Στρατιωτικὴ Γνῶσις), ὄργανο τῆς Dosaaf τὰ μέλη της ἐκπαιδεύονται στὴν χρῆσι ἐλαφρῶν καὶ βαρέων ὅπλων, στὴν σκοποβολή, στὴν ὁδήγησι φορτηγῶν αὐτοκινήτων, τρακτέρ, αὐτοκινήτων καὶ μοτοσυκλεττῶν. Ἐπίσης διαμορφώνονται εἰδικοὶ γιὰ τοὺς ἀσυρμάτους καὶ τὰ τηλέφωνα, πιλότοι ἐλαφρῶν ἀεροπλάνων καὶ ἀνεμοπλάνων, μηχανικοὶ ἀεροπλάνων, ἀλεξιπτωτισταί, τοπογράφοι κλπ. Σύμφωνα μὲ τὸ περιοδικὸ 30 - 60% τῶν μελῶν τῆς Dosaaf (τὸ ποσοστὸ ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τὶς περιοχὲς) παρακολουθοῦν μαθήματα εἰδικεύσεως.

Ἡ Dosaaf ὀργανώνει πολλὲς ἐκδηλώσεις ὅπως βραδυές, ἡμέρες ἢ καὶ ἑβδομάδες ἀφιερωμένες σὲ διάφορα θέματα ἐθνικῆς ἀμύνης. Ὀργανώνει ἐπίσης ἐπισκέψεις τῶν μελῶν της σὲ στρατιωτικὰ ἱδρύματα καὶ σὲ ἐγκαταστάσεις τοῦ στρατοῦ. Ἐκδρομὲς σὲ πεδία μαχῶν. Τελετὲς ἀποχαιρετισμοῦ τῶν ἐπιστρατευομένων καὶ ὑποδοχῆς τῶν ἀπολυομένων ἀπὸ τὸ στράτευμα. Ὀργανώνει ἐπίσης ἀγῶνες σκοποβολῆς, ἀλεξιπτώτου καὶ πτήσεων, καθὼς καὶ «σπαρτακιάδες», δηλαδὴ στρατιωτικοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνες. Πραγματοποιεῖ ἀκόμη ἐπισκέψεις στὰ κυριώτερα βιομηχανικὰ καὶ πολιτιστικὰ κέντρα. Διατηρεῖ σώματα διασώσεως, μετέχει σὲ στρατιωτικὲς ἢ ἀστυνομικὲς ἐνέργειες καὶ συμμετέχει στὶς διάφορες παρελάσεις καὶ ἐκδηλώσεις τῶν Ἐνόπλων δυνάμεων.

Ἡ Dosaaf ἔχει τὸν δικό της ἐκδοτικὸ οἶκο καὶ τὰ τυπογραφεῖα της καὶ ἐκδίδει διάφορα στρατιωτικὰ περιοδικὰ καθὼς καὶ πολλὰ ἐγχειρίδια στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἔχει καὶ τὸ σῆμα της στὸ ὁποῖο ἀναγράφεται τὸ σύνθημα «Νὰ εἶσαι ἕτοιμος γιὰ τὴ δουλειὰ καὶ γιὰ τὴν ἄμυνα». Ἔργο τῆς Dosaaf εἶναι ἐπίσης ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ πληθυσμοῦ γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν διαφόρων κινδύνων. Ἡ Dosaaf ὀργανώνει μαθήματα γιὰ τὴν ἄμυνα ἐναντίον ἀεροπορικῶν ἐπιδρομῶν, ἀτομικῶν ἢ βακτηριολογικῶν ἐπιθέσεων κλπ. τὰ ὁποῖα παρακολουθεῖ ὅλος ὁ πληθυσμός. Ἡ Dosaaf διαθέτει μονάδες σὲ ὅλες τὶς περιοχὲς τῆς χώρας, στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες, στὰ σχολεῖα, πανεπιστήμια, κολχόζ, παντοῦ. Αὐτὲς χωρίζονται σὲ τρεῖς τύπους: εἰδικευμένες στρατιωτικὲς μονάδες, μονάδες ἐπιχειρήσεων καὶ μονάδες αὐτοαμύνης.

Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἡ Dosaaf φροντίζει γιὰ τὴν κατασκευὴ καταφυγίων καὶ γιὰ διανομὴ στὸν πληθυσμὸ προστατευτικῶν ἐνδυμάτων, ἀντιασφυξιογόνων προσωπίδων κλπ. Εἰδικὴ προσοχὴ δίνεται στὴν ἐκπαίδευσι τοῦ πληθυσμοῦ στὴν ἀντιμετώπισι μεμονωμένων ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων καὶ πυραυλικῶν ἐπιθέσεων.

Ἡ Dosaaf ἔχει καὶ τὸ καταστατικό της. Τὸ ἄρθρο 1 ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ἡ Dosaaf εἶναι μία ὀργάνωσις στρατιωτικῆς προπαρασκευῆς, μία μαζικὴ πατριωτικὴ ὀργάνωσις ποὺ γιὰ σκοπό της ἔχει νὰ συμβάλῃ στὴν ἐνίσχυσι τοῦ ἀμυντικοῦ δυναμικοῦ τοῦ Κράτους... Κύρια καθήκοντά της εἶναι: Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν μελῶν της... Ἡ διάδοσις τοῦ ἡρωϊκοῦ πνεύματος καὶ τῶν παραδόσεων τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ καὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων... Ἡ διάδοσις τῶν στρατιωτικῶν καὶ τεχνικοστρατιωτικῶν γνώσεων... Ἡ συμβολὴ στὴν προπαρασκευὴ τῆς νεολαίας γιὰ τὴν ὑπηρεσία της στὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις. Ἡ προετοιμασία τοῦ πληθυσμοῦ γιὰ ἐνεργὸ συμμετοχὴ στὴν ἀστικὴ ἄμυνα. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἡ ἐκπαίδευσις σὲ τεχνικὰ ἐπαγγέλματα. Ἡ ὀργάνωσις τῆς παρακτίου καὶ ποταμίου ἀμύνης. Τὰ καθήκοντα αὐτὰ ἐκπληρώνονται μὲ διάφορα μέσα: Διοχέτευσις συνθημάτων στὸν πληθυσμό. Προπαγάνδα στὰ δημόσια ἱδρύματα. Διαλέξεις. Ἐπαφὲς μὲ τὸν στρατό. Ἔκδοσις ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Γύρισμα κινηματογραφικῶν ταινιῶν. Συνεργασία μὲ τὴν Κομσομόλ. Ἡ Dossaf ἐξοικειώνει τὴν νεολαία μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὶς συνήθειες τῶν σοβιετικῶν στρατιωτικῶν, μὲ τὸ στρατιωτικὸ ὑλικὸ καὶ μὲ τὰ

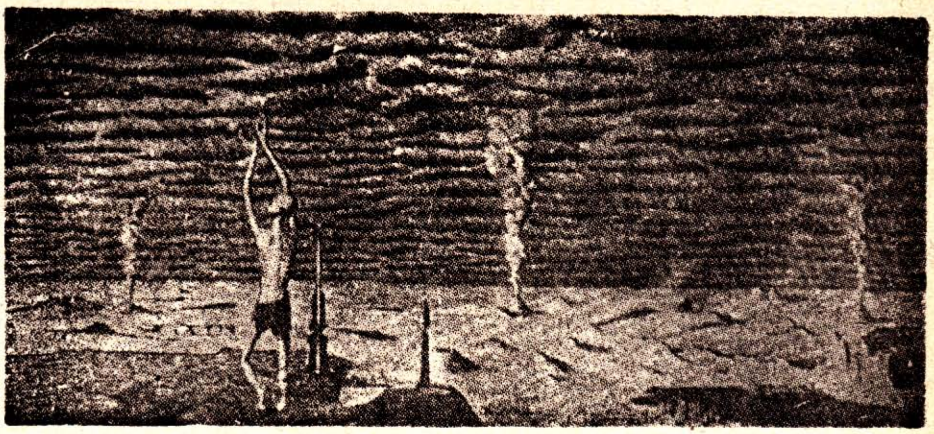
ὅπλα, μέσον διαγωνισμῶν, παραστρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ διαφόρων δοκιμασιῶν τῆς νεολαίας. Ἐνημερώνει τὸν πληθυσμὸ γιὰ τοὺς τρόπους ἀμύνης ἐναντίον τῶν συγρόνων μέσων μαζικῆς καταστροφῆς. Δημιουργεῖ λέσχες, σχολές, στάδια, πεδία σκοποβολῆς, στρατόπεδα, ἔμπεδα, ἀεροδρόμια, χώρους πτώσεως δι' ἀλεξιπτώτου, γήπεδα, εἰδικὲς πίστες κλπ».

Στὸ ἄρθρο 2 τοῦ καταστατικοῦ ἀναφέρεται ὅτι μέλος τῆς ὀργανώσεως μπορεῖ νὰ εἶναι κάθε πολίτης τῆς ΕΣΣΔ ποὺ ἔχει συμπληρώσει τὰ 14 χρόνια. Ὁρίζεται ἐπίσης ὅτι «εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιβληθοῦν στρατιωτικὲς ποινὲς εἰς τὰ μέλη τὰ ὁποῖα ὑποπίπτουν εἰς σφᾶλμα.

Τὸ ἄρθρο 6 ὁρίζει ὅτι ἡ Dosaaf δημιουργεῖ τὶς ὀργανώσεις της στοὺς τόπους ἐργασίας: ἐργοστάσια, κολχόζ, ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα, δημόσιες ὑπηρεσίες κλπ. Ἐπίσης στὶς πολυκατοικίες.

Τὸ ἄρθρο 9 ἀναφέρεται στοὺς πόρους τῆς ὀργανώσεως καὶ ὁρίζει τὰ ἑξῆς: «Οἱ πόροι ἐξασφαλίζονται ἀπὸ τὰ δικαιώματα ἐγγραφῆς καὶ ἀπὸ τὶς συνδρομὲς ποὺ καταβάλλουν τὰ μέλη, ἀπὸ τὰ ἔσοδα τῶν ἐκδόσεων, ἀπὸ τὶς προσφορὲς ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς, ἐργαστηρίων, ἐμπορικῶν ὀργανισμῶν, συνδικάτων, ἀθλητικῶν καὶ ἄλλων ὀργανώσεων ποὺ ἐνισχύουν τὸ ἔργο τῆς Dosaaf.... Οἱ τοπικὲς ἐπιτροπὲς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διενεργοῦν ἐράνους... Δύνανται νὰ κινητοποιοῦν τὸν πληθυσμὸ γιὰ τὴν κατασκευὴ διαφόρων ἐγκαταστάσεων... Τὰ μέλη τῆς Dosaaf καταβάλλουν μία ἐτησία συνδρομὴ 30 καπικίων ἡ ὁποία σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις μειώνεται σὲ 10 καπίκια. Τὰ δικαιώματα ἐγγραφῆς ὁρίζονται σὲ 10 καπίκια».

Τὸ ἄρθρο 10 ἀναφέρει ὅτι ἡ ὀργάνωσις διαθέτει τὸν τύπο της, τὴν σημαία της, τὸ ἔμβλημά της καὶ τὸ σῆμα της.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΣΤΙΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὑπὸ ΜΠ. ΡΟΓΚΑΛ καὶ ΓΡ. ΓΙΟΥΡΕΦ

Ὁ σοβιετικὸς τύπος ἀσχολεῖται τελευταῖα πολὺ μὲ τὸ θέμα τῆς οἰκογενείας, τοῦ γάμου, τῶν συζυγικῶν σχέσεων, τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν καὶ τῶν σχέσεων μεταξὺ σχολείου καὶ σπιτιοῦ.

Ἀκόμη καὶ ἕνα τόσο ἀποκλειστικὰ πολιτικὸ ὄργανο ὅπως τὸ «Κομμουνὶστ βορουζένουκβ» («ὁ Κομμουνιστὴς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων») στὸ τεῦχος του ἀριθ. 17 (Σεπτέμβριος τοῦ 1963) δημοσίευσε ἕνα ἄρθρο ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὶς πολυάριθμες περιπτώσεις διαλυμμένων οἰκογενειῶν μέσα στὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ καλεῖ τοὺς πολιτικοὺς καθοδηγητάς, τοὺς στρατιωτικοὺς διοικητὰς καὶ τὶς ὀργανώσεις τοῦ κόμματος καὶ τῆς Κομσομόλ, μέσα στὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις νὰ προσέξουν αὐτὴν τὴν κατάστασι ἐγκαταλείποντας τὴν ἀδιαφορία τους ἀπέναντι στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν ἀξιωματικῶν καθὼς καὶ ἀπέναντι στὶς συζυγικὲς σχέσεις καὶ στὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ ὅλων ἐκείνων ποὺ ὑπηρετοῦν στὸ στρατό.

Ἕνα ἄλλο περιοδικό, τὸ «Μαλαντόϋ Κομμουνὶστ» (ἀριθ. 8, 1963), ὄργανο τῆς νεολαίας, ἀναφέρει ὅτι πολλὰ νεαρὰ ζευγάρια δὲν ζοῦν ἁρμονικά, ὅτι πολλοὶ σύζυγοι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὶς γυναῖκες των καὶ ὅτι πολλοὶ νέοι ἀπεχθάνονται

τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ τὴν ὁποία θεωροῦν σὰν σκλαβιὰ καὶ μιλοῦν περὶ ἐλευθερίας καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἐλλείψεως εὐθυνῶν.

Ἕνα ἄλλο ὄργανο τῆς νεολαίας, ἡ «Κομσμόλσκαγια Πράβντα» (7 Ἰουλίου 1963) κατακρίνει τὴν συνήθεια ποὺ διαδίδεται ἀνάμεσα στοὺς νέους νὰ παντρεύωνται ἀμέσως χωρὶς νὰ γνωρισθοῦν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀποτυχία αὐτῶν τῶν βιαστικῶν γάμων: «Σήμερα γνωρίστηκε μὲ τὴν κοπέλλα, γράφει ἡ ἐφημερίδα, καὶ τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα τὴν παντρεύεται. Δὲν ἔχει ὅμως τὴν παραμικρὴ ἰδέα τί εἴδους ἄνθρωπο παντρεύεται... Λίγο ἀργότερα οἱ χαρακτῆρες των ἀποδεικνύονται ἀσυμβίβαστοι, τὸ νεαρὸ ζευγάρι ἀρχίζει τοὺς καυγάδες καὶ σὲ λίγο ἑτοιμάζει ὁ καθένας χωριστὰ τὶς βαλίτσες του».

Ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» καὶ ἡ «Λιτερατούρναγια Γκαζέτα» ἔκαναν κατὰ τὸ 1963 ἀπὸ μία μεγάλη δημοσιογραφικὴ ἔρευνα γιὰ νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴ στὴν «ἀνεύθυνη στάσι» ἑνὸς μεγάλου τμήματος σοβιετικῆς νεολαίας ἀπέναντι στὰ θέματα τοῦ ἔρωτα καὶ τοῦ γάμου, τῆς σεξουαλικῆς διαφθορᾶς καὶ στὴν ἀνησυχητικὴ αὔξησι τῶν σεξουαλικῶν ἐγκλημάτων.

Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι αὐτῆς τῆς καταστάσεως τὸ περιοδικὸ «Μαλαντόϊ Κομμουνίστ» (ἀριθ. 7, 1963) προτείνει νὰ εἰσαχθῆ στὰ σοβιετικὰ σχολεῖα ἡ σεξουαλικὴ ἀγωγὴ γιὰ νὰ καταπολεμηθῆ ἡ διαδεδομένη μεταξὺ τῶν νέων θεωρία ὅτι «στὴν νευρωτικὴ καὶ παράφρονη ἐποχή μας ὁ ἔρωτας πρέπει νὰ εἶναι σύντομος καὶ ἀδέσμευτος γιατὶ τὰ συναισθήματα κινοῦνται γοργὰ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν κοσμικῶν πτήσεων καὶ δὲν παραμένουν σταθερὰ γιὰ πολὺ καιρό».

***

Ὁ σοβιετικὸς τύπος ἀσχολεῖται ἐπίσης ὁλοένα καὶ περισσότερο μὲ τὸ πρόβλημα τῆς πορνείας. Ἡ «Σοβιέτσκαγια Λάτβια» (9 Ἰουνίου 1963) περιγράφοντας τὴν ζωὴ ἑνὸς «βασιλέως τοῦ ὑποκόσμου» στὴν πόλι Ρίγα, πρωτεύουσα τῆς Λεττονίας, γράφει: «Ὅταν συναντήσει κάποιον ἀργόσχολο ἢ ξένο νὰ περιφέρεται στοὺς δρόμους, τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ προτείνει: «Μορῶ νὰ σὲ συστήσω σὲ μία ὑπέροχη ξανθή. Θὰ περάσης μία θαυμάσια νύχτα μαζί της. Θὰ μοῦ δώσης τρία ρούβλια γιὰ νὰ στὸ κανονίσω». Δυστυχῶς, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ συμφωνοῦν καὶ ὁ «βασιλεὺς» τοὺς φέρνει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὶς φίλες του ποὺ ἑδρεύουν στὴν συνοικία τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ καὶ ἀλλοῦ. Αὐτὲς εἶναι πανευτυχεῖς ἂν πᾶνε σὲ ἕνα ἑστιατόριο μὲ ἔξοδα ἄλλου. Τὸ ἴδιο τοὺς κάνει ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄλλος... Ἀνάμεσά τους εἶναι κορίτσια διαφόρων εἰδῶν. Γενικὰ ὅμως εἶναι ἄνεργες, διεφθαρμένες καὶ μπεκροῦδες. Ἰδοὺ μερικὲς ἀπὸ αὐτές: Ἡ Εὔα Ντουντοὺμ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ δουλειά. Προσπαθεῖ νὰ τὰ φτιάξη μὲ ὁποιονδήποτε τῆς τύχει. Ἰδιαίτερα ὅμως τῆς ἀρέσουν οἱ ξένοι ναυτικοὶ καὶ οἱ τουρίστες. «Στὶς ἡμέρες μας, οἱ πνευματικὲς ἐπαφὲς μὲ τὶς ξένες χῶρες εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσες», λέγει κυνικά... Ἡ Εὔα εἶναι μία τυπικὴ περίπτωσις. Περίπου ἴδιες μ' αὐτὴν εἶναι ἡ Ρίτα Βοϊτσίκ, ἡ Ἀντωνίνα Μιτροτσένκο, ἡ Βέλτα Βέζιζ, ἡ Μάγια Γκουντοῦλε καὶ ἡ Ζιγκρίτα Σπρόγκις. Ὅλες τους δὲν θέλουν νὰ δουλέψουν καὶ προτιμοῦν νὰ πίνουν καὶ νὰ ὀργιάζουν».

Ἡ «Ἰσβέστια» (26 Μαΐου 1963) ἀναφέρει, τὴν περίπτωσι μιᾶς νέας κοπέλλας τῆς Μόσχας ὀνόματι Λιάχοβα ποὺ σπούδασε μουσικὸς καὶ ἐπὶ πλέον ἀποφοίτησε ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ σχολὴ ἑνὸς παιδαγωγικοῦ ἰνστιτούτου καὶ ἡ ὁποία «προσφέρει ὑπηρεσίες σὲ πολλοὺς ξένους ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἡλικία τους καὶ γιὰ τὸ παρουσιαστικό τους. Τὸ μόνο ποὺ τὴν ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ἠχηρὴ λέξις «ξένος». Τὸ περιοδικὸ «Νέβα» (ἀριθ. 5, 1963) γράφει γιὰ «μπογατισμένες γυναῖκες» οἱ ὁποῖες «κυριολεκτικὰ ἐξορμοῦν ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν ποὺ πίνουν στὰ διάφορα μπὰρ καὶ προκαλοῦν οἰκογενειακὰ δράματα». Τὸ περιοδικὸ «Γιοῦνοστ» τοῦ Αὐγούστου 1963, ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν συμβατικῶν γάμων καὶ τῶν γάμων συμφέροντος ποὺ ὁ ἀριθμός τους διαρκῶς αὐξάνει καὶ οἱ ὁποῖοι διαλύονται μόλις ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς συμβαλλομένους ἀνεβῆ στὴν κοινωνικὴ ἱεραρχία χάρις στὴν θέση του ἢ τῆς συζύγου του. Καὶ ἡ «Λιτερατούρναγια Γκαζέτα» (30 Σεπτεμβρίου 1961) γράφει: «Ἀκόμη καὶ σήμερα συναντοῦμε φοβεροὺς ἀναχρονισμούς. Βλέπουμε ἐσχατόγηρους σχεδὸν 100 χρονῶν μὲ λεφτὰ νὰ ἔχουν στὸ πλευρό τους σὰν γυναίκα τους μιὰ νεαρὴ κοπέλλα».

***

Κατακρίνοντας τοὺς ὑπερβολικὰ βιαστικοὺς καὶ ἐπιπόλαιους γάμους ἀνάμεσα στοὺς νέους ποὺ ἐργάζονται στὴν οἰκοδόμησι νέων πόλεων ἢ σὲ διάφορα μεγάλα ἔργα, τὸ περιοδικὸ «Μαλαντόϊ Κομμουνίστ» (ἀριθ. 3, 1963) γράφει ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς παντρεύονται μόνο καὶ μόνο γιατὶ στὰ παντρεμμέ-

να ζευγάρια δίνεται διαμέρισμα. Ἡ «Λιτερατούρναγια Γκαζέτα» (19 Σεπτεμβρίου 1963) ἀναφέρει τὴν περίπτωσι μιᾶς νοσοκόμας ἡ ὁποία παντρεύτηκε μόνο καὶ μόνο γιατὶ εἶχε βαρεθῆ νὰ ζῆ σὲ κοινοὺς κοιτῶνες μὲ συναδέλφους της καὶ ἤθελε νὰ ἀποκτήση διαμέρισμα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τέτοιους κοινωνικοὺς παράγοντες ὅπως εἶναι ἡ ὀξεία κρίσις τῆς στέγης ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα αἴτια γιὰ τὸ χαμηλὸ ἐπίπεδο τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Ἕνα αἴτιο εἶναι ὁ ἀμείλικτος πόλεμος ποὺ διεξάγει ἀπὸ δεκαετίες τὸ καθεστὼς ἐναντίον τῆς θρησκείας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς. Στὴν νεολαία ὑπάρχει μία μεγάλη σύγχυσις ἐπάνω στὰ θέματα τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς οἰκογένειας ποὺ προεκλήθη ἀπὸ τὶς ἀντιφατικὲς διακηρύξεις τοῦ κόμματος καὶ τῶν θεωρητικῶν του σχετικὰ μὲ τὸ μέλλον τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας στὴν κομμουνιστικὴ κοινωνία. Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἡ ὀρθόδοξη ἀντίληψις τοῦ μαρξισμοῦ ὅπως τὴν ἀνέπτυξαν ὁ Μὰρξ καὶ ὁ Ἔγκελς καὶ ὅπως τὴν παραδέχθηκαν καὶ θέλησαν νὰ τὴν ἐφαρμόσουν στὴν Ρωσία ὁ Λένιν καὶ ὁ Στάλιν, εἶναι ὅτι ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖ «προσωρινὸ κοινωνικὸ φαινόμενο ποὺ συνδέεται μὲ τὸ σύστημα τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας καὶ θὰ ἐξαλειφθῆ μαζὶ μὲ τὴν κατάργησι τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς ἀνδρικῆς κυριαρχίας». Ἡ «Λιτερατούρναγια Γκαζέτα» (17 Μαΐου 1963) γράφει ὅτι οἱ νέοι συζητοῦν πολὺ αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις καὶ θέτουν τὸ ἐρώτημα ἂν θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὑπάρχουν ἀκόμη γιὰ πολὺ καιρὸ στὴν ΕΣΣΔ ὁ γάμος καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ ἂν τὰ παιδιὰ θὰ παραμείνουν στοὺς γονεῖς ἢ θὰ τὰ παίρνη τὸ Κράτος ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησί τους.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ Ἔγκελς ἔγραψε ὅτι «ἡ φροντίδα γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνατροφή τους θὰ γίνη ὑπόθεσις τοῦ Κράτους... Θὰ καταργηθῆ ἡ κυριαρχία τοῦ ἀνδρός, θὰ διευκολυνθῆ ἡ διάλυσις τοῦ γάμου καὶ στὸ τέλος θὰ ἐξαφανισθῆ ἐντελῶς ἡ οἰκογένεια». Βέβαια τὸ σοβιετικὸ καθεστὼς δὲν μπόρεσε νὰ ἐφαρμόση αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις γιατὶ οἱ σχετικὲς ἀπόπειρές του πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἔκλυσι τῶν ἠθῶν, τὴν διαφθορά, τὴν αὔξησι τῆς νεανικῆς ἐγκληματικότητος, τῆς παιδικῆς ἀλητείας, τῆς πορνείας κλπ. Ἔτσι τὸ Κράτος, ἀνησυχώντας ἀπὸ αὐτὲς τὶς δυσάρεστες κοινωνικὲς ἐπιπτώσεις ἀναγκάστηκε γρήγορα νὰ ἀρχίση τὶς ὑποχωρήσεις, νὰ ἀνεχθῆ τὴν οἰκογένεια καὶ στὸ τέλος νὰ προσπαθῆ μάλιστα νὰ τὴν ἐνισχύση! Οἱ θεωρητικοὶ ὅμως τοῦ κόμματος δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὶς ἀρχικὲς θέσεις τῆς κομμουνιστικῆς κοσμοθεωρίας ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ἔτσι ὁ ἐξέχων θεωρητικὸς ἀκαδημαϊκὸς Σ. Στρουμίλιν περιέγραψε τὴν μελλοντικὴ σοβιετικὴ κοινωνία ὡς ἑξῆς: «Κάθε σοβιετικὸς πολίτης μόλις γεννιέται θὰ παραλαμβάνεται ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ θὰ τοποθετεῖται ἀμέσως μετὰ τὸ μαιευτήριο στὸ βρεφοκομεῖο, ὕστερα στὸ νηπιαγωγεῖο καὶ μετὰ στὸν παιδικὸ κῆπο ὅπου θὰ παραμένη 24 ὧρες τὸ 24ωρο ἕως ὅτου πάει οἰκότροφος στὸ σχολεῖο... Ἡ πρώην οἰκογένεια θὰ περιορισθῆ στὸ παντρεμμένο ζευγάρι ποὺ θὰ παραμένη ἑνωμένο ὄχι ἀπὸ τὸν νόμο ἀλλὰ ἐφόσον θὰ ἰσχύη ἡ μεταξύ των ἀγάπη. Καὶ ὅταν αὐτὲς οἱ περιωρισμένες οἰκογένειες κατανοήσουν ὅτι εἶναι ἀντιοικονομικο νὰ ξοδεύουν κόπο καὶ χρῆμα γιὰ νὰ διατηροῦν ἕνα ἀνεξάρτητο νοικοκυριὸ μόνο γιὰ δύο ἄτομα, τότε ἡ οἰκογένεια σὰν οἰκονομικὴ μονάδα θὰ συγχωνευθῆ μὲ ἄλλες οἰκογένειες καὶ θὰ μεταμορφωθῆ σὲ ἕνα πλατὺ συλλογικὸ νοικοκυριὸ τὸ ὁποῖο μὲ τὴν σειρά του θὰ διαλυθῆ μέσα στὴν μελλοντικὴ κοινωνικὴ κομμοῦνα». («Νόβι Μὶρ» ἀριθ. 7, 1960).

Γιὰ νὰ ἀρχίση μάλιστα αὐτὴ ἡ μεταμόρφωσις, ὁ Στρουμίλιν πρότεινε νὰ δημιουργηθοῦν στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν Ἄνγκαρα ἢ Γενεσέϊ στὴ Σιβηρία «ἀνώτερες συνθῆκες γιὰ συλλογικὴ ἐργασία καὶ διαβίωσι μὲ τὴν οἰκοδόμησι προτύπων πόλεων καὶ τὴν δημιουργία κοινοβιακῶν οἴκων». Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες προπαγάνδας καὶ σὰν φυλλάδιο γιὰ νὰ μπορέση τὸ κόμμα νὰ κρίνη τὶς ἀντιδράσεις τοῦ πληθυσμοῦ στὶς ἰδέες τοῦ Στρουμίλιν. Ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξε ἄμεση. Τὸ περιοδικὸ «Νόβι Μὶρ» κατακλύσθηκε ἀπὸ ἐπιστολὲς ποὺ σχεδὸν στὸ σύνολό τους καταδίκαζαν ἔντονα τὶς ἀπόψεις τοῦ Στρουμίλιν οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν εἶναι ἄλλες ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς ἀπόψεις τῶν δημιουργῶν τοῦ μαρξισμοῦ. Τὸ περιοδικὸ ἀναγκάστηκε τότε νὰ δημοσιεύση μία ἀπάντησι τοῦ καθηγητοῦ Β. Κολμπανόφσκυ ὁ ὁποῖος κατηγόρησε τὸν Στρουμίλιν γιὰ τὴν πρόθεσί του «νὰ ἀποσπάση ὁλοκληρωτικὰ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των» καὶ ὑποστήριξε ὅτι αὐτὴ ἡ οἰκογένεινα χωρὶς παιδιά, θὰ ἦταν μία γελοιογραφία τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὸ Κράτος, τόνισε ὁ Κολμπανόφσκυ, πρέπει νὰ ἔχη τὴν φροντίδα τῶν παιδιῶν ὅταν οἱ γονεῖς των ἐργάζονται χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὰ χωρίζη ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ αὐτούς. Τὸ νέο πρόγραμμα τοῦ ΚΚΣΕ ποὺ ἐνεκρίθη ἀπὸ τὸ 22ο συνέδριο τοῦ κόμματος τὸ 1961 προβλέπει ὅτι τὸ 1980 κάθε σοβιετικὴ

οἰκογένεια θὰ μπορῆ νὰ ἀναθέτη τὰ παιδιά της ἐντελῶς δωρεὰν σὲ διάφορα κρατικὰ ἱδρύματα, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον ἡ ἴδια ἡ οἰκογένεια τὸ ἐπιθυμεῖ.

***

Χωρὶς νὰ ἐγκαταλείπη τὸν τελικὸ σκοπὸ τῆς ὁριστικῆς καταστροφῆς τῆς οἰκογενείας τὸ σοβιετικὸ καθεστὼς ἀναγκάζεται ἀπὸ τὰ πράγματα νὰ κάνη συμβιβασμούς, νὰ ἀνέχεται τὴν οἰκογένεια καὶ μάλιστα σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις νὰ προσπαθῆ νὰ ἐξαλείψη τὶς βλαβερὲς συνέπειες τοῦ πολέμου ποὺ εἶχε ἐξαπολύσει ἄλλοτε ἐναντίον της. Ἄλλοτε τὸ κόμμα, στὰ πρῶτα χρόνια τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας, κήρυσσε τὸν ἐλεύθερο ἔρωτα καὶ χαρακτήριζε τὴν οἰκογένεια σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀστικὰ ὑπολείμματα. Οἱ ἰδέες αὐτὲς ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερα νὰ ἔχουν τοὺς συνηγόρους των καὶ νὰ ἐπηρεάζουν ἕνα τμῆμα τῆς νεολαίας. Ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» (7 Ἰουλίου 1963) δημοσίευσε τὴν ἐπιστολὴ ἑνὸς φοιτητὴ ἀπὸ τὸ Μίνσκ ὁ ὁποῖος ἔγραφε: «Στὸν κομμουνισμὸ δὲν θὰ ὑπάρχη οἰκογένεια. Θὰ ἐξαφανισθῆ ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ λέξις. Ὅροι ὅπως «σύζυγος», «γυναίκα», «παντρεμμένο ζευγάρι» κλπ. θὰ ἐξαφανισθοῦν ἐπίσης... Καὶ δὲν θὰ ὑπάρχουν ληξιαρχεῖα... Θὰ ὑπάρχουν μόνον ἐλεύθερες ἑνώσεις ἐλευθέρων καρδιῶν».

Ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» διαπίστωσε πάντως ὅτι στὴν συντριπτική τους πλειοψηφία οἱ ἐπιστολογράφοι της «ἀκόμη κι' ὅταν πρόκειται γιὰ νέους οἱ ὁποῖοι περιγράφουν τὴν ἀποτυχία τους στὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ τὰ συναισθηματικά τους δράματα, διαμαρτύρονται κατὰ τρόπο κατηγορηματικὸ ἐναντίον τῶν ἀπόψεων ὅτι στὸν κομμουνισμὸ δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια. Ἡ οἰκογένεια πρέπει νὰ ὑπάρχη καὶ θὰ ὑπάρχη. Τὸ καθῆκον τώρα εἶναι νὰ φροντίσωμε ὥστε νὰ ὑπάρχουν ὁλοένα καὶ λιγώτεροι ἀτυχεῖς γάμοι. Ὅλοι συμφωνοῦν ἐπάνω σ' αὐτό. Τὸ ἐρώτημα ὅμως εἶναι πῶς θὰ τὸ πετύχωμε;» Συνεχίζοντας ἡ ἐφημερίδα ὑπογραμμίζει τὴν ἀποτυχία τῶν θεωρητικῶν τοῦ κόμματος στὸ νὰ δώσουν μιὰ ἱκανοποιητικὴ συγκεκριμένη ἀπάντησι γιὰ τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας. «Γι' αὐτὸ οἱ συζητήσεις τῶν νέων γιὰ τὴν οἰκογένεια ἀποπροσανατολίζονται καὶ ἀκούγονται ἀπόψεις ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχουν σύζυγοι ἀλλὰ μόνον ἐρασταί».

***

Τὸ κόμμα βρίσκεται σήμερα μπροστὰ σὲ ἕνα δίλημμα. Πραγματικά, ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ κομμουνισμὸς ὑποστηρίζει τὴν ἄποψι ὅτι τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ἀνατρέφωνται ἀπὸ τὸ Κράτος ὥστε νὰ εἶναι ἀπαλλαγμένα ἀπὸ τὶς «ἀρνητικὲς ἐπιδράσεις» τῶν γονέων τους ὅπως εἶναι ἡ τάσις πρὸς τὴν ἀτομικὴ ἰδιοκτησία καὶ ἡ θρησκεία. Ἐπίσης, τὸ κόμμα ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν γονέων ποὺ συγκεντρώνουν πλοῦτο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν στὰ παιδιά τους μία προνομιακὴ θέσι στὴν κοινωνία μεγαλώνοντας ἔτσι στὶς ταξικὲς διαφορὲς ἀνάμεσα στὸν πληθυσμό. Διαπιστώνει ἐπίσης, τὸ κόμμα, ὅτι ἡ θρησκεία χρωστᾶ ἕνα σημαντικὸ μέρος τῆς ἐπιρροῆς της στὶς οἰκογενειακὲς ἐπιδράσεις. Ταυτόχρονα ὅμως, ἡ παρακμὴ τῆς οἰκογένειας σὰν κοινωνικοῦ θεσμοῦ καὶ ἡ κατάργησις τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐλέγχου ἐπάνω στὰ παιδιὰ ἔχει πολλὲς φορὲς κοινωνικῶς ἐπιζήμια ἀποτελέσματα. Αὐξάνει ἡ νεανικὴ ἐγκληματικότης καὶ μεγαλώνει ἡ ἠθικὴ διαφθορά, πράγματα τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν ὠφελοῦν οὔτε τὸ καθεστὼς οὔτε τὸ κόμμα. Ὁ χουλιγκανισμός, ὁ ἀλκοολισμός, ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης καὶ ἡ χαλάρωσις τῶν ἠθῶν ποὺ σὲ μεγάλο βαθμὸ ὀφείλονται στὴν ἔλλειψι οἰκογενειακοῦ ἐλέγχου ἀποτελοῦν σοβαρώτατα προβλήματα γιὰ τὸ σοβιετικὸ καθεστώς. Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνη; Νὰ διαλύση τὴν οἰκογένεια ἢ νὰ τὴν ἐνισχύση;

Ὅπως εἶναι γνωστὸ σχεδὸν ὅλες οἱ γυναῖκες στὴν ΕΣΣΔ εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ ἐργάζωνται (ἡ ἀπογραφὴ τοῦ 1961 ἀναφέρει ὅτι τὸ 48% τοῦ συνόλου τῶν ἐργαζομένων εἶναι γυναῖκες). Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ μὴ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ παιδιά τους. Οἱ παιδικοὶ σταθμοὶ ὅμως δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ τὶς ἀνάγκες καὶ ἔτσι ἑκατομμύρια παιδιὰ ποὺ οἱ μητέρες τους ἐργάζονται μένουν οὐσιαστικὰ χωρὶς φροντίδα. Ἡ ἐφημερὶς «Σεμιὰ Ἴ Σκόλα» («Οἰκογένεια καὶ Σχολεῖο») γράφει ὅτι δὲν εἶναι καθόλου εὔκολο καὶ θὰ χρειασθοῦν πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ σὲ κάθε παιδὶ καὶ μία θέσις στὸν παιδικὸ σταθμό. (ἀριθ. 6, 1963).

Ἔτσι ἀκόμη καὶ ὁ κομματικὸς τύπος παραδέχεται ὅτι ἡ συνεχὴς αὔξησις τῆς νεανικῆς ἐγκληματικότητος στὴν ΕΣΣΔ ὀφείλεται στὴν μείωσι τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐλέγχου. Αὐτὴν τὴν ὁμολογία ἔκαναν τὰ περιοδικὰ «Μαλαντόϊ Κομμουνίστ», «Σμενά», «Σεμιὰ Ἴ Σκόλα» κ.λ.π. ποὺ περιέγραψαν πολυάριθμες περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες παιδιὰ εὐπόρων γονέων ὀργανώνουν ληστεῖες, χαρτοπαίζουν, ἐγκαταλείπουν τὰ σπίτια τους καὶ ζοῦν μὲ ἀλ-

λους ἀλῆτες σὲ τρῶγλες. Ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» (11 Ἰουλίου 1963) γράφει ὅτι γιὰ μιὰ διετία κάποια Βαρίνοβα στέγαζε στὸ σπίτι της παιδιὰ 14 - 15 ἐτῶν, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ποὺ ἔπαιζαν χαρτιά, μεθοῦσαν καὶ ὀργιάζαν. Ἡ ἴδια ἐφημερίδα περιγράφει περιπτώσεις σαδισμοῦ μεταξὺ τῶν παιδιῶν ἀναφέροντας τὴν περίπτωσι ἑνὸς ἀνηλίκου ποὺ σκότωσε τὴν φίλη του «γιὰ γοῦστο» καὶ ἑνὸς ἀγοριοῦ 14 ἐτῶν ποὺ σκότωσε ἕνα κοριτσάκι 6 ἐτῶν, τὴν Σάσα Μπουλντέν, «μὲ ψύχραιμο, προμελετημένο καὶ ἀσυνήθιστα σκληρό τρόπο» («Σεμιὰ ἴ Σκόλα» ἀριθ. 8, 1963). Ἀπαντῶντας σὲ ἕνα γράμμα πρὸς τὸ περιοδικὸ «Σεμιὰ ἴ Σκόλα» ποὺ τὸ ἔγραψε μία δασκάλα τῆς Οὐκρανίας γιὰ νὰ ἀναφέρη ἐπικίνδυνες ἐνδείξεις σαδισμοῦ τῶν μαθητῶν της πολλοὶ ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ διετύπωσαν τὴν ἄποψι ὅτι ἡ πρόωρη στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσις τῶν παιδιῶν (ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν στὴν ΕΣΣΔ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 12 ἐτῶν) καὶ ἡ διδασκαλία στὰ παιδιὰ τοῦ μίσους ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κομμουνισμοῦ ἔχουν σὰν ἀποτέλεσμα πολλὲς φορὲς νὰ σπρώχνουν τὰ παιδιὰ στὸ ἔγκλημα καὶ στὸν σαδισμό. (στὸ ἴδιο, ἀριθ. 8, 1963).

***

Ὁ σοβιετικὸς τύπος ἀναγράφει ἐπίσης πολλὲς περιπτώσεις πολυγαμίας καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὸ πρόβλημα τῶν παιδιῶν ποὺ ἔχουν ἀνύπαντρες μητέρες. Πολὺ συχνὲς ἔχουν γίνει οἱ δίκες γιὰ διατροφὴ ἀπὸ χωρισμένους συζύγους.

Ὅπως γράφει ἡ «Λιτερατούρναγια Γκαζέτα» (24 Φεβρουαρίου 1962) κάθε χρόνο ὑποβάλλονται στὴν ΕΣΣΔ κάπου 500 χιλιάδες ἀγωγὲς διατροφῆς. Ἡ «Ἰσβέστια» ἀναφέρει περιπτώσεις ἀνδρῶν ποὺ παντρεύτηκαν τέσσερις φορὲς ἐγκαταλείποντας κάθε φορὰ τὴν προηγούμενη οἰκογένειά τους καὶ ὑπογραμμίζει ὡρισμένες περιπτώσεις πατέρων οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν νὰ ἐξαφανισθοῦν παρὰ νὰ πληρώσουν διατροφή. Ὡρισμένοι ἀπὸ αὐτοὺς ἔφθασαν στὸ σημεῖο νὰ ὀργανώσουν ψεύτικες κηδεῖες τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ νὰ ἐμφανισθοῦν ὡς δῆθεν «ἀπωλεσθέντες σὲ τραγικὸ δυστύχημα». Ἡ «Ἰσβέστια» τῆς 4ης Ἰανουαρίου 1962 ἀναφέρει τρεῖς τέτοιες περιπτώσεις καὶ προσθέτει ὅτι παρόμοια τεχνάσματα δὲν εἶναι σπάνια στὴν ΕΣΣΔ.

***

Ἡ συστηματικὴ ἀπασχόλησις τοῦ σοβιετικοῦ τύπου μὲ τὰ ἠθικὰ μειονεκτήματα τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας καὶ εἰδικώτερα τῆς νέας γενεᾶς σὲ συνδυασμὸ καὶ μὲ τὴν ἀντιφατικὴ ἑρμηνεία τοῦ θέματος τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ μέλλοντός της στὸν κομμουνισμό, δείχνει ὅτι ἀντίθετα πρὸς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς ἐπίσημης προπαγάνδας γιὰ τὴν δῆθεν ἐπικείμενη ἐμφάνισι ἑνὸς ἠθικῶς ἀνωτέρου εἴδους ἀνθρώπου, τοῦ «ἀνθρώπου τοῦ κομμουνισμοῦ», ἡ σοβιετικὴ κοινωνία δυσκολεύεται ἀκόμη καὶ νὰ διατηρήση τὸ κοινωνικῶς κανονικὸ ἠθικὸ ἐπίπεδο καὶ ἀντιμετωπίζει ἄμεσα καὶ ὀξύτατα προβλήματα.

Ο ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΩΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΟΠΛΟ

Ὑπὸ Γρ. ΓΙΟΥΡΕΦ

Κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία οἱ σοβιετικοὶ ἀθληταὶ ἀπέσπασαν σοβαρὲς ἐπιτυχίες στὸν διεθνῆ στῖβο. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται στὴν μεγάλη σημασία ποὺ δίνει τὸ σοβιετικὸ καθεστὼς στὸν ἀθλητισμό, ὄχι πρὸς χάριν τοῦ ἰδίου τοῦ ἀθλητισμοῦ, ἀλλὰ γιατὶ τὸν χρησιμοποιεῖ σὰν ἕνα πολιτικὸ ὅπλο. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ὁ ἀθλητὴς στὴν ΕΣΣΔ ἔχει τέτοια προνόμια ποὺ τὸν διαχωρίζουν ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο πληθυσμὸ καὶ τὸν μετατρέπουν σὲ ἐπαγγελματία ὑπρέτη τοῦ καθεστῶτος. Τὸ καθεστὼς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἀθλητισμοῦ γιὰ τρεῖς πολιτικοὺς λόγους: Ὁ πρῶτος εἶναι γιὰ νὰ προκαλῆ μὲ τὶς νίκες τῶν σοβιετικῶν ἀθλητῶν εὐμενεῖς γιὰ τὸ σοβιετικὸ καθεστὼς

ἐντυπώσεις στὸ ἐξωτερικό. Ὁ δεύτερος γιὰ νὰ παρασύρη τὴν νεολαία πρὸς τὸν ἐλεγχόμενο ἀπὸ τὸ Κράτος ἀθλητισμὸ καὶ νὰ διοχετεύη τὴν ζωτηκότητά της πρὸς τὰ ἐκεῖ ὥστε νὰ μὴν τὴν ἀφήνη νὰ προσανατολίζεται πρὸς ἄλλα ἐνδιαφέροντα ποὺ πιθανῶς θὰ ἦσαν ἐπικίνδυνα γιὰ τὸ καθεστώς. Καὶ ὁ τρίτος τέλος λόγος, εἶναι θορυβώντας μὲ τὶς νίκες τῶν ἀθλητῶν του νὰ ἀποσπᾶ τὴν προσοχὴ τῶν πολιτῶν ἀπὸ τὰ προβλήματα, τὶς ἐλλείψεις καὶ δυσκολίες τῆς καθημερινῆς τους ζωῆς.

Γι' αὐτό, τὸ καθεστώς, μόλις διακρίνει κάποιο ἀθλητικὸ ταλέντο, φροντίζει νὰ τοῦ ἐξασφαλίση ὅλες τὶς δυνατότητες μιᾶς πραγματικὰ ἀπεριορίστου ἀναπτύξεως. Ὁ νεαρὸς μέλλων ἀθλητὴς ἔχει τὴν ἄδεια νὰ ἀπουσιάζη δύο καὶ τρεῖς ἡμέρες τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἐργασία του γιὰ ἀθλητικὴ προπόνησι, καθὼς καὶ ὁλόκληρες ἑβδομάδες κατὰ τὴν περίοδο διαφόρων προπονήσεων καὶ ἀγώνων. Φυσικὰ γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπουσίες του ἐξακολουθεῖ νὰ πληρώνεται κανονικά. Ἐπὶ πλέον ὁ ἀθλητὴς τρώγει σὲ εἰδικὰ ἑστιατόρια τῶν ἀθλητικῶν λεσχῶν ὅπου διατρέφεται κατὰ τρόπο ἐντελῶς ἀπρόσιτο γιὰ τὸν ὑπόλοιπο πληθυσμό. Ἀκόμη ἔχει ταξίδια διαφήμισι, χρηματικὰ βραβεῖα καὶ πολλὰ ἄλλα πλεονεκτήματα. Ὅταν ἀποδείξει ὅτι πράγματι εἶναι ἀξιόλογος ἀθλητής, τότε πιὰ τοποθετεῖται σὰν ἀργόμισθος στὸν στρατό, στὴν ἀστυνομία, σὲ κάποια τράπεζα σὲ ἕνα ὑπουργεῖο ἢ σὲ ἄλλη δημόσια ὑπηρεσία καὶ ἀσχολεῖται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο μὲ τὸν ἀθλητισμὸ ἐμφανιζόμενος στὴν ὑπηρεσία του μόνο γιὰ νὰ εἰσπράξη τὸν μισθό του. Παράλληλα ἀρχίζουν τὰ ταξίδια στὸ ἐξωτερικὸ (πράγμα ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ὄνειρο κάθε κατοίκου τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου) τὰ ὁποῖα συνδυάζονται καὶ μὲ ἕνα ἐπικερδὲς μικρολαθρεμπόριο διαφόρων εἰδῶν. Ἔτσι στὴν πραγματικότητα ὁ σοβιετικὸς ἀθλητισμὸς ἐνῶ ἐμφανίζεται σὰν ἐρασιτεχνικὸς εἶναι καθαρῶς ἐπαγγελματικός.

Ἡ «Ἰσβέστια» τῆς 9ης Σεπτεμβρίου 1962 δημοσίευσε μία ἐπιστολὴ ποὺ δείχνει ὅτι ὁ ὑπόλοιπος πληθυσμὸς δυσφορεῖ καὶ ἀγανακτεῖ γι' αὐτὴν τὴν κατάστασι: «Ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες ἐπιχειρήσεις ἔτσι καὶ ἡ δική μας, γράφει ὁ ἐπιστολογράφος, ἔχει τὴν ἀθλητική της ὁμάδα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 16 ἄτομα. Στὰ λογιστικά μας βιβλία αὐτοὶ οἱ 16 ποδοσφαιρισταὶ φέρονται σὰν ἐργαζόμενοι «ἀνωτάτης εἰδικεύσεως» ἐνῶ στὴν πραγματικότητα τὸ μόνο ποὺ κάνουν εἶναι νὰ κλωτσοῦν τὴν μπάλλα! Στὶς 5 Ἀπριλίου ἀπαλλάχθηκαν πάσης ἐργασίας μέχρι νεωτέρας διαταγῆς καὶ τώρα ἔχουμε Σεπτέμβριο χωρὶς νὰ τοὺς ξαναδοῦμε. Φυσικὰ ἐξακολουθοῦν νὰ πληρώνονται. Ὁ πρόεδρος τοῦ ἀθλητικοῦ μας τμήματος διαλέγει ἀθλητικὰ ταλέντα καὶ τὰ διορίζει στὶς πιὸ ἀκριβοπληρωμένες ἐργασίες μὲ βάσι μόνο τὰ ἀθλητικά τους προσόντα. Ὅλα αὐτὰ τὰ παράσιτα ζοῦν εἰς βάρος τῆς ἐπιχειρήσεως».

Ἡ ἴδια κατάστασις ἰσχύει καὶ στὰ κολχόζ. Τὸ περιοδικὸ «Κροκοντίλ» (ἀριθ. 14, 1962) γράφει γιὰ τὸ κολχὸζ Καλίνιν τοῦ Κρασνοντὰρ τὰ ἑξῆς: «Ἡ διεύθυνσις τοῦ κολχόζ ἔκτισε ὅλες τὶς δυνατὲς ἀθλητικὲς ἐγκαταστάσεις ἀλλὰ ξέχασε νὰ ἱδρύση ἕνα παιδικὸ σταθμὸ γιὰ νὰ ἀφήνουν οἱ ἐργαζόμενες μητέρες κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας τὰ παιδιά τους. Ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ γιὰ τὴν μπάλλα ὥστε παραμέλησε ἐντελῶς τὸ καλαμπόκι καὶ τὰ ζαχαρότευτλα. Τί μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ καλαμπόκι; Καλαμπόκι μπορεῖ νὰ ἔχη ὁ καθένας ἐνῶ πρέπει νὰ ἀποκτήσουμε ποδοσφαιριστὰς ποὺ νὰ μὴ τοὺς ἔχει κανείς.» Τὸ κολχόζ αὐτὸ πάσχει ἀπὸ ἔλλειψι ἐργατικῶν χειρῶν καὶ ὅμως 18 ἄτομα ἀσχολοῦνται μόνο μὲ τὰ σπὸρ καὶ φυσικὰ λαμβάνουν πλήρη ἀμοιβή. (Στὸ ἴδιο περιοδικὸ ἀρ. 22 τοῦ 1962).

Στὶς 9 Ὀκτωβρίου 1962 ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» γράφει ὅτι πολλοὶ μαθηταὶ τῶν σχολείων μέσης παιδείας ἀποσπῶνται ἀπὸ τὰ σχολεῖα τους, διορίζονται ἀργόμισθοι σὲ διάφορες ἐργασίες καὶ ἀσχολοῦνται μόνο μὲ τὸν ἀθλητισμὸ μαθαίνοντας ἔτσι ἀπὸ νωρὶς

νὰ ζοῦν σὰν παράσιτα. Ἀναφέρει μάλιστα τὴν περίπτωσι γυμνασιοπαίδων ποὺ διορίζονται τυπικῶς σὲ διάφορες ἐργασίες ἀπὸ τὶς ἀθλητικὲς λέσχες καὶ ἐπὶ πλέον πληρώνονται ἰδιαίτερα γιὰ κάθε συμμετοχὴ σὲ ἀγῶνες.

Φυσικὰ ὅλα αὐτὰ ἰσχύουν πολὺ περισσότερο γιὰ τοὺς διεθνοῦς κλάσεως ἀθλητὰς οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν κυριολεκτικὰ ἕνα ἰδιαίτερο προνομιοῦχο στρῶμα. Ἡ «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1959 κατακρίνοντας γιὰ παράνομες πράξεις καὶ γιὰ κατάχρησι τῆς κρατικῆς ἐμπιστοσύνης τὸν γυμναστὴ Δ. Λεονκὶν ἔγραφε: «Κάθε προικισμένο ἄτομο τὸ περιβάλλουμε μὲ τὴν μέριμνά μας καὶ τοῦ ἐξασφαλίζουμὲ ὅλες τὶς ἀναγκαῖες γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του προϋποθέσεις. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν Λεονκίν. Τὸν σπουδάσαμε σὲ ἀθλητικὴ σχολή, τοῦ δώσαμε διαμέρισμα σὲ μιὰ νέα πολυκατοικία στὸ κέντρο τῆς πόλεως καὶ ἡ μοναδική του δουλειὰ ἦταν νὰ προπονεῖται τὸ πρωῒ καὶ νὰ ξεκουράζεται τὸ ἀπόγευμα. Μὲ ἔξοδα τοῦ Κράτους ὁλόκληρη ἡ οἰκογένειά του μεταφέρθηκε στὴν Ὀδησσὸ ὅπου ἐπροπονεῖτο ἡ ὁμάδα του καὶ τὸ Κράτος ἀνέλαβε τὴν συντήρησι ὅλων τῶν δικῶν του».

Ἡ ἐφημερίδα τὰ γράφει αὐτὰ γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀχαριστία τοῦ Λεονκίν, ταυτόχρονα ὅμως ἀποκαλύπτει ἄθελά της τί γίνεται μὲ τοὺς σοβιετικοὺς ἀθλητάς. Περιπτώσεις σὰν τοῦ Λεονκὶν εἶναι πολὺ συχνὲς γιατὶ οἱ σοβιετικοὶ ἀθληταὶ συνηθίζουν νὰ ζοῦν σὰν προνομιοῦχα παράσιτα καὶ ἔχουν ὁλοένα καὶ μεγαλύτερες ἀπαιτήσεις.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ἐπίσης ὅτι στὴν ΕΣΣΔ οἱ ἀθληταὶ ποὺ ἀποσποῦν νίκες σὲ διεθνεῖς ἀγῶνες τιμῶνται μὲ κρατικὰ παράσημα πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει σὲ καμμία ἄλλη χώρα τοῦ κόσμου. Καὶ ἔτσι ἔχουμε τὸ περίεργο φαινόμενο ἕνας 20ετὴς νεαρὸς ἢ μιὰ 18χρονη κοπέλλα νὰ παίρνουν τὸ παράσημο τοῦ Λένιν ἢ τῆς Κόκκινης Σημαίας τὴν στιγμὴ ποὺ ἀνώτερα κομματικὰ στελέχη πρέπει νὰ προσπαθοῦν ἐπὶ δεκαετίες γιὰ νὰ τὰ ἀποκτήσουν. Μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τῆς Μελβούρνης, 27 σοβιετικοὶ ἀθληταὶ τιμήθηκαν μὲ τὸ παράσημο Λένιν. Μετὰ τοῦ Ὀλυμπιακοὺς τῆς Ρώμης, 317 σοβιετικοὶ ἀθληταὶ πῆραν διάφορα παράσημα: 10 παράσημα τοῦ Λένιν, 32 τῆς Κόκκινης Σημαίας, 107 ταινίες τῆς τιμῆς, 63 μετάλλια γεναιότητος στὴν ἐργασία καὶ 105 μετάλλια γιὰ ἐξέχουσα ἐργασία.

Ἕνας βασικὸς σκοπὸς αὐτῆς τῆς ὑπεραναπτύξεως τοῦ ἀθλητισμοῦ εἶναι νὰ ἀποσπᾶται ἡ προσοχὴ τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὰ μειονεκτήματα τοῦ σοβιετικοῦ τρόπου ζωῆς.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ φυσικὴ ἀγωγὴ στὴν ΕΣΣΔ εἶναι ἕνα μέρος τῆς κομμουνιστικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς νέας γενεᾶς. Τὸ 1931 τὸ ἔργο αὐτὸ ἀνετέθη στὴν παρακομματικὴ καὶ παραστρατιωτικὴ ὀργάνωσι «ἕτοιμοι γιὰ τὴ δουλειὰ καὶ γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τῆς ΕΣΣΔ». Τὸ ἔργο αὐτὸ τώρα τὸ ἔχει ἀναλάβει ἡ ὀργάνωσις τῆς DOSAAF. Ἀπὸ τὸ 1939 τὸ ἔργο τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς ἔχει χωριστεῖ σὲ δύο τμήματα: Τὸ γενικὸ καὶ τὸ εἰδικό. Τὸ γενικὸ εἶναι ὑποχρεωτικὸ γιὰ ὅλους τοὺς νέους καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὶς βασικὲς ἀσκήσεις γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ σώματος. Τὸ δεύτερο τμῆμα περιλαμβάνει πολὺ πιὸ πολύπλοκες ἀσκήσεις καὶ εἶναι ἐθελοντικό. Ὅσοι γίνονται δεκτοὶ σ' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχουν τέσσερες βασικὲς ψυχοσωματικὲς ἰδιότητες. Ταχύτητα, εὐκινησία, ἀντοχὴ καὶ δύναμι. Ἀνάλογα μὲ τὸν βαθμὸ ποὺ διαθέτει κανεὶς αὐτὲς τὶς ἰδιότητες ἐντάσσεται σὲ μία ἀπὸ τὶς πολλὲς κατηγορίες τοῦ προγράμματος καὶ σὲ μία ἀπὸ τὶς ἀθλητικὲς λέσχες ποὺ λειτουργοῦν σὲ ὅλα τὰ ἐργοστάσια, τὰ κολχόζ, τὶς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα.

Σκοπὸς τοῦ προγράμματος αὐτοῦ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα εἶναι καὶ ἡ προετοιμασία τῆς νέας γενεᾶς γιὰ τὴν στρατιωτική της θητεία.

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ "ΣΟΒΙΕΤΟΛΟΓΙΑΣ„

«Ἡ Ἑλλὰς βρίσκεται στὴν γραμμὴ πυρὸς τοῦ ἀγώνα, ἀνάμεσα στὴν ἐλευρία καὶ στὸν κομμουνισμό».

Τζὼν Φ. Κέννεντυ

Κατὰ τὴν τελευταία εἰκοσαετία, ἡ ἀντιμετώπισις τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς μὲ τὶς διάφορες ἐναλλασσόμενες μορφές της, κατέστη τὸ μόνιμο ὑπ' ἀριθμὸν 1 πρόβλημα τοῦ τόπου μας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι μία ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια ποὺ καμμία, ὁσοδήποτε ὡραία καὶ καθησυχαστική, αὐταπάτη δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ μεταβάλη. Ἡ Ἑλλὰς βρίσκεται στὶς παρυφὲς τῆς κομμουνιστικῆς αὐτοκρατορίας, εἶναι ἕνας λεπτότατος κυματοθραύστης ποὺ συγκρατεῖ τὸν παφλάζοντα ὠκεανὸ τοῦ ἐπιθετικοῦ κομμουνιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Ὅσο «προοδευτικός», «συγχρονισμένος», «ἀνθρωπιστὴς» καὶ ἂν εἶναι ὁ καθένας μας, δὲν μπορεῖ νὰ παύση νὰ ζῇ κάτω ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητη πίεσι αὐτοῦ τοῦ ἐπεκτατικοῦ ὠκεανοῦ. Ὅποιος ἀπορρίπτει «ἀφ' ὑψηλοῦ» αὐτὴν τὴν δυσάρεστη ἀλήθεια, μοιάζει μὲ ἄνθρωπο ποὺ χορεύει ἀμέριμνος σ' ἕνα ὑπονομευμένο ἔδαφος ἢ ποὺ στήνει ἀτάραχος, θαυμαστὸς ἐν τῇ ἀγνοίᾳ του, τὸ τηλεσκόπιό του στὴν κορυφὴ ἑνὸς ἡφαιστείου γιὰ νὰ λύση ἀπὸ κεῖ τὶς ὑψηλὲς ἀστρονομικές του ἀνησυχίες.

Ἡ Ἑλλὰς ὅμως, δὲν ἔχει δυστυχῶς πλήρη ἐπίγνωσι αὐτῆς τῆς πραγματικότητος. Καὶ δὲν ἀνέπτυξε οὔτε σωστὰ οὔτε ὁλοκληρωτικὰ τὸν ἀμυντικὸ μηχανισμό της γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς ἀπειλῆς (καὶ δὲν ἐννοοῦμε τὴν στρατιωτική της ἄμυνα). Δὲν ξέρει κἂν καλὰ—καλὰ οὔτε τὸν ἴδιο τὸν ἐχθρό της: τὴν φύσι του, τὶς ἐπιδιώξεις του, τὴν στρατηγικὴ καὶ τὴν τακτική του, τὶς μεθόδους δράσεώς του, τοὺς τρόπους τῆς ὑγιοῦς καταπολεμήσεώς του. Ἡ ἔλλειψις εἶναι φοβερή. Τὸ κενὸ ἀπαράδεκτο.

Αὐτὴν τὴν ἔλλειψι καὶ αὐτὸ τὸ κενὸ ἦρθε πρὶν τέσσερα περίπου χρόνια νὰ καλύψη ἐν μέρει τὸ περιοδικό μας, ἡ «Σοβιετολογία». Ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1960 ἐκδίδεται κάθε μῆνα προσφέροντας στοὺς μορφωμένους ἕλληνες, στοὺς διαμορφωτὰς τῆς κοινῆς γνώμης, σὲ ὅλους τοὺς ὁπωσδήποτε ὑπεύθυνους γιὰ τὶς τύχες μας, τὴν δυνατότητα νὰ ἀποκτήσουν ἂν τὸ θέλουν, τὶς ἀναγκαῖες γνώσεις γιὰ τὸν ἀντίπαλο καὶ νὰ ἔχουν τὴν ἀπαραίτητη συστηματικὴ ἐνημέρωσι.

Εἶναι λοιπὸν εὐνόητο τὸ μῖσος ποὺ τρέφει ὁ κομμουνισμὸς γιὰ τὴν «Σοβιετολογία», τὸ μοναδικὸ ὄργανο μελέτης τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ διαθέτει ἡ χώρα μας. Ὡς τώρα ὅμως ἀπέφυγε προσεκτικὰ νὰ ἔρθη σὲ ἀνοικτὴ σύγκρουσι μαζί μας. Γιατὶ τί μποροῦσε νὰ κάνη; Δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀμφισβητήση οὔτε ἕνα στοιχεῖο, οὔτε ἕνα ἀριθμό, οὔτε ἕνα ὄνομα, οὔτε μία περίπτωσι ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ πολύτιμου ὑλι-

κοῦ πού πρόσφεραν ὡς τώρα τὰ 50 τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας στοὺς διαμορφωτὰς τῆς κοινῆς μας γνώμης. Γιατὶ ἡ «Σοβιετολογία» δὲν εἶναι ὄργανο κραυγαλέου καὶ ἀνερμάτιστου ἀντικομμουνισμοῦ, δὲν εἶναι ἀντιδραστικὸ ἢ ἔστω συντηρητικὸ ἔντυπο. Δὲν πάσχει ἀπὸ «ὑστερία». Δὲν ὑπηρετεῖ κόμματα, παρατάξεις, πρόσωπα. Εἶναι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἕνα ὄργανο διαφωτισμοῦ, ἕνα ὄργανο ἐπιστημονικῆς μελέτης τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ τὸν ἀνατέμνει ψύχραιμα, μὲ στοιχεῖα καὶ ντοκουμέντα, μὲ γνῶσι καὶ μὲ εὐπρέπεια. Ἔτσι οἱ κομμουνισταὶ προτιμοῦν ἐμμέσους τρόπους ψιθυριστικῆς δυσφημήσεως τοῦ περιοδικοῦ μας ποὺ ἡ «Αὐγὴ» καὶ ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ ἔφθασαν κάποτε στὸ σημεῖο νὰ συνιστοῦν ἔντεχνα στοὺς φοιτητὰς νὰ μὴ τὸ διαβάζουν — ἀποδεικνύοντας ἀκριβῶς πόση σημασία ἔχει νὰ τὸ διαβάζῃ ὁ ἕλληνας φοιτητής.

Νὰ ὅμως τώρα ποὺ δυστυχῶς, ὁ ἴδιος ὁ «ἀστικὸς» κόσμος, αὐτὸς ὁ ἀγαπημένος δημοκρατικὸς κόσμος ποὺ πάσχει ἀπὸ ἀπίθανη μανία αὐτοκαταστροφῆς, πρόσφερε στοὺς κομμουνιστὰς τὴν ἀνέλπιστη εὐκαιρία. Μέσα στὴν θλιβερὴ ὀξύτητα ποὺ χωρίζει τὰ ἐθνικόφρονα πολιτικά μας κόμματα καὶ μὲ τὴν γνωστὴ ἐπιπολαιότητα τῶν ὀργάνων τους, βρέθηκαν δημοκρατικὲς δυστυχῶς ἐφημερίδες ποὺ ἀπερίσκεπτα πρόσφεραν καὶ τὸ ἀκομμάτιστο περιοδικό μας μὲ τὸν ὕψιστο προορισμό του θῦμα στὸν βωμὸ τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας, βορὰ στὴν κάθε λογῆς σκανδαλοθηρία, στόχο στὸν κάθε εἴδους κιτρινισμό. Αὐτὸ ἔγινε δύο ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐκλογές, στὶς 14 Φεβρουαρίου, ὅταν τὸ «Βῆμα» καὶ τὰ «Νέα» σὲ δημοσιεύματά τους περὶ μυστικῶν κονδυλίων περιέλαβαν καὶ τὴν «Σοβιετολογία». Φυσικὰ τὴν ἑπομένη ἡ «Αὐγὴ» ἀναδημοσίευσε θριαμβευτικὰ (καὶ μὲ ἀκριβέστερα στοιχεῖα) τὴν εἴδησι. Καὶ ἡ ἐπίθεσι ἄρχισε!

Στὶς 29 Φεβρουαρίου, ἡ «Αὐγὴ» μὲ λιβελλογραφικὸ σχόλιό της «ἀπαίτησε» ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι νὰ ἀπομακρύνῃ καὶ μάλιστα... ἀμέσως, τὸν ἐκδότη τῆς «Σοβιετολογίας» ἀπὸ κάθε κρατικὴ ὑπηρεσία γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἔτσι ὁ... «ἐκδημοκρατισμός»! (κατὰ τὶς κομμουνιστικὲς βεβαίως ἀντιλήψεις περὶ δημοκρατίας).

Στὶς 3 Μαρτίου ἐμφανίσθηκε καὶ τὸ βαρὺ πυροβολικό, ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ (ποὺ ἑδρεύει σὲ ξένη χώρα καὶ λειτουργεῖ μὲ μὴ ἑλληνικὰ μυστικὰ κονδύλια). Σὲ σχόλιό του ἐναντίον τῆς «Σοβιετολογίας» κατέκρινε τὸ «Βῆμα» γιατὶ δὲν ἔθεσε ζήτημα διακοπῆς τῆς ἐκδόσεώς μας καὶ γιατὶ καταχώρησε ἐπιστολὴ τοῦ ἐκδότη μας σὲ ἀπάντησι τοῦ δημοσιεύματός του. Καὶ ἰσχυρίσθηκε ὅτι τὸ νόημα τῆς λαϊκῆς ἐτυμηγορίας τῆς 16ης Φεβρουαρίου εἶναι... «νὰ σταματήσῃ τὸ αἶσχος τῆς λεγόμενης ἐθνικῆς διαφώτισης καὶ ἡ ἀντισοβιετικὴ ἐκστρατεία» καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ διακοπῆ ἡ ἔκδοσις τῆς «Σοβιετολογίας!»

Φυσικὰ οἱ ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν μόνο σὰν τιμητικὲς μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν. Γιατὶ δείχνουν ὅτι ἀνταποκρινόμεθα στὴν ἀποστολή μας. Ὁ Λένιν ἔλεγε: «Ὅταν ὁ ἐχθρὸς μὲ ἐπαινεῖ, τότε ψάχνω νὰ βρῶ τί λάθος ἔκανα. Ὅταν μὲ βρίζῃ χαίρομαι γιατὶ εἶμαι σίγουρος ὅτι βαδίζω στὸ σωστὸ δρόμο». Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς λυπεῖ εἶναι ὅτι τὴν ἀφορμὴ αὐτῶν τῶν ἐπιθέσεων τὴν πρόσφεραν ἐθνικόφρονες ἐφη-

μερίδες. Ἂς τοὺς χρησιμεύση καὶ αὐτὸ σὰν ἕνα μάθημα γιὰ τὴν ἀνάγκη ποὺ ὑπάρχει νὰ μελετοῦν τὸ πρόβλημα: «κομμουνισμός».

Τέλος ἀπευθυνόμεθα στοὺς φίλους μας, σὲ ὅλους τοὺς ἕλληνες ποὺ θέλουν τὴν χώρα τους ἐλεύθερη, ἀνεξάρτητη καὶ δημοκρατική, ἱκανὴ νὰ ἀντισταθῆ στὴν κομμουνιστικὴ ἐπιβουλὴ καὶ τοὺς καλοῦμε νὰ ὑποστηρίξουν μὲ φανατισμὸ τὴν «Σοβιετολογία» διαδίδοντάς την, ἐνισχύοντας καὶ προπαγανδίζοντάς την γιὰ νὰ μὴ μπορέση ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας, ὁ κομμουνισμός, νὰ φιμώση αὐτὴν τὴν πολύτιμη γιὰ τὸν τόπο μας φωνή.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

Θὰ διαβάσετε:

—Τὸ ΚΚΕ καὶ «ὁ δρόμος πρὸς τὸν σοσιαλισμό.» (Εἰρηνικὸς ἢ ἔνοπλος ἀγώνας;)

—Ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας καὶ ἡ νέα ἐξόρμησίς της στὴν χώρα μας.

—Τά 40 χρόνια τῶν ἑλληνοσοβιετικῶν διπλωματικῶν σχέσεων (ΕΣΣΔ καὶ Ἑλλάς).

—Ἡ «Λαϊκὴ Δημοκρατία» τῆς Ζανζιβάρης (Μία Κούβα στὴν Ἀφρική).